

நாவேந்தன்
கிளைக்குள்

நாவேந்தன் கதைகள்

பதிப்பாசிரியர்
அசல்கேசரி

No.8, 6th Cross, 8th Main Road,
Vaishnavi Nagar, Thirumullaivoyal,
Chennai-600 109. umi.infobooks@gmail.com

Media Integrators

No.8, 6th Cross, 8th Main Road,
Vaishnavi Nagar, Thirumullaivoyal,
Chennai-600 109. umi.infobooks@gmail.com

NAVENDAN KATHAIGAL

This edition published and distributed by UMI

© : V. T. Elangovan

All rights reserved except for the inclusion of brief quotations in a review, no part of this publication may be reproduced, stored in retrieval system, or transmitted in any form or by any mean, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise without the written permission of the publisher.

First Published March, 2014

ISBN: 978-93-83051-24-3

Price : **140/-**

Text DTP, Layout &
Cover Design by : Unique Media Integrators
Chennai.

Printing and Binding:

Mani Offset, Chennai - 77.

Unique Media Integrators and its office bearers can't be held responsible for the consequences of any actions taken as a result of information provided in this book.

பதிப்பாசீரியர் உரை

நாவேந்தன் கலைகள்

‘நற்றிமுக்கு ஒரு நாவேந்தன்’ எனப் புகழ்பெற்றவர், ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் ஜந்து தசாப்த காலமாகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தவர் நாவேந்தன்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம் எனப் பல்துறைகளிலும் அவர் எழுதிக்குவித்தவை ஏராளம்.

தமிழகத்திலும், ஈழத்திலும் வெளியான, வெளியாகின்ற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் பலவற்றிலும் அவரது படைப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. அவற்றில் சிலவே நூலுருப்பெற்றன.

கவியரசு கண்ணதாசனின் அன்புக்குப் பாத்திரமான நண்பர். 1961-ம் ஆண்டு (08-04-1961) கவியரசர் தனது ‘தென்றல்’ பத்திரிகையின் முன்பக்கத்தில், வழைமையான தமது கட்டுரைக்குப் பதிலாக ‘இலங்கையில் நடப்பது என்ன...?’ என்ற நாவேந்தனின் கட்டுரையைப் பிரசுரித்துக் கொள்ளவித்தார்.

அரசியல், இலக்கிய மேடைகளில் முழங்கிய வெண்கலக் குரலோன் எனப் புகழ் பெற்றவர் நாவேந்தன்.

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் இளந்தலைவர், பிரச்சாரப் பீரங்கி, நட்சத்திரப் பேச்சாளர், கட்சியின் இலக்கியப் பிரதிநிதி, ‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகையின் ஆஸ்தான எழுத்தாளர் என்றெல்லாம் விமர்சகர்களால் குறிப்பிடப்பட்டவர்.

தமிழ்க்குரல், சங்கப்பலகை, நாவேந்தன், நம்நாடு (தினசரி) ஆகிய பத்திரிகை –சஞ்சிகைகளையும், பல நூல்களையும் வெளியிட்டவர்.

1964-ம் ஆண்டு இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் ‘சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதி’க்கான பரிசிலைப் பெற்றவர்.

‘தமிழரசுக் கட்சியின் சார்பில் பாராளுமன்றத்திற்குச் செல்லும் வாய்ப்புக்குரியவராகவிருந்தும் அதனை விரும்பாது கட்சிப்பணியாற்றிய மனிதன், அரசியலில் யான் உயர் உதவிய

தலைசிறந்த பேச்சாளன் நண்பன் நாவேந்தன்' என அன்றைய உடுவில் தொகுதிப் பாராஞமன்ற உறுப்பினர் வி. தர்மலிங்கம் அவர்களின் உள்ளம் நிறைந்த பாராட்டுப் பெற்றவர். தமிழரக்குட்சியின் அன்றைய இளந் தலைவர்களான அ. அமிர்தலிங்கம், செ. இராசதுரை போன்றோரின் அன்புக்குரிய சமகால நண்பாக விளங்கியவர்.

ஆசிரியராகவும், முதலாம்தர அதிபராகவும் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றபின் சிறிது காலம் யாழ்ப்பான மாநகர சபையின் பதில் முதல்வராகவும் கடமையாற்றியவர். ஆயுததாரிகளின் அச்சுறுத்தலால் அப்பதவியை இராஜினாமாச் செய்தவர்.

2000-ம் ஆண்டு 67வது வயதில் சிந்திப்பதை நிறுத்திய நாவேந்தன், இறுதிக் காலத்தில் எம்மிடம் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அவரது படைப்புகளைத் தேடிச் சேகரித்துக் கொடர்ந்து வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

அந்தவகையில் அவரது 'வாழ்வு', 'தெய்வமகன்' சிறுகதைக் கொகுதிகள் இரண்டும் சேர்ந்ததாக 'நாவேந்தன் கதைகள்' வெளிவருகிறது.

பாரிஸ்

- அசலைகோ

14-02-2014

(பதிப்பாசிரியர்)

vtelangovan@yahoo.fr

யாழ்ப்பாணம், மத்தியகல்லூரித் தமிழ்விரிவுரையாளர்,
பண்டிதர். க. சச்சிதானந்தன், பி. ஏ., (இலண்டன்)
அவர்கள் அளித்த,

அணிந்துரை

பல்லவர் காலம் அருட்பாடல்களின் காலமென்றால், சோழர் காலம் காலிய காலம் என்றால், இன்றைய காலம் சிறுகதைக் காலம் என்று கூறுவது, மிகவும் பொருந்தும். மனிதனுக்கு அமைதியாகவிருந்து இயற்கையன்னையின் அழியா அழகைச் சுவைப்பதற்கோ, காலியங்களின் இன்ப உலகத்தில் மிதப்பதற்கோ இறைவனின் அகண்ட அன்பில் மிதந்து, அருட்பாடலில் உள்ள நெகிழ்ந்து, உருகிக் கரையவோ நேரமுமில்லை. உள்ளப் பொறுமையுமில்லை. சிறு கதைகளுக்குத்தான் இன்றைய மனிதனின் உள்ளம் பொருத்தம் போலும்!

உதிர்ந்த சருகுகளை, உரமாகக் கொண்டு அழகான மூல்லைச் செடி பூப்பதுபோல, கணந்தோறும் அரும்பி உதிரும் சிறுகதைக் குவியல்களை உரமாக்கிக் கொண்டு அழியாத சிறுகதைகள் பிறக்கின்றன. அவைகளுக்குப் பரிசு கொடுப்பது மக்கள் உள்ளனமே. வருங்காலக் கண்ணிப் பெண்கள் வேலை முடிந்து, துயிலச் செல்லும் போது சரசாவை ஒருதரம் எண்ணி நெகிழ்வார்களாயின், துடுப்பை வலித்து ஓய்ந்தபோது இடையிடையே பண்ணைக் கடலின் வலைஞன் ஒருவன் கண்முன்னே ஆறுமுக உபாத்தியாயர் தோண்றி மறைவாரானால், மூட்டை தூக்கிச் செல்லும் உழைப்பாளியின் உள்ளத்திலே, நல்லான் ஒருதரம் நடமாடுவானானால் இக்கதைக் கொத்துக்கு வேறு பரிசுகள் வேண்டா. இப்பரிசைப் பெற இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் காத்திருப்போம்.

நாவேந்தன் அவர்கள் எழுத்துலகிலே மினிரும் ஒரு வைரமணி. அவர் கிராமப் புறங்களிலும், பட்டினங்களிலும், பண்ணைகளிலும், பாக்கங்களிலும், நம்மை சற்றி உலவும் மக்களின் இன்பசூன்பங்களில்

நம்மை தோயவைக்கிறார். அவர்களின் கண்ணீரிலும், ஏக்கத்திலும், உவகைச் சிரிப்பிலும் நம்மை ஈடுபடச் செய்கின்றார். இத்தொகுதிக்கு முன் வெளியிட்ட நூல்கள் அவரைப் புகழேணியில் இட்டு வைத்தன. இத்தொகுதியும் அவருக்குப் பெரும் புகழ் கொடுக்கும் என்றே நம்புகிறோம்.

இரண்டொரு வார்த்தைகளிலே, அறிய காட்சிகளையும், பாத்திரங்களின் குணாதிசயங்களையும் மனத்துக்குக் கொண்டுவரும் வன்மை வியக்கத்தக்கது. பல கதைகளிலே இவருடைய ‘சொந்த அனுபவங்கள்’ அவரை அறியாமலே பியத்துக்கொண்டு வருகின்றன. இவர் படைக்கும் பள்ளிக் காட்சிகள், ஆசிரியைகள், பத்திரிகை நிருபர்கள், காதற் சம்பவங்கள் உண்மை அனுபவங்களுக்குக் கற்பனை வர்ணந் தீட்டியவைபோல் சோபிக்கின்றன.

எழுத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் நாவேந்தன் சிறந்தவர் என்பதற்கு இக்கதைக்கொத்து சான்று பகரும். சுருங்கச் சொன்னால் இதுவே இம்முன்னுரையின் சாரம்.

மாவிட்டபுரம்

தெல்லிப்பழை

க. சச்சிதானந்தன்

10-09-1962

உணர்ச்சிக் கவிஞர், எழுத்தாளர், பண்டிதர், இலக்கியக் கலாநிதி க. சச்சிதானந்தன் நாவேந்தனின் ‘வாழ்வு’ சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அளித்த அணிந்துரை.

– பதிப்பாசிரியர்

மதிப்புரை

‘நாவேந்தன்’ முயற்சியுள்ள இளைஞர். சலியாது எதிர்காலத்தை நோக்குபவர். வாழ்க்கைப் பாதையில் கரடு, முரடுகளைக் கண்டவர்.

பிறந்தநாடு - தாய்மொழி என்பவற்றில் அளவு கடந்த பற்றுள்ளவர். இந்த நிலையில் எழுதுவது அவருக்கு ஆறுதல் செய்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

அரசியல் - கவிதை - சிறுக்கை முதலிய பல துறைகளில் அவர் கால் வைத்திருக்கிறார்.

இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த உலகத்தின் துளி துளியான அமிசங்களே சிறுக்கைகள்.

ஆச்சரியர் இதை நன்கு உணர்ந்தவர். கதைகளே சாட்சியாக நிற்கின்றன.

அவர் எழுதிய பல கதைகளில், இங்கே இடம்பெற்றவை சிலவே. இவை முன்னரே வாசகர்களால் மதிக்கப்பட்டவை. மனித இதயங்களைப் பண்படுத்தும் ஆற்றல் உடையவை.

‘வாழ்வு’, அருமையான கதை. நாம் சூக்கும சரீரத்திலும் வாழப்போகிறோம் என்ற உண்மையை அது உணர்த்துகிறது. இது நிச்சயம் மனிதனை வளப்படுத்தும்.

அகலிகை, பழங்கதைதான் - ஆயினும் வாசிக்க வேண்டிய தேவை இருக்கவே செய்கிறது. உழைப்பு - சுடலையாண்டி - விழிப்பு முதலியனவும் ஒவ்வொரு துறையில் வாசகனை வழிப்படுத்த வல்லவைகளே.

சமுதாயத்தின் அவசியத் தேவைகளை நோக்கி, வாசகனே எப்பொழுதும் கதைகளைத் தரப்படுத்த வல்லவன். எனவே, மேலுஞ் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை.

ஆனால், ஆசிரியர் வளர்ந்து கொண்டிருப்பவர். இனியுந் தொடர்ந்துவரும் கதைத் தொகுதிகளில் அவரது பூரண வளர்ச்சியைக் காண்போமாக.

திருநெல்வேலி தெற்கு.

- க. தீ. சம்பந்தன்

யங்ப்பாணம்.

14-09-62

ஸமுத்துச் சிறுக்கை மூலவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்
க. தி. சம்பந்தன்.

- பதிப்பாசிரியர்

வாழ்வும் எழுத்தும் ...

இலக்கியம் அனைத்தும் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டே படைக்கப்படுகின்றன. இலக்கியத்திற்கு எவ்வித எல்லைக்கோடும் இல்லை. நல்லதைச் சொன்னாலும், அல்லதைச் சொன்னாலும் இலக்கியம் மனித வாழ்வையே சொல்லுகின்றது. இலக்கியக்காரரின் மனநிலை, வாழுங்காலம், சமுதாயநிலை என்பவற்றுக்கியையேதாம் பேதங்கள் கிளைக்கின்றன. இவற்றைக் கண்டு இலக்கியக்காரர்கள் யாருமே அவஸ்பதேவண்டியதில்லை. இலக்கியம் கடவுளைப் போன்றது. அதற்கு முடிவில்லை.

நீதக் கோட்பாட்டுக்கும், விதிகளுக்கும் பணிந்து, குனிந்து இலக்கியம் படைத்தலியலாது. தமிழின் தொன்மையான இலக்கியங்கள் தொட்டு, இன்றைய இலக்கியங்கள்வரை இந்த உண்மைகளையே யாம் காண்கிறோம். இலக்கியம் படைக்க மொழி மூலப்பொருளாகும். அம்மூலப்பொருளுக்கு வரையறையுண்டு. இலக்கணம் உண்டு. மூலப்பொருளின் வலிவு குறினால், அதனாலாய படைப்பு வலிவற்றதாகும். தமிழின் வலிவுக்குக் காரணம் அதன் இருக்கண வரம்பும், தூய மரபுமே. இவ்வண்மையினைப் பகுத்தறிவாளர் எவரும் மறுத்திட எண்ணார். மொழி மரபினையும், இலக்கணத்தினையும் சிறிதேனும் ஓராதார், அவை இன்று வேண்டப்படுவனவல்ல என்பதில், அன்னார்தம் அறியாமையே தெற்றெனத் தோன்றுகின்றது.

மொழிப்பண்பு, இலக்கியம் என்பவற்றின் வேறுபாடுகளை உணராதார், அவையிரண்டும் ஒன்றென மயங்கிப் பிதற்றுதலைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். கவல்கிறோம்! இந்நிலையில் இலக்கியம் படைப்பவனுக்குப் பேரிடர் எழுந்துள்ளது. ‘செக்குஞ்சரி சிவலிங்கமுஞ்சரி’யென அறியாமையிற் பழுத்துவிளங்குபவர்களிடமும், அத்தகையவர்களுக்காகவே எழுத்தாளர்களாக விளங்குபவர்களிடமும் இருந்துவரும் வீணுரைகளைத் தலிர்த்துக்கொள்ளுதல் மிகக்கொடுமையும், கடுமையுமாகவுளது.

இந்நிலையில் உண்மையான இலக்கியப் படைப்பாளன் திண்ணிய மனத்துணிவுள்ளவனாகவும் பெரிய போராட்டக்காரராகவும், தியாகியாகவும் வாழுவேண்டியேற்படுகிறது.

அவன் தனது இலக்கியப் படைப்பை மக்களுக்கு நல்ல முறையில் அறிமுகப்படுத்துவதுடன், தான் மேற்கொண்டுள்ள மொழி இயல்பையும், இலக்கியச் சிறப்பையும் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமையுள்ளவனாகிறான். ஈழத்தில் இன்றுள்ள இலக்கியப்படைப்பாளர்களை இப்பாரியபொறுப்பு எதிர் நோக்குகின்றது, அவர்களிற் பலருக்கு இதன் பொருள் தெரிவதேயில்லை. சிலருக்கு இவ்வண்மைகள் புலனாயினும் அவற்றை நிலை நாட்டுவதற்கான மனப்பண்பும், வலியும், வகையும் இயலுவதாயில்லை. மிக மிகச்சிலர் மட்டுமே இவ்வுயரிய குறிக்கோளுக்காக இன்று எழுத்துலகிற் போராடுகிறார்கள்.

அத்தகைய எழுத்துலகப் போராட்டக்காரராகிய எனக்கு, இச்சிறுக்கதைத் தொகுப்பை வாசகர்களாகிய உங்கள் முன் வைப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி கிளர்கிறது. இஃது எவ்வித முற்போக்கு இலக்கியமோ, அஃதல்லாத இலக்கியமோ அல்ல. அனைத்துலகும் ஒப்புக் கொண்டுள்ள இலக்கியத் துறையின் ஒரு சூறான, சிறுக்கதை இலக்கியத்தின் பாற்பட்ட ஒரு படைப்பாகும்.

அழுத்திலும், தமிழகத்திலும் சிறப்பற்று விளங்கிய, விளங்குகின்ற வீரகேசரி, சுதந்திரன், கலைமன்றம், உமா, ஆனந்தன், கலைச்செலவி, உதயம், விவேகி ஆகிய எட்டுப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய, எனது பதினைந்து சிறுக்கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. இலக்கியத்தின் பொதுவான அடிப்படையான வாழ்வு இக்கதைகள் முழுமையும் இழையோடு இலங்குவதால் தொகுப்பு ‘வாழ்வு’ எனப் பெயர்பெறுவதாயிற்று. கதைகள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மையுடையவை என்பதனைப் படிப்பவர்களைவருமுணர்வர். வாழ்க்கையில் மிக இழிந்த பொருளாதாரநிலையிலுள்ளவர்கள் சிலரையும், நடுத்தர வகுப்பினருக்கேயுரிய ‘அரைகுறையான’ வாழ்க்கை வசதிகளுடன் போராடிக் கொண்டு வாழ்வவர்கள், பல்வேறு உணர்ச்சிச் சிக்கல்களுடன் உலாவுபவர்கள் பலரையும், கதைகளின் பாத்திரங்களாக நீங்கள் பார்க்க முடியும். எவ்விதச் சார்புமின்றி, நடுநிலைநின்று நோக்குபவர்களுக்கு, இப்பாத்திரங்கள் இன்றைய சமூகத்தின் உண்மையான, உயிரோட்டமுள்ள படைப்புக்கள் என்பதில் ஜயமே எழாது!

வாழ்க்கையில் நாம் காணுகின்ற உண்மையான உலகினை விட்டு, எதுவோ ஒரு ‘கொள்கையின்’ கட்டுப்பாட்டிற்குத் தலைபணிந்து, வலிந்து, புதிய மனநிலையும், செயல்களும் உரிய பாத்திரங்களை அளவுக்கு அதிகமாகப் படைத்துவிடுவதில், எனக்கு எள்ளளவும் ஒருப்பாட்டில்லை. எனது கதைகளின் பாத்திரங்கள் உண்மையானவர்கள். அவர்கள் அதிமாகக் காதலிக்கலாம், காதலிக்க விழையலாம். அஃது தவறன்று இன்றைய சமுதாயச் சூழ்நிலையில் ‘மத்தியதா வகுப்பு’ மக்களின் – குறிப்பாக, இளம்பெண்கள், இளைஞர்களின் இயல்புகள் அதுவாக அமையவில்லையா? அது போன்றே சுடலையாண்டியும், நகரசுத்தித் தொழில் புரியும் நல்லானும், இழுவைவண்டிக்காரரானான நாகப்பனும் உண்மையானவர்களாக நடமாடுகிறார்கள்.

இவர்களுக்கு மட்டும் தனியான அழுத்தங்கொடுத்து, திரைப்படங்களையும், மரும நாவல்களையும் பார்த்து, படித்துக் காதல் செய்யத் துடிப்பவர்களையும், உணவுக்கு வேண்டியதை, உடைக்காகவே செலவழித்து வாழுத்துடிக்கிள்ற ஆடம்பரப் பிரியர்களான ஆடவர், பெண்டிரையும், ஆண்மீகவழிபாட்டிலேயே தம்மைக் கரைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்ற சிதம்பரர்களையும் மறந்துவிட்டு இலக்கியம் படைக்க என்னாலியலாது. ஏனெனிற சிந்தனைச்சுதந்திரத்தையும், எழுத்துச் சுதந்திரத்தையும் உயிராக என்னுடையனாக நானிருப்பதாலும், அத்தகைய கருத்துக்கு, உயர்வு கொடுக்கப்படுகின்ற காலத்தில் வாழ்வனாக இருப்பதாலுமேயாம். உண்மை எவ்வித நிலையிலும் மயங்கக்கூடாது. சிறுக்கதைத்துறை மட்டும் அதற்குப் பிறிதாக முடியுமா?

மனித சமுதாயம் தோன்றிய நாள்தொட்டு பயமும், பக்தியும், காதலும், தியாகமுராகிய உணர்ச்சிகள் சிரஞ்சீவியாக வாழுகின்றன. சாதி, இன, மதப் பூசல்களையும், வர்க்கப் போராட்டங்களையுமே பெரிதாகச் சித்தரித்து, ஏனையவை யாவும் நலிந்துவிட்டன என்பதிற் பொருளில்லை, காலப்போக்கில் நிரந்தரமானவை, உலகப் பொதுவனர்ச்சிகளான பயம், பத்தி, அண்பு, காதல், தியாகம் ஆகியவையே. கொள்கை வழிபாட்டிற்காக பத்திக்கண்ணோட்டத்துடன் இன, மத, சாதி, வர்க்கப் பூசல்களைப் பெரிதுபடுத்தி எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் விரைவில் இறந்துவரும். என் கதைகளில் உலகின் நிரந்தர உணர்ச்சிகள் அதிகமாக இடம்பெறுகின்றன. அவை காதலாகவும், தியாகமாகவும், பத்தியாகவும், பயமாகவும் எதுவாக இருப்பினும் நிரந்தரமானவையே. இதன் காரணமாக நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு, அல்லது முதலாளித்துவத்திற்கு அடிபணியும் இலக்கியக்காரர் என என்னைக் கருதுபவர்களுக்காக உண்மையில் அனுதாபப்படுகிறேன். ஸமுத்தின் தரமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்குக் குந்தகம் விளைப்பவர்களின் குரலிதுவாயிருப்பினும், நாளும் பொழுதும் எனது பாதையில் நம்பிக்கையுடன் எழுத்துலகிற் போராட வருபவர்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு என்று கூறுதற்குப் பெருமைப் படுகிறேன்.

முப்பது வயதினானகிய யான் எழுத்துத்துறையில் செலவழித்த காலம் பதினைந்து ஆண்டுகளாகும். பதினைந்து ஆண்டுக்கால எல்லையுள்ள கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெறுகின்றன. இக்கதைகள் பல்வேறு தாத்துத் தோற்றப்படுதற்கு இக்கால எல்லையின் அனுபவங்கள் பெரிதும் காரணமாகும். கதைகளைப் புத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவது வேறு; நூலாகத் தொகுத்தளிப்பது வேறு. எனினும் இயன்றவரை இருவகை முயற்சிகளிலும் மொழி மரபையும், தூய்மையினையும் பேணுதற்கு ஒல்லும்வகை முயன்றிருக்கிறேன். அம்முயற்சியில் நிறைவான வெற்றி பெற்றுள்ளேனா என்பதினும் பெறல் வேண்டும். பெறத் தொடர்ந்து முயல்வேன் என்ற உறுதியே எனக்குப் பெருமையளிப்பதாகும்.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னரும், அதற்கு முன்னருமே தமிழ் மொழி பீடும், பெருமையும் பெற்று விளங்கத் தன்மானத்துடன் உழைத்தவர்கள், உழைத்து வருபவர்கள் தமிழாசிரியர்களும், தமிழ்ப் பண்டிதர்களுமே ஆவர். இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுவிட்டதாக விதந்து கூறப்படும் இக்காலத்துத் தமிழ்ப் பண்பறியாதார், தமிழாசிரியர்களையும், தமிழ்ப் பண்டிதர்களையும் இழித்துப் பழித்துப் பொய்யுரை புகல்வது கண்டு மனம் கவல்கிறேன். வேற்றுமொழிப் புலமை காரணமான்று, அடிமைத் தனத்தின் எஞ்சிய சிறுகூறான சுபாவம் மனக்கிடைக்கையாகக் கொண்டவர்களுக்கு, எதிர்காலம் நிச்சயமாக நற்புத்தி புகட்டுமென்பதில் ஜயமில்லை. யானும் ஒரு தமிழாசிரியன் என்ற முறையில், என் முன்னோடிகளான தமிழ்ப் புலமையாளர் களுக்கு என்னுளமார்ந்த அஞ்சலியை இந்நூல் வாயிலாக உரிமையாக்கு கின்றேன்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான என்னுரை சிறிது நீண்டுவிட்டதெனினும், சொல்லவேண்டிய சில கருத்துக்களை, அவசியம் சொல்லியே ஆகவேண்டு மெனும் உந்துதலாற் சொல்ல முயன்றேன். இந்நூல் சிறப்புற அமைதற்குக்காலாக இருந்தவர்களுக்கு, என் நன்றியுரியது. கதைகளின் இரசனை உணர்விற்றோய்ந்து காவியநயமினிர, அணிந்துரை எழுதிவழங்கிய பன்மொழிப்பண்டிதரும், கவிஞருமான, க. சக்சிதானந்தன் பி. ஏ. அவர்களுக்கும், மதிப்புரை அளித்துள்ள ஈழத்தின் முதுபெருஞ்சிறுகதை எழுத்தாளரான திரு. க. தி. சம்பந்தன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

கதைகளைனத்தையும் தொகுத்து அளித்த எனது அன்புச் சோதரார் த. துரைசிங்கம் அவர்களுக்கும் குறுகிய காலத்தில் மிகச் சிறப்புற நூலை அச்சிட்டு வெளிக்கொணர்ந்த கலைவாணி அச்சகம், புத்தகநிலையம் என்பவற்றின் உரிமையாளரான, சுமாதான நீதிபதி, உயர்திரு. கு. வி. தும்பித்துரை அவர்களுக்கும் என்னுளமார்ந்த நன்றியுரியது. தமிழ்கூறு நல்லுலகின் வாசகப் பெருமக்கள் திருமுன்னிலையில் ‘வாழ்வி’னைப் படைத்து, அவர்கள் போதரவினை வழங்கக்கேட்டு நிற்கின்றேன்.

வணக்கம்.

எழாலை வடக்கு,

கன்னாகம் (இலங்கை)

2 – 10 – 62

- 'நாவேந்தன்'

'வாழ்வு' சிறுகதைத் தொகுதியில் ஆசிரியர் நாவேந்தனின் முன்னுரை.

- பதிப்பாசிரியர்

கா
ரி
க்
கை

சிந்தையி வென்றும் நினைத்துயான் வணங்கச்
சீர்த்தியி னமைந்தநல் லிருவர்
எந்தையின் றாயும், தந்தையுமாக
இலங்கியே எனக்கறி வளித்தோ
அந்தமில்லமர ராருல கெய்தி
யழிவிலா வின்பமே நுகர்வார்,
கந்தநன் மலர்த்தா ஏரிக்கதை நூலைக்
காணிக்கையாக யான் படைப்பேன்!

உள்ளடக்கம்

வார்வு	பக்கம்
1. சோதி	17
2. அகலிகை	25
3. நம்பிக்கை	29
4. 'துறவி'யின் காதலி	35
5. உழைப்பு	39
6. சலணம்	44
7. விழிப்பு	48
8. வாழ்வு	53
9. ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்	58
10. ஆசை மயக்கம்	61
11. போட்டி ஒழிந்தது	66
12. பெண்	71
13. காதல் வென்றது	76
14. தவறு	81
15. சுடலையாண்டி	86
தெய்வ மகன்	
16. திரை	96
17. உணர்ச்சி	101
18. பிரசவம்	105
19. இடைவெளி	109
20. ?	115
21. கடவுள் சாட்சி	120
22. அழியாதது	124
23. காதல் ஒரு பொய்	130
24. ஆண்மை	134
25. தெய்வ மகன்	139
26. உலகப்பன்	143

சகோதாரி

இரவு எட்டு மணிக்குக் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்ட புகைவண்டி ‘கட, கட’ வென்ற சப்தத்துடன் ‘அடித்துப் பறந்து’ கொண்டிருந்தது. ஒரு மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாண வண்டியுள் ஏறியிருந்த நான், எனது பெட்டி, படுக்கைகளைச் சரி செய்து ஒழுங்காக அமைத்த பிறகு காலை நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டே, புகைவண்டிக்கு வரும்பொழுது வாங்கிவந்த ஒரு மாத சஞ்சிகையை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

நான் ஏறியிருந்த பெட்டியுள் ஒரே ஒரு பெரியவர் மாத்திரம் அமர்ந்திருந்தார். அவரும் வண்டி நகர ஆரம்பித்ததுமே மெதுவாகத் தூங்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

கொழும்பிலே ஒரு தினப்பத்திரிகையின் நிருபராக நான் வேலை பார்த்தேன். இருந்தாற்போலிருந்து என்னை யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு விசேட நிருபராகப் போகும்படி ஆசிரியர் உத்தரவிட்டுவிட்டார். வேறு வழியின்றிப் புறப்பட்டுவிட்டேன். எழுதிப் பிழைப்பவர்களின் வாழ்க்கை அத்தனை கலபமான தல்லவென்றுதான் உலகத்துக்குத் தெரியுமே!

எதோ ஒரு தங்குநிலையத்தில் வண்டி நின்றது. ஆக மொத்தம் நாலோ ஐந்து பேரோதான் அங்கே பிரயாணமாகியிருப்பார்கள்.

நான் உட்கார்ந்திருந்த பெட்டியின் உட்பக்கமாக என் கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தினேன். வாட்ட சாட்டமான தோற்றுமுடைய அந்த இளைஞன் முதல் முறையாக என் கண்ணில் பட்டான்.

கையிலேயுள்ள தலையணையை இருக்கைமேல், ஓர் அந்தத்தில் சாத்தி வைத்து விட்டு இலாவகமாக அதன்மேல் சாய்ந்து கொண்டு எதோ எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். வாலிபனின் கவனத்தை என்பக்கம் திருப்பு வதற்காக “என் ஜ்யா, யாழ்ப்பாணந்தானே வருகிறீர்கள்?” என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டுவைத்தேன்!

“ஜ్యో, அகிலம் முழுமே எனக்குச் சொந்தந்தான். நான் எங்கே போகிறேனென்று எனக்கே இப்பொழுது தெரியாது”.

தான் கூறிய பதிலில் ஏதோ ஒரு பெரிய உண்மையை வெளியிட்டு விட்டவன்போல் அவன் உருத்துச் சிரித்தான்! எனக்குத் தலை சுழன்றது. போயும் போயும் ஒரு ‘பைத்திய’த்துடனே ஒரு இரவைக்கழிப்பதென்றால் அவ்வளவு சுலபமான விடயமா அது?

“என்ன ஜ்யா, சிந்தனை செய்கிறீர்கள்? என் பேச்சு உங்களுக்குப் பைத்தியக்காரத்தனமாய்ப் படுகிறதோ? என்று கேட்டுவிட்டு அவன் மீண்டும் அதே பயங்கரச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“இந்த உலகத்திலேயே நேர்மையாகவும், குழந்தை உள்ளத்தோடும் பழகுகிற எவனும் இன்றைய நாகரிக மனிதர்களின் கண்ணில் பைத்தியக்காரனாகத்தான் தோன்றமுடியும்!”.

நான் வாய்விட்டு இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினேன்.

“ஆமாம் ஜ்யா, நீங்கள் சொல்வது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை! நான் கூட இப்படி நூந்து கொண்டதாலேயே பைத்தியக்காரனாகி விட்டேன். என் குழந்தை உள்ளம் அவனை—என் சகோதரி சரசாவை அநியாயமாகச் சாக்ஷித்துவிட்டது”.

அவனுடைய துன்பமயமான வாழ்வுச்சரித்திரத்தையறிய என் மனந் துடித்துக்கு “சாசா அவன் உங்கள் உடன் பிறந்த சகோதரியா? உங்கள் குழந்தை உள்ளத்தினால் அவன் எப்படி அநியாயமாகச் சாக முடிந்தது ஜ்யா?” என்று என் வாய் தானாகவே கேள்விகளைக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டது.

“சாசா, அவன் என் உடன் பிறந்த சகோதரியில்லை. ஆனால், நான் அவனை என் உடன் பிறந்த சகோதரியிலும் பார்க்க ஆயிரம் மடங்கு அதிகமான அன்புடன் நேசிக்கிறேன்.”

“அப்பொழுது எனக்கு வயது இருபத்திரண்டு. யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து ஏறக்குறைய இருபத்தொரு மைல் தொலைவிலிருக்கிறது நான் பிறந்த கிராமம். அந்தக் கிராமத்தில் செல்வச் சிறப்புடன் விளங்கிய எனது பெற்றோருக்கு நான் ஏக புத்திரன். ஆனால் காலதேவன் இன்பு துன்பக்களைப் பகடைக்காய்களாக உபயோகித்துச் சூதாட்ட வரும்பொழுது செல்வர் வறியராகவும், வறியர் செல்வராகவும் மாறிவிடாமல் என் செய்வர்? என் தகப்பனார் தமது வியாபாரத்தில் நேர்ந்த ஒரு பெரும் மாற்றத்தின் விளைவு தெரியுமுன்னாரே, மரணதேவனை நன்பனாக்கிக் கொண்டு மறைந்து விட்டார். அவர் இறந்த சோகத்திலேயே என் தாயும் ஒரு நாள் அந்தக் காலனுலகுக்குப் பயணமாகிவிட்டாள். என் இளம் உள்ளத்திலே அன்றுதான் சோகத்தின் சாயல் துளிர்விட ஆரம்பித்தது. கிடந்த நிலைபுலம் எல்லாவற்றையும் விற்றுத் தகப்பனார் பட்டு வைத்திருந்த கடனை அடைத்துவிட்டு யாருமற்ற அநாதையாகவே

பட்டினத்திற்கு வந்துவிட்டேன். அதிலிருந்து என் வாழ்வு நாடகத்தில் இரண்டாம் காட்சி ஆரம்பமானது.

பட்டினத்தில் என் வாழ்வு ‘சப்’பென்ற நிலையிலேயே நகர்ந்தது. நான்கு வருடங்கள் உருண்டோடன. ஆங்கிலம் எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியெய்தியதுடன் அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு ஒரு தமிழ் ஆசிரியாக முயற்சித்தேன். அது கலப்பாகக் கைகூடிவிட்டது. ஆசிரிய கலாசாலையினின்று வெளிவந்ததும் ஒரு கல்லூரியில் தமிழ் உபாத்தியாயாக உத்தியோகம் பார்க்க ஆரம்பித்தேன்.

அப்பொழுதுதான் சரசா என் வாழ்வில் குறுக்கிட்டாள். நான் உத்தியோகம் பார்த்த கல்லூரியில் ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்தே படித்தனர். பெண்கள் வகுப்புப் பிரதம தமிழ் ஆசிரியை சரசா. அவள் தோற்றமும் இனிய சுபாவமும் என் இளம் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு இனந் தெரியாத உணர்ச்சியைக் கிளிப்பி விட்டன. பாடஞ் சொல்லிக் கொடுப்பது சம்பந்தமாக அவள் என்னுடன் உரையாடும் பொழுதெல்லாம் நான் விவரிக்கவொண்ணா மகிழ்ச்சியடைவேன். நாளாடைவில் நாங்களிருவரும் மனம்விட்டுக் கதைக்கப் பழகிக் கொண்டோம். எங்களிடையே ஒரு “பாசம்” எதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டோ தெரியாது தோன்றி நாளொரு வண்ணமும் பொழுதோரு புதுமையுமாக வளர்ந்தது. அந்தக் கலாசாலையிலே நாங்களிருவரும் தான் உண்மை அன்புடன் ஒருவரோ பொருவர் உரையாடுகின்ற மனிதப் பிறவிகள்.

மற்ற ஆசிரியர்களெல்லாம் நவ நாகரிகத்தின் “அவதாரங்க”எாக ஏதோ ஆகாயத்திலிருந்திறங்கியவர்கள் போல ஒருவரோடொருவர் பட்டதும் படாதுமாய்க் கதைத்துக்கொள்வார்கள். அந்தச் சூழ்நிலையிலே சரசாவின் நட்பு எனக்கு இதமானதாக இருந்தது என்று கூறுத்தேவையே இல்லை.

நாளாடைவில் நான் சரசாவைப்பற்றியும் அவள் குடும்பத்தைப் பற்றியும் அவள் மூலமாகவே நன்கு அறிந்து கொண்டேன்.

எங்கோ ஒரு கிராமத்திலே ஏழைப் பெற்றோருக்கு ஏக புத்திரியாகப் பிறந்தவள்தானாம் அவளும் உள்ளதையெல்லாம் விர்றுத் தமது ஒரே மகனை உத்தியோகமாக்கிய அவளின் தகப்பனார் ஒருநாள் இருந்தாற்போலிருந்துவிட்டு மரணமடைந்து விட்டாராம். தாபிரிக் கூருவருமற்ற நிலையில் தாயையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டுவந்து பட்டின வாசஞ் செய்வதாகச் சரசா கூறினாள்!

ஏறக்குறைய அவள் கதையும் என்கதையும் எல்லா விதத்திலும் ஒற்றுமையாகத்தானிருந்தன. என் எதிர்கால வாழ்விலும்கூட அவளும் நானும் ஒற்றுமையாக, உடன் இருக்கக் கூடாது என்று, நான் எண்ணமிட ஆரம்பித்தேன். என் கதையும்தான் அவளுக்கும் தெரியுமே. அவள் இதை மறுக்கமாட்டாள், நீங்களிருவரும்தான் ஏற்ற சோடிகள் என்று என்மனம் என்னுள்ளே குதிபோட ஆரம்பித்தது.

என் எண்ணத்தை ஒருவிதமான துணிச்சலவுடன் அவளிடமே ஒரு நாள் வெளியிட்டுவிட்டேன். அவனுக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கோ அளவில்லை. “நீங்கள் இன்றுதான் என் அன்பைப் புரிந்துகொண்டார்கள், என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்!

காலம் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எங்கள் நட்பும் நன்றாக இடைவெளியின்றிக் கயிபித்துக் கொண்டுவந்தது. ஒருநாள் அவள் கேட்டாள், “இத்தனை நாளாக நாம் அன்னியோன்னியாகப் பழகுகிறோமே, ஒருநாளாவது என் வீட்டுக்கு வரக்கூடாதா?” என்று. நான் தடை சொல்வேனா? சம்மதித்து விட்டேன்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மாலை ஜூந்து மணியிருக்கும். நான் சாசாவின் வீட்டுக்குப் போனேன். வாசலில் என்னைக் கண்டதும் சாசா புன்னகையுடன் வரவேற்றாள். அவள் தாயாருக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தினாள். அவனும் தன் “வருங்கால மாப்பிள்ளையாகிய” என்னை உவகையுடன் வரவேற்றாள். அவர்களுக்குத் தெரியுமா காலச் சூழ்நிலைக்கேற்ப மனிதவாழ்வு பயங்கரமாகப் பாதிக்கப்படுகிறதென்று? உபசாரத்திற்குக் குறைவேயில்லை. எல்லாம் மிகச் சிறப்பாகவிருந்தது. அற்ப மனிதப்பிறவிகள் வாழ்க்கை நிலத்தில் மகிழ்ச்சி நீர் சிறிது ஊறியவுடன்தான் எத்தனை மனக்கோட்டைகள் கட்ட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்?

எங்கள் பேசுச் எங்கெல்லாமோ சுற்றிச் சுழன்று கடைசியாக முற்றிற்று. நேரம் இரவு பத்துமணி. விடுதிக்குப் புறப்பட நான் ஆயத்தமானேன். சாசாவும் தாயும் கெஞ்சி மன்றாடி என்னைத் தடுத்துவிட்டனர். இரவுச் சாப்பாட்டையும் அங்கேயே முடித்துக் கொண்டு படுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

சாசாதான் உணவு பரிமாறினாள்! அது யுத்த காலம்!! மூன்று நேரமும் சோறு சாப்பிட ஏழைத் தமிழாசிரியர்களுக்கு எது வசதி? என்றாலும் நல்ல அரிசிமாவாலான ‘இட்லி’யைச் சாசா என் இலையில் வரிசையாக அடுக்கிய போது என்மனம் குளிர்த்துவிட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். நான்கு வருடங்களாக ஆருமில்லாத அநாதையாக உணவுவிடுதியில் தின்று குழைந்து கொண்டிருந்த எனக்கு அந்த ‘இட்லி’கள் தேவாமிர்தமாக இனித்தன. என் மனதில் கடந்தகால எண்ணங்கள் புற்றிச்சல்கள் போலக் கிளம்பின.

நான்கு வருடங்களுக்குமுன் இதே வெள்ளிக்கிழமை என்தாய் ‘இட்லி’கள் நிறைந்த கோப்பையை என் முன்னே நகர்த்திவிட்டு “சாப்பிடா தம்பி” என்று பாசம் பரவப் பணித்த காட்சி என் மனக்கண்முன் வந்து நின்றது. என்னையறியாமலே என் கணகள் நீரைச் சிந்தின. வாய்விட்டு அழுமுடியாத நிலைமை. இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. சாசா இதனை அவதானித்துவிட்டாள்.

“என் சாப்பிடும்போது அழுகிறீர்கள்? அவள் குரலில் அன்பு-பாசம் நெனிந்து குழைந்தன, “ஒன்றுமில்லை!” வேண்டுமென்றே ஒரு பொய்யைச்

சிருப்பித்து விட்டேன். ஆனால், சரசாவின் செய்கை எனக்குப் புதிராகவிருந்தது, ஒடோழியும் வந்து தன் முந்தாணைச் சேலையால் என் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். அவன் செயல் படித்துப் பட்டம்பெற்று உத்தியோகம் பார்க்கும் ஒரு நவீனக் யுவதியின் செயலாக எனக்குப் படவில்லை. என்னத்தை வெளியிடும் சக்தியைக்கூட நாலுமிழந்துவிட்டது. அடித்து வைத்து கற்சிலைபோல அசையா மலிருந்தேன். ஆனால், மனம் மாத்திரம் ஏதோவெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. சரசா ‘கோப்பி’ போட்டுக்கொணர்ந்து தந்தாள். பேசாமல் வாங்கிக் குடித்தேன். கடைசியாகப் படுக்கைக்குப் போகும் போது மாத்திரம் சரசா சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் என்செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை ஏழேழு யுக யுகாந்தரங்கள் மாறினாலும் என் செவிகள் ஒலித்துக் கொண்டு தானிருக்கும்!

“இந்த ஏழையை மறந்துவிடாதீர்கள்! நீங்கள் தான் என் துணைவர்துணைவராக வேண்டும். என் வாழ்வு உங்கள் கையில் இன்றைக்கே வந்து விட்டது”

“இப்படியும் ஒரு படித்த பெண் தன்னை ஒரு ஆடவனுக்குப் பூரணமாக “அடிமை” யாக்குவாரோ? என்று என் மனம் அங்கலாய்த்தது. “அதுதான் பழந்தமிழ்ப் பெண்களின் வழிவந்த பண்பு-காதல்” என்று முழங்கியது அறிவு. பேசாமல் தூங்கச் சென்றுவிட்டேன்.

அடுத்த நாள் கல்லூரியில் ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி எங்களைக் காத்திருந்தது. கல்லூரி அதிபர் சிறிது முகாவட்டத்துடனேயே அதை வெளியிட்டார். ஆம். அதுதான் சரசாவுக்கு மாற்றம்! நாட்டுப் புறத்திலேயுள்ள ஒரு பெண்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு. கலங்கிய கண்களுடன் “என்னை மறந்து விடாதீர்கள் உங்களுக்காக எவ்வளவு கால மென்றாலும் காத்திருப்பேன் இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகளுடன் சரசா என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டாள். அதற்குமேல் அவளால் பேசமுடியவில்லை, அந்த நிலைமையில்!

நாட்கள் வாரங்களாகி, வாரங்கள். மாதங்களாகி உருண்டு கொண்டிருந்தன. என் வாழ்வில் ஒரே அமைதி! சரசாவின் கடைசிக் கடிதம் அன்றாவந்தது. கண்ணீரால் நனைத்து எழுதப்பட்ட கடிதம் அது. சென்ற நான்கு மாதங்களுக்குள் அந்த அபஸைப் பெண்ணின் வாழ்வில் நடந்த முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை விவரித்தது.

இராசன் சரசாவின் தாயாருக்கு தூரத்து உறவு. அந்த நாட்டுப்புறத்திலே உள்ள ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குத் தலைமை ஆசிரியன். அவன் குறுக்கீடு சரசாவின் தாயாரை மாற்றி விட்டது! எங்கோ ஊர், பேர் தெரியாத என்னைக் காட்டிலும் அவனை மணந்து கொள்வது மிகவும் நல்லது என்று அவன் அடம் பிடித்திருக்கிறாள். சரசாவின் மறுப்பு அவன் தாயாருக்கு ‘வெறி’யை உண்டாக்கிவிட்டது. இராசனை மணந்துகொள், இன்றேல் என்னைப் “பிணமாகத்தான் காண்பாய்”. சரசாவின் தாய் பயங்கரமாக உறுமினாள். இக்கட்டான நிலைமை. ஒரு புறம் காதல்! மறுபுறம் கடமை!! காதலுக்கும்

கடமைக்கும் போட்டாபோட்டி. இறுதியில் கடமை வென்றது! இராசன் சாசாவை மணந்து கொண்டான். சரசா இராசனை மணக்க நேரிட்டது!

கடிதத்தைப் புரிந்து கொண்டதும் நான் நீண்ட பெருமூச்சொன்று விட்டேன், கவலைகளையெல்லாம் வெளியே தள்ளுகிற நினைவில். மீண்டும் என் வாழ்வில் அமைதி-கோ அமைதி. மயானத்தில் நிலவுகிற மகா பயங்கர அமைதி!

கோடைக்குப் பின்னே மாரி. மாரிக்குப் பின்னே கோடை, மாறி, மாறி வருவது இயல்புதானே. எனக்கு உத்தியோக மாற்றம் என்றதும் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஒரே இடத்தில் நெடுக அமர்ந்திருப்பவனுக்குத் தினவு எடுப்பதுபோல எனக்கும் அந்தக் கல்லுராரி புளித்து விட்டது!

ஒரு சிங்களக் கிராமம்! அங்கு என்னை மாற்றிவிட்டார்கள். அங்கே நான் போன்போதுதான், நான் எதை விரும்பவில்லையோ அதை நான் கிட்டி விட்டேன் என்று தெரியவந்தது! எனக்கு உத்தியோகமான அந்தப் பாடசாலைக்குத் தலைமை ஆசிரியனாக இராசன் வந்திருந்தான்! கல்லுராரியிலிருந்து பாடசாலைக்குப் போவதைப் போலத்தான் அமைதியிலிருந்து சஞ்சலத்தை நோக்கி என் வாழ்வு நகர்ந்தது.

இராசன் ஒரு ஆட்பாப் பேர்வழி என்பதைப் பழகிய ஒரு சில தினங்களுக்குள்ளேயே நான் அறிந்துவிட்டேன். பாடசாலை ஓய்வான நேரங்களிலெல்லாம் அவன் மிதிமிகுஞ்சிய ‘குடிவெறி’யில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான். மதுவின் போதையில் அவன் அறிவு ஒளி வரவா மங்கிக் கொண்டிருந்தது. எத்தனை யோழுறை என்னைத்தன் வீட்டுக்கழைத்தான். பலமுறை மறுத்தேன். ஆனால் மனிதக்கபாவத்தை மாற்றி நெடுங்காலம் மறுக்கழுதியுமா?

ஒருமுறை அவன் வீடு சென்றேன். என்னை அழைத்துவிட்டு அவன் மதுவின் போதையில் எங்கோ போனவன், வரமறந்துவிட்டான். ஏகாந்தமான நிலைமையில் சரசா என்னைக் கண்டாள். என் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழுது தீர்த்தாள். மதுபோதையிலே இராசன் தன்னைப்படுத்தும் பாடுகளைக் கூறி மனம் வெதும்பினாள். “நீ என் சகோதரி; அவனைத் திருத்தி நன்றாக வாழுதல் உன் கடமை” என்று புத்திமதி சொல்லிவிட்டு வீடு திரும்பினேன், ,

“அண்ணா என் மனதில் ஒருவருக்குத்தான் இடம் உண்டு. ஆனால் வழி தவறி நடக்கமாட்டேன். காலத்திற்கு வெம்பி விழும் கனியைப்போல துங்பச் சுமையினால் என்றோ என் உயிர் பிரிந்து விடும். அது வரையும் என்னை மறவாதீர்கள் அண்ணா! அடிக்கடி இங்கு வந்து போங்கள்.”

அவன் வேண்டுகோளை என்னால் மறக்கழுதியவில்லை. என்மனம்தான் ஏற்கனவே சபலசித்தத்திற்குச் சாவுமணி அடித்து விட்டதே. உண்மையான சகோதர பாசத்தோடு அவளுடன் பழகினேன். ஒத்தாசை செய்துவந்தேன்.

ஆனால்!

குருட்டுச் சமூகம்- அதன் கோர எண்ணங்கள், நேர்மையான உள்ளுமடைய ஒரு பெண்ணை எப்படி அனு, அனுவாப் அரித்துச் சாக்காட்ட முடியுமோ அதற்கு இலக்காக முடிந்தது சரசாவின் வாழ்வு!!

பாடசாலையிலும் வீட்டிலும், அவனும் நானும் பழகிய விதத்தைச் சமூகம் சந்தேகக் கண்களுடன் பார்க்க ஆரம்பித்தது. மதுவின் போதையிலே மதியை இழந்த இராசன். சரசாவைப் படாதபாடு படுத்தினான். கணவன் என்ற உரிமையினால், அதன் விளைவு ?

ஒருநாள் முரட்டுக் கணவனையும் அன்புத் தாயினையும், உயிர்ச் சகோதரனாகிய என்னையும் பிரிந்து சரசா எங்கோ ஓடிவிட்டாள்!

எங்கே? தெரியாது! ஆனால் திரும்பிவர முடியாத உலகிற்கு என்பது பலர் அபிப்பிராயம், உண்மையும் அதுதானோ?

எனக்கு உலகமே வெறுத்து விட்டது. உத்தியோகத்தையும் விட்டுவிட்டு எங்கெல்லாமோ சுற்றினேன்; எங்கெல்லாமோ அடைப்பட்டுக் கிடந்தேன். இப்பொழுது மீண்டும் நாடோடியாக வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றேன்? கதை சொல்வதை நிறுத்தினான் வாலிபன்.

புகைவண்டி ஒரு நீண்ட பெருமுச்சொன்றைக் குரலாக ஓலித்துவிட்டு நின்றது. தலையை வெளியே நிட்டிப் பார்த்தேன். சனங்கள் நெருக்கியிடத்துக் கொண்டு ஏறுவதும், இறங்குவதுமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். “நான் இங்கே இறங்கப் போகிறேன் ஐயா” என்று சொல்லிவிட்டு, கைப்பெட்டியையும். தலையனையையும் தூக்கிக் கொண்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல் நெருங்கினின்ற சனத்திரளினாடே மறைந்தான் வாலிபன். அவன் கதையும், தோற்றமும், சுபாவமும் எனக்கு ஒரே ஆச்சியமாக இருந்தது. நெடுநேரம் விழித்திருந்து கதைகேட்ட அலுப்பு கண்ணனமுடியது. இருக்கையில் படுத்துத்தாங்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். எவ்வளவு நேரம் தூங்கினேனோ எனக்குத்தெரியாது. நான் கதைகேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது தூங்கிக் கொண்டிருந்த பெரியவர் என்னைத் தட்டி எழுப்பினார், இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதென்று, சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு எழும்பிய என்னை யாழ்ப்பாண நிலையம் வரவேற்றது.

பெட்டி படுக்கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு இறங்கி நடந்தேன். பத்திரிகைக்காரர் பையனின் குரல் பின்னுக்கியுத்தது. ஒரு பத்து சதக் குத்தியை விட்டெறிந்து விட்டுப் பத்திரிகையை வாங்கிப் புரட்சிப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தேன். முதற்பக்கத்தில் காட்சியளித்த புகைப்படம் என்னை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது! யாருடைய கதையை இரவு முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேனோ அவருடைய புகைப்படம் தான் அது. அதன் கீழே பெரிய எழுத்துக்களில் பின்வரும் செய்தி பிரசரமாகியிருந்தது.

**சித்தப்பிரமையினால் பீழக்கப்பட்டிருந்த பிரபல
எழுத்தாளர் சுகமுற்றார்.**

மருத்துவமனையினின்றும் வெளியேறினார் !

- கொழும்பு, ஜூப்பி, 20

இலங்கையின் பிரபல தமிழ் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரும் கடந்த மூன்று வருடங்களாக அங்கொடை மனநோய் மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்று வந்தவருமான திரு. “கணிமொழியார்” நேற்றுப் பிற்பகல் நான்கு மணிக்கு மனநோய் மருத்துவமனையினின்றும் பூரண சுகமடைந்தவராய் வெளியேற்றப் பட்டார். அவரை நமது நிருபர் பேட்டி கண்டபோது “தாம் இனிமேல் செய்செயாகத் தமிழ்த்தொண்டு செய்துவரவிரும்புவதாகவும், பழையபடி ஆசிரியத் தொழிலில் ஈடுபட விரும்பவில்லை”யென்றும் கூறினார். அவர் வெளிப்பாடு தமிழ் இலக்கியத்திற்குள்ள மகத்தான் அதிட்டத்தையே நிருபிக்கிறது.

செய்தியை வாசித்து முடித்ததும் என் தலைகழுன்றது. இத்தகைய ஒரு மகாமேதையா இரவு முழுவதும் என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார் என்று மனம் மகிழ்ந்தது. உடனே ‘பிரபல எழுத்தாளருடன் ஒரு இரவு’ என்ற செய்தியை எழுதி எனது பத்திரிகைக்கணுப்ப விரைந்து நடந்தேன்.

அகலிகை

மெல்லெனத் தவழ்ந்த தென்றற்காற்று அவன் மேனியிற் பட்டதும் அவன் துடியாய்த் துடித்தான். ஆயிரம் தீப்பந்தங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து தன் உடலைத் தகிப்பதைப்போல அவன் நெளிந்து, உருண்டு, புரண்டு படுத்தான். அனிச்ச மலரினாலும் அன்னத்தின் தூவியினாலுமாப் பெல் அமரியில் அவன் உடல் புரண்டு வருந்தியது. ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அவன் கண்டறியாத மன வேதனை உள்ளத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்தது. நறுமணம் வீசும் புது மலர்களும் சுகந்தம் மணக்கும் தெய்வ சந்தனக் குழம்பும் அவன் மனதின் ஆசையைத் தீர்க்க முடியாது தேடுவாரற்றுக் கிடந்தன. அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் இந்திராணி “என் நாதன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை?” என்று எண்ணியவளாப் ஏங்கிக்கிடந்தாள். ஆனால், இந்திரன் சபா மண்டபத்தையடுத்த பளிங்கு மண்டபத்தில் ஏகாந்தமாக இங்ஙனம் கிடந்து துயருற்றான். இவ்வளவுக்கும் காரணம் என்ன? “கிடைத்தற்கிய பதவி, அழிவில்லாத வாழ்வு, அமர உலகும் இத்தனைக்கும் இறைவனான இந்திரன் என் இங்ஙனம் துயருற்றான்? அவன் மனவேதனையை வளர்த்தவர் யார்?” இந்திரன் மனம் இவ்வாறெல்லாம் கற்பனை செய்து எண்ணத் தொடரைச் சிலந்தி நூல்போல இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

மகிழ்ச்சி, துண்பம்! இரண்டும் மாறிமாறி வருவது மனிதருக்கல்லவா? தேவர்களுக்கரசனாகிய இந்திரனையே ஒருநாள் அவை பற்றிக் கொண்டால்? சிந்தனை சிதறியது.

அன்று நடந்த நாட்டிய விழாக் காட்சி அவன் மனத்திரையில் தோன்றியது. தேவ சபையின் நடுவே அரியாசனத்தில் கம்பீரமாக அவன் வீற்றிருந்த காட்சி, அவன் பக்கத்தில் தேவகுருவான பிரகஸ்பதி, இசை முனிவன் நாரதன் முதல் யாவரும் இனிதமர்ந்திருந்த காட்சி, உள்ளத்தை அள்ளும் சௌந்தரிய தோற்றத்துடன் உடல் நெளிந்து ஊங்வசி நடனமாடிய காட்சி எல்லாம்

தோன்றி மறைந்தது. அவன் மனம் கற்பனை செய்வதை நிறுத்திவிட்டு அன்று நடந்த நாட்டியவிழா நினைவுகளைத் தொடர்ந்து எண்ணைத் தொடங்கியது. என்ன வாழ்வு? என்ன கூகம்? எல்லாமே துண்பம்! தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரன் மனம் புழுங்கியது.

“ஆ, அந்த ஊர்வசி ஏனிந்த வார்த்தைகளைக் கூறி என் உயிரை வாங்கினாள்? சொர்க்க போகமும். காப்பேதேனுவிள் வளாந்தரு வாழ்வும் என் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி தரவில்லையே! ஜேயோ, இது என்ன உலகமா? அவளுக்கு நான் பரிசு கொடுத்தேன். ஆம்! நான் செய்தது தவறா? உள்ளதையும் உடலையும் ஒருங்கே மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதக்கச் செய்து என்னைப் பரவசப்படுத்தி, நடனமாடிய அந்தப் பச்சைப் பசுங்கிளிக்கு, நடனராணி ஊர்வசிக்கு நான் பரிசு கொடுத்துப் பாராட்டினேன். அதன் பலன் அவன் தந்த பரிசு என் உள்ளதையல்லவா கருக்கி வருத்துகின்றது.

“தேவர் தேவே, நீங்கள் என் அழகினை மிகைபடப் பாராட்டிவிட்டார்கள். கேவலம்! ஒரு மாணிடப் பெண், அதுவும் பழமும் காயும் தின்று முனிவரோராருவருடன் காட்டில் வதியும் அகலிகை. அவன் அழகில் ஆயிரத்திலொரு மடங்குகூட எனக்கில்லையே. உங்கள் பாராட்டுரையும் பரிசும் என்னழகையல்லவா, எளனஞ்சு செய்கின்றன?” உணர்ச்சி மிகுதியினால் அவன் கூறிய வார்த்தைகள் என்னை உலைக்களத்திட்ட இரும்பைப்போலல்லவா உருகச் செய்துவிட்டது! என் மனம் இனி எங்ஙனம் ஆறுதலடையும்? அந்த அகலிகை-என் உயிர் பறித்த அகலிகை-அயில் சிருஷ்டியிலும் அழகில் உயர்ந்த அகலிகை, அவளைக் காணாது, அவளுடன் பேசாது, அவளுடன் சேராது என் உயிர் பதைபதைக்கிறதே! ஜேயோ, அகலிகை! அகலிகை!! அகலிகை!!!

தேவேந்திரன் வாய் திறந்து புலம்பினான். பளிங்கு மன்றபம் முழுவதிலும் அகலிகையின் அழகு உருவங்கள் பரினையித்துக் கொண்டிருப்பதாக அவன் எண்ணினான். இந்திராணி-அகலிகை, முருக்க மலரும் முன்று ரோசாவும் போலக் காட்சியளித்தனர். அவன் மனம் இந்திராணியை வெளியிலகத்துக்குப் போகுமாறு பல வந்தமாகப் பிடித்துத் தள்ளியது. அகலிகையின் அழகுருவும் அவன் இதயபித்தில் ஏகாதிபத்தியஞ் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் தேகம் ஒருமுறை சிலிர்த்தது. அகலிகையின் அழகினை அனு அனுவாகப் பிரித்து இரசிப்பதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான் இந்திரன்.

மூல்லை மொட்டுகளையொத்த பற்கள், உரோசாவைப் போன்ற சிவந்த உதடுகள், கடல்போன்ற கண்கள், பிறைபோன்ற நெற்றி, கலசம் போன்ற தனங்கள், அதற்குமேல் அவனால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. பஞ்சணை மீது வியர்வை வெள்ளமாக ஓடியது! அவன் மனம் பூவுலகத்தை நாடிப் பறந்தது. அடுத்த கணம்

நள்ளிரவில் வைகறை மலர்ந்தது. புட்கள் சிறகடித்துப் பறந்தன. காலை மலரும் மலர்கள் அப்பொழுதே முகை விரித்து மலர்ந்தன. வண்ணச் சேவல்

‘கொக்கரக்கோ’ என்று கீதமிசைத்தது. கெளதும் முனிவர் படுக்கையினின்றும் சுருட்டி வாரிக்கொண்டெழுந்தார். காலைக் கடன் கழித்து வேத மந்திரங்களைச் செபிக்க விரைந்து நடந்தார், அகலிகை நித்திராதேவயின் அவனைணப்பில் கட்டுண்டு கிடந்தாள். நிச்சலனமான அவள் முகத்தில் அழகு ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருந்தது. சாந்தமும், அமைதியும் நிறைந்த சூழ்நிலையில் அவள் ஒரு அழகின் சிருட்டியாகத் துயின்று கொண்டிருந்தாள்.

கெளதமுனிவர் விரைந்துவந்தார். அவர் நடையில் வேகமிருந்தது. சாந்தியின் கோரச்சிதைவு அவர் முகத்தில் கறையாகப் படிந்து, அவலட்சணமாகச் சுடர்விட்டது. ஆனால் அவர் எதையும் இலட்சியஞ் செய்வராகவில்லை. அவர் உடல் தகித்துக் கொண்டிருந்தது. தாங்கமுடியாத இன்பக் ‘கது, கது’ப்பை நிக்குக் அவர் அகலிகையை நாடனார். பர்ணசாலையின் கதவை இறுக்கிச் சாத்திவிட்டு அகலிகையின் பக்கலில் வந்தமர்ந்தார். அகலிகை திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தாள். முனிவரிருந்த நிலை அவளைத் திகைக்கச் செய்தது. ‘சுவாமி’ என்ற அவள்குரல் தொண்டையை விட்டு வெளிவருமுன்னர் கெளதமரின் கராங்கள் அவள் கழுத்தைச் சுற்றி வளைந்தன. பருவத்தின் இனிப்பில் சூழ்நிலையின் மயக்கத்தில் அவள் நினைவிழுந்தாள், அப்புறம்..... இன்பம், இன்பம்..... ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

அகலிகை இன்ப வேதனையில் முனகினாள்! கலக்கத்தின் சாயல் அவள் குரலில் கலந்திருந்தது. இந்த இன்பம் கெளதமரோடு காதல் புரிந்த பத்து ஆண்டுகளில் அவள் கவைத்திராத இன்பம். காடும், கனியும், கிழங்கும் தின்று உருவாகிய முனிவர் காட்டும் இன்பத்திற்கும், அமிர்தத்தையே புசித்து மதுக் கடலில் மூழ்கியெழும் அவன் காட்டும் இன்பத்திற்குமுள்ள வித்தியாசத்தை மட்டும் முடியாத பேதையா அவள்? ஆனால் அவளால் அதை மறுக்க-தடுக்க முடியவில்லை! இன்ப மயக்கத்தில் கிடந்து ஏதோ உழறினாள். கோட்டான் ஒன்று பயங்கர சப்தத்தில் குழறியது. அகலிகையின் உள்ளம் நடுங்கியது.

‘அகலிகை’ என்று ஆவேசமான குரலில் அழைத்துக்கொண்டே பர்ணசாலைக் கதவை இடித்துத் திறந்தார், கெளதும் முனிவர். கோபத்தினால் அவர் தேகம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. கொடுங்குளிரில் நீரில் இறங்கி ஸ்நானங்கு செய்ததால் அவர் அணிந்திருந்த ஆடையினின்றும் நீர் துளித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்திரன் செய்த துரோகத்தை எண்ணியபோது அவர் கண்கள் அனலாய் எரிந்தன. ஞான திருஷ்டியால் அவன் அழியாயத்தை அறிந்து ஒடோடியும் வந்ததால் அவர் நாசியினின்றும் காற்று வேகமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

ஆபத்தான நிலைமையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட அகலிகை செய்வதென்னவெனத் தெரியாது திகைத்தாள். கள்ளக்காதல் புரிந்த இந்திரன் ஒரு வெள்ளைப் பூணையாகப் பர்ணசாலைக் கதவிடுக்கின் வழியாக வெளியேற முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். ‘அடே துரோகி இங்கே நில்லடா’ என்று உறுமினார் முனிவர். ஜம்புலனும் நடுநடுங்க ஜராவதும் ஊர்ந்து இந்திரன்

அடங்கியொடுங்கி நின்றான். ஆசைக்கு இடம் கொடுத்து தேவர்களுக்கே இழக்குண்டாக்கினாம். அதற்குப் பரிசு, இதோ, “பிழி சாபம்” என்று கர்ச்சித்த முனிவரைக் கண்ணொடுத்தும் பாராது இந்திரன் தலைகுனிந்து நின்றான். முனிவர் வாய் ஏதோ முனுமுனுத்தது. அடுத்த கணம் அழகேயுருவான இந்திரனது மேனியில் ஆயிரம் கண்கள் - ஒட்டைகள், பித்துப் பிடித்தவன்போல இந்திரன் ஓடினான் - ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான். கௌதம முனிவர் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அவரது பயங்கரச்சிரிப்பை எதிரொலிப்பனபோல அடர்ந்து நெருங்கி வளர்ந்திருந்த தேவதாரு மரங்கள் ஒருமுறை ‘சிலு சிலு’த்துக் கொண்டன.

அகலிகை இந்தக் காட்சியைக் கண்டு நடுநடுங்கினாள். கௌதமரின் காலடியிலே விழுந்து கிடந்து அழுதாள், “தூர் நில் பேயே” என்று எட்டி உதைத்தார் முனிவர். அழகேயுருவான அகலிகை படர் கொம்பற்ற மூல்லைக் கொடிபோல முனிவரின் முன்னே துவண்டு விழுந்தாள்.

“மன்னியுங்கள் மதிமோசம் போய்விட்டேன், என்னை மன்னியுங்கள்!” என்று அரற்றிய அவனை முனிவர் வெறுப்போடு பார்த்தார். அவர் கோபம் சிறிது ஆறியிருந்தது.

“தவறுக்கேற்ற தண்டனையை அனுபவித்துத்தானாக வேண்டும். மன்னிப்பிற்கும் ஒரு அளவிருக்கிறது. இதோ தண்டனை. முனிவர் வாய் முனுமுனுத்தது. அடுத்த நிமிடம் அழகேயுருவான அகலிகை ஒரு பெரிய கல்லாகிக் கிடந்தாள். பாவம்! முனிவர் குறிப்பிட்ட காலம் வரைக்கும் அவள் கல்லுருவில் கிடந்து தானேயாக வேண்டும்.! ”

பார்ன்சாலை களையிழுந்து காணப்பட்டது. ஒரு சூறைக் காற்று முனிவர் கண் முன்னேயே அந்தப் பார்ன்சாலையைப் பெயர்த்தெறிந்தது. அவர் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பிலே அறிவின் ஆழம் புகைபோலத் தெண்பட்டது. சுற்றுமுற்றும் ஒரு பார்வையை ஓடவிட்ட முனிவர் தண்டுகமண்டலத்தை ஏந்தியபடியே திரும்பிப் பாராமல் வேகமாக நடந்தார்!

நம்பிக்கை

கந்தன் ஒரு பெரிய மனிதனால்லன். பாரானுமன்றப் பிரதிநிதியுமல்லன். கடவுளையும் மனிதனையும் இணைத்துக்காட்டும் வைத்துக் குருக்களாக, மதகுரவராகக் கூட இல்லை! ஆனால் நான் அவனிலே அளவுக்கு மீறிய மதிப்பு வைத்திருந்தேன். ஏன் தெரியுமா?

அவன் வெள்ளை உள்ளம் படைத்தவன். சாதாரணமான ஒரு சலவைத் தொழிலாளி. அவனுடைய காம்பட்ட துணி எவ்வளவு தூப்மையாகப் பிரகாசிக்கின்றதோ அந்த அளவு உள்ளத் தூப்மையை நான் அவனிலே கண்டிருக்கிறேன். சிரித்த முகத்துடனும் பொலிவான தொந்தியுடனும் தோன்றி “எசுமான்” என்று அவன் அழைக்கும்போது என் மனது குளிர்ந்துவிடும். துண்டுச் சால்வையைத் தோனிற் போட்டுக் கொண்டு சற்று உப்பிப்போன முகத்தைத் திருப்பி “எசுமான் வெள்ளிக்கிழமை வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போவானானால் வெள்ளிக்கிழமை வரத்தவறினாலும் அவன் வரவு தவறாது என்று நிச்சயமாக நாம் நம்பியிருக்கலாம்.

அத்தகைய கடமையுணர்ச்சியிக்க தூய்மை உள்ளம் படைத்த கந்தனுக்கு ஒருநாள் இருந்தாற்போலிருந்துவிட்டுப் பைத்தியம் பிடித்துக் கொண்டது! அதுவும் “விசித்திரமான” ஒரு நம்பிக்கையினாலேற்பட்ட பைத்தியம். அந்தப் பைத்தியத்திற்கு அந்த விசித்திரமான நம்பிக்கைச் சிதைவுக்குத்தான் ஒருநாள் அவன் தன் ஆருயிரையும் பலிகொடுத்தான். இந்தச் சம்பவத்தை நினைக்க நினைக்க எனக்கே பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருக்கிறது.

எடுத்தவுடன் எல்லாரையும் நம்பிவிடுகின்ற அபாயம் நம்மிற் பலருக்கில்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் என்னைப் போன்ற “பிஞ்சு” எழுத்தாளர்கள் அப்படி யிருக்கமாட்டார்களென்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் இந்த “நம்பிக்கைச் சுபாபம்” என்றோரு ஒருநாள் எனக்கு நாசத்தைத்தான் தரும் என்று கந்தன் என்னைப் பலமுறை

எச்சரித்திருக்கிறான். ஆனால் இறுதியாகக் கந்தன் எந்த “நம்பிக்கைச் சுபாத்தை” எதிர்த்தானோ அதே சுபாத்திற்கு அவன் பலியாக நேர்ந்ததுதான் பரிதாபகரமான வரலாறு.

கந்தன் எந்த விடயத்தையும் எடுத்தவுடன் நம்பமாட்டான். ஆனால் நம்பி விட்டானோ பரம்பொருளான பரமசிவனே முன்னாலே குதித்து நின்று உன்னுடைய நம்பிக்கை தப்பானது என்றாலும்கூட அவன் தனது நம்பிக்கையை விட்டுவிட மாட்டான். அவ்வளவு பிடிவாதக்காரனாவன்.

கந்தனுக்கோ, இந்த உலகத்திலே ஆகக் கூடி இரண்டே இரண்டா பேரில் மாத்திரம்தான் அதிக நம்பிக்கை. அந்த இரண்டு பேர்வழிகளில் ஒருவரை நான் மனித உருவத்தில், நடமாடுங் கோலத்தில் கண்டு களித்திருக்கிறேன், அவர் தான் சுப்பையாச் சோதிடர்.

எனக்கு இந்தச் “சோதிடம் கீதிடம்” என்பதிலெல்லாம் அவ்வளவு நம்பிக்கையில்லை. சோம்பேரிகள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகக் கட்டி வைத்த சுயநல் ஏடுகள்தான் “சோதிடக் களஞ்சியங்கள்” என்பது என்வாதும். ஆனால் கந்தனுக்கு அவற்றின் மேலே அபார நம்பிக்கை. “சுப்பையாச் சோதிடர் சொன்னாச் சொன்னதுதான். ஒருவார்த்தை பிழையாது” என்பான் கந்தன். “வெறும் பொய், புரட்டு. ஏமாற்றுவேலை” என்பேன் நான். பார்க்க வேண்டுமே கந்தனுக்கு வரும் கோபத்தை! “எசமான் என்னைப்பற்றி என்ன வேண்டுமானாலுஞ் சொல்லுங்கள்; பாவாயில்லை! ஆனால் சோதிடத்தை, அதன் புனிதத் தன்மையை மட்டும் குறைத்துப் பேசாதீர்கள்! நான் கண்ணாற் கண்ட கடவுள் சுப்பையாச் சோதிடர்தான். அவர் சொன்ன நாளிற்றான் என் மனைவி இறந்தாள். மகனுக்குப் பிள்ளை பிறந்தது. மகனுக்கு வருத்தம் மாறியது. அவர் என் குலதெய்வம்” என்று கூத்தாடுவான் கந்தன். அப்படிப்பட்ட சுப்பையாச் சோதிடர்தான் கந்தனின் அகால மரணத்திற்குக் காரண கருத்தா என்பது என் விவாதம்!

“இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்து இரண்டு இலட்சம் ரூபாய்களைத் தட்டிக் கொள்ளுங்கள். அதிட்டம் உங்களை அழைக்கிறது. அதன் அரவணைப்பை அலட்சியப்படுத்தி இலட்சக் கணக்கான ரூபாய்களை இழந்துவிடாதீர்கள்”, என்று சந்துபொந்துகளைல்லாம் அரசாங்கச் செலவில் விளம்பரம் செய்த கொழுப்புத் திட்டக்காலம் அது. கந்தனுக்கும் ஒரு நப்பாசை! இரண்டு ரூபாய் களைக் கொடுத்து இரண்டு இலட்சம் ரூபாய்களைப் பெறுவதென்றால் யாருக்குத்தான் ஆசை பிறக்காது! “கேவலம் இதற்கா யோசிக்க வேண்டும்? இரண்டு ரூபாய்க் காகதானே. பேசாமல் விட்டெறிந்துவிட்டு ஒரு ‘அதிட்சச் சீட்டு வாங்கி விடலாமா’ என்று யோசித்தான் கந்தன்.

ஆனால் ‘சட்டென்று பிறந்த ஒரு எண்ணம் அவன் யோசனையைச் சிதறஷித்து விட்டது. “அதிட்டம் இருக்க வேண்டாமா அதிட்டம். வீணாகப் போய் ஏன் காசைக் கொடுக்க வேண்டும்? இரண்டு ரூபாயென்றால் ஏதோ எளிதிற் கிடைத்து விடுகிறதா?” சுப்பையாச் சோதிடர் வீட்டை நோக்கி அவன்

கால்கள் வேகமாக நடந்தன. வீட்டு முற்றுத்தில் வெற்றிலை பாக்கை மென்று விழுங்கிக் கொண்டே ஒரு கழிற்றுக் கட்டிலில் குந்திக் கொண்டிருந்த சுப்பையாச் சோதிடர் கந்தனைக் கண்டதும் குசலம் விசாரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

“ஏன்பா, நீ இந்த ஊரிலேதானே, இருக்கின்றாய்? எங்கே ஒரு நாளாவது வீட்டுப் பக்கம் வரவேண்டுமென்ற யோசனை உனக்கில்லாமற் போய்விட்டது! கலிகாலமல்லவா, அதிலே நீ என்னை மறந்து போவதும் ஒரு பெரிய தவறா?” நீட்டி முழுக்கினார் சுப்பையாச் சோதிடர், “இல்லை எச்மான். கொஞ்ச நாளாக எனக்கும் உடம்பு சரியில்லை. சும்மா வண்டிமாடு மாதிரி வயது அறுபதாகியும் உழைத்துக் கொண்டிருப்பதென்றால்....”.

“சரி, சரி உன்பாடும் கஷ்டம்தான்..... இங்கு வந்த விசேடம்?” என்று வாயைத் திறந்தார் சுப்பையாச் சோதிடர்-கந்தனின் குலதெய்வம்!

“உங்களை ஒரு சங்கதி கேட்டுச் செய்யலாமென்று, இந்தக் கொழும்புத் திட்டமென்று ஒரு திட்டம் நடத்துகிறார்களாமே, அதிலே இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து ஒரு ‘சீட்டு’ எடுத்தால் அதிட்டமும் இருந்தால் இரண்டு இலட்சம் ரூபாய்கள் அடித்து விடுமாமே. அதுதான் என் அதிட்டம் எப்படி என்று உங்களைக் கேட்டுச் செய்யலாம் என்று,” சரி சரி எங்கே உன்கையை இங்கே கொண்டுவா பார்க்கலாம்”. “அப்பா, பெரியாள் நீ இந்தக் சித்திரை மாதும் பத்தாம் தேதிக்குள் நிச்சயமாக ஒரு இலட்சாதிபதியாகிவிடுவாய். அப்படியே கையிலே தனரேகை தேர்ச் சக்கரம் மாதிரி அடையாளம் போட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறது. எங்கே அதிட்டம் அடித்ததும் என்னை மறந்துவிடுவாயோ, என்னவோ?”

“மறந்து விடுவதா எச்மான்! நானா உங்களை மறப்பேன். இல்லை! ஒரு நாளும் மறக்க மாட்டேன்” கந்தனின் கண்களில் கண்ணரீ சுரந்தது. “எச்மான், அப்படியானால் இப்பொழுதே இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்து ஒரு அதிட்டச் சீட்டு எடுத்திட்டுமா?”

“என்னாடா, நான் சொன்ன பிறகுமா, சந்தேகப்படுகிறாய்? சுப்பையாச் சோதிடர் சொன்னாச் சொன்னதுதான். போ, உடனேயே ஒரு ‘சீட்டு’ எடுத்துச் கொள்ள!”

சமீபத்திலிருந்த அஞ்சல் நிலையத்தை நோக்கிக் குடல் தெறிக்க ஒடினான் கந்தன். அவசரம் அவசரமாக வேட்டித் தலைப்பில் முடித்து வைத்திருந்த காசு இரண்டு ரூபாயையும் அவிழ்த் தெடுத்து ஒரு ‘அதிட்டச் சீட்டு’ வாங்கிக் கொண்டான். இப்பொழுது அவன் மனதிலேயே ஒரு அமைதி இரண்டு இலட்சம் ரூபாய்களின் சொந்தக்காரனாகிவிட்ட பேரமைதி. நிம்மதியான மனதுடன் வீட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

வாசிக்காலை முழுவதும் என் போட்டால் என் விழாத அளவுக்குச் சனக்கூட்டம். ஏன் தெரியுமா? அன்று தான் கொழுப்புத்திட்ட ‘அதிட்டச் சீட்டு’ எவனோ ஒரு மனிதனுக்கு இரண்டு இலட்சம் ரூபாய்களைச் சொந்தமாக்கும். கந்தனும் கால் கடுக்க வெளியே நின்று கொண்டிருந்தான். என்னவோ முதற் பரிசு மட்டும் தனக்குத்தான் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குத் திட்டமாக இருந்தது. “சுப்பையாச் சோதிடர் சொன்னாற் சொன்னதுதான்” என்று அவன் வாய் முனு முனுத்தது. அவனுக்கெங்கே தெரியப் போகிறது. இந்த அதிட்டச் சீட்டில் இருப்பு வாங்கி அடுக்கி வைத்துவிட்டுச் சுப்பையாச் சோதிடர் நித்திரை கொள்ளாது வாணொலிப் பெட்டிக்கு முன்னால் தவமிருப்பது?

வாணொலியின் ‘கர் பூ’ ரென்று சத்தம் சூடியிருந்தவர்களின் காதுகளைக் குடைந்தெடுத்தது. அந்த ‘அகோ’ உறுமலுக் கிடையில் “இது இலங்கை வாணொலி, கொழும்புத் திட்ட அதிட்டச் சீட்டில் வெற்றி பெற்ற இலக்கம் (முதற் பரிசு) ஈ. வை. 0587”.

எல்லோரும் அசுடு வழியும் முகங்களுடன் தத்தம் சீட்டுக்களின் எண்களைத் திருப்பித், திருப்பிப் பார்த்தார்கள். ஒருவருக்கும் அந்தப் பரிசு கிடைக்கவில்லை. பாவம், கந்தன் தனது சீட்டின் எண்களைப் பார்த்தான். ஈ. வை. 0...5...8...!”

“பொய், பொய்! எனக்குத்தான் பரிசு, எனக்குத் தான் பரிசு! சுப்பையாச் சோதிடர் சொன்னாற் சொன்னதுதான். எனக்குத்தான் பரிசு, எனக்குத்தான் பரிசு!.... ஆ.....ஆ.....ஆ... எனக்குத்தான் பரிசு!” ஆவேசக் குரலில் கத்தினான் கந்தன். ‘எங்கே என் பரிசை என்னிடம் கொடுங்கள்’.

சூடியிருந்த மக்களைப் பார்த்துக் கந்தன் காச்சித் தான். சனங்கள் திடைக்குத்துவிட்டனர். “பாவம், திடைரென்று பைத்தியம் பிடித்துக் கொண்டது. வீண் நம்பிக்கைச் சிதைவின் விளைவு” என்று பேசிக் கொண்டனர்.

கந்தன் எதையுமே இலட்சியம் செய்யவில்லை. “எனக்குத்தான் பரிசு, எனக்குத்தான் பரிசு” என்று கத்திக் கொண்டே ஓடிக்கொண்டிருந்தான். “நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கையின் உயிர்நாடு. அந்த நம்பிக்கை-ஆசைக் கணவு என்று கோரமாகச் சிதைகின்றதோ, அன்றைக்கு மனிதன் பேயாக மாறிவிடுகிறான்”. “நம்பிக்கைத் தத்துவு”த்தைப் பற்றி விரிவுரை செய்தார், கூட்டத்தில் நின்ற ஒரு படித்த இளைஞர்.

கந்தனைச் சுற்றிப் பல பள்ளிச்சிறுவர்கள் கூட்டமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். அழுக்கடைந்த கந்தல் துணிகளை மூட்டை யாக்கித் தோளிற் சுமந்து கொண்டிருந்த கந்தன் அவர்களைப் பார்த்துப் பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

“எனக்குத்தான் பரிசு.....”

“பைத்தியம் பரிசு கேட்கிறது” பள்ளிச் சிறுவர்கள் “கல, கல” வென்று சிரித்தார்கள்.

“முட்டாள்கள், இதோ நான் பரிசு வாங்கத்தான் போகிறேன். வாங்கிவந்தபிறகு மட்டும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கக்கூடாது! என்ன”.

கந்தன் தெளிவான குரலில் அந்தச் சிறுவர்களைப் பார்த்துப் பேசினான். “எங்கே வாங்கிவா பார்க்கலாம்!” பள்ளிச் சிறுவர்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்த குரலில் கத்தினார்கள்.

“இதோ வாங்கி வருகிறேன்.....” ‘தொடுகு.....’ கென்ற பலத்த சத்தம்! “ஜேயா, பைத்தியம் கிணற்றுக்குள் குதித்துவிட்டது” என்று கத்திக்கொண்டு ஓடனார்கள், பள்ளிச் சிறுவர்கள், அப்புறமென்ன.....!

அந்தத் தூய மனம் படைத்த கந்தன்..... பைத்தியக்காரக் கந்தனாகிக் கிணற்றுக்குள் குதித்துச் செத்துப்போனான் என்று எழுத வேண்டுமா?

‘துறவி’யின் காதலி

வர்சி நிறைந்த சூழல் காற்று, தனக்கு எதிர்ப்பட்ட எல்லாப் பொருள் களையுமே வாரி இறைத்து நார்த்தனமாடியது. இந்த அண்டசராசரம் அனைத்தும் அதைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கு முன் தூள், தூள் என்பது போல! கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் முழுவதும் ஒரே மணல் வெளி. பொட்டால் நிலம், ஈரப் பசுமை அற்ற தோற்றும், இருக்கமில்லாதவர்களின் இதுயத்தைப் போல. மழையே காணாததால் நீர்வளமற்று காய்ந்து கிடக்கும் சிறுச் சிறு குளம், குட்டைகள், பார்ப்பதற்குக் கொஞ்சமும் இரசனையற்ற காட்சிகள். ஆறுமுகம் வாத்தியார் விரித்த குடையுடன் வெயிலைப் பொருட்படுத்தாது ‘விறுவிறென்’ ரு நடந்து கொண்டிருந்தார். அவர் மனதில் எத்தனையோ எண்ணங்கள்! இந்தப் பரந்த உலகிலே தாம் ஒரு தனிக்கட்டையாக வாழ வேண்டி வந்த தூப்பாக்கிய நிலைபற்றி, மாங்கலியத்துடன் பிள்ளை குட்டிகளுடன் வாழக்கொடுத்து வைக்காத நிலை வந்ததே என்று, காதல், காதல் என்று தவிக்கிற உலகிலே காதலிக்க ஒருவருமில்லாத கதி நேர்ந்ததே என்ற நெஞ்சேக்கத்துடன், அவர் உள்ளத்தின் உளைச்சல் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. சுடுமணலில் அவர் நடையும் வேகமாகிக் கொண்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் ஆறுமுகம் வாத்தியார் என்ன முற்றும் துறந்த முனிவரோ என்றால் இல்லவே இல்லை. அவருடைய, சகாக்கள் என்ன நினைவுடன் அவரைத் ‘துறவி’ என்றழைக்கிறார்களோ தெரியாது. ஆனால் ஆறுமுகம் வாத்தியாருக்கு வாழ்வைச் சுவைக்க வேண்டும். மனைவி மக்களுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழவேண்டும் என்ற ஆவல் - ஆசை மட்டும் அதிகம் என்பது முழு உண்மை. ஆனால் அப்படி அவரால் வாழ முடியவில்லை! வேண்டாத பட்டமாக அவர் கருதினாலும், அவரைத் ‘துறவி’ என்றழைப்பதிலே அவரையறிந்தவர்கள் ஏதோ மகிழ்ச்சியடையத்தான் செய்தார்கள்! என்ன செய்வது, இதுதான் வாழவோ....? அவர் நடந்து கொண்டே இருந்தார்!

பாடசாலை ஆரம்பமணி அடித்ததும் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒருங்கே எழுந்து நிற்பார்கள். ஆறுமுகம் வாத்தியார் தேவாரம் பாச் சொல்லிப் பள்ளியை ஆரம்பித்துவைப்பார். பின்னர் பிள்ளைகள் தத்தம் வகுப்புகளுக்குச் சென்று அமர்வார்கள். பாடங்கள் நடைபெறும். இத்தனைக்கும் அது பெரிய பாடசாலையல்ல! மொத்தம் தொண்ணுற்றாறு பிள்ளைகளும் நான்கு ஆசிரியர்களும் கொண்ட கல்விக்கூடம் அது! மழை பெய்தால் வகுப்பே நடைபெறமுடியாது. அதனாற்றான் அந்தப் பகுதியில் மழையே பெய்வதில்லையோ என்றுகூட ஆறுமுகம் வாத்தியார் சில தடவைகள் சந்தேகித்திருக்கிறார். வீசங்காற்றினால் அந்ஞாப்பட்டு வரும் தூசியும், மணலும் பாடசாலை ஆசிரியர், மாணவர்களின் கவாசக் கழல்களைத் தடவி நம் நாட்டு அரசாங்க சுகாதாரப் பகுதிக்கே பெரிய சவால் விடுத்துத்தான் செல்லும்! இந்த அழகில் ஆறுமுகம் அந்தப் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியராக வந்து இரண்டு வருடங்களை ஒருவாறு நகர்த்திவிட்டார். எப்பொழுது மாற்றும் வருமோ என்று அவர் மனது எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவர் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்த ‘மாற்றம்’ மாத்திரம் அவரையனுக அஞ்சியது! ஆறுமுகம் வாத்தியாரும் இப்பொழுது ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி’ என்ற பண்டைத் தமிழன் பண்பாட்டைப் பின்பற்றி மாற்றத்தைப் பற்றி அவ்வளவாகச் சிந்திப்பதில்லை. காலம் ஒரு மாதிரியாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர் மன உளைச்சலும் அதிகரித்துக் கொண்டுதானிருந்தது. ஆறுமுகம் வாத்தியாரைப் பற்றி அவருடைய சக ஆசிரியர்கள் அவ்வளவு சிரத்தை காட்டுவதில்லை. காரணம் ஆறுமுகம் வாத்தியார் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ‘துறவி’யாகிவிட்டார்! ஒருவரோடும் நன்கு மனம்விட்டுப் பழகுவதுமில்லை! பேசுவதுமில்லை. தானுந்தன் பாடுமாக இருந்துகொள்வார். இதைக் காரணமாகக் கொண்டு அவர் உண்மையிலேயே துறவியாகிவிட்டார், என்பதை அவர்கள் ‘நிச்சயப்படுத்தி’க் கொண்டார்கள். பாவம். மனிதர் அந்த ஒட்டைப் பாடசாலைக் கட்டிடத்தில் படுத்துக்கொண்டு சாப்பட்டுக்கு மூன்று வேளையும் நேரத்துக்கு மூன்றுமைல் நடந்துதீர்க்கிறாரே என்று மாத்திரம் அனுதாபப்படுவார்கள். தமக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள். ஆனால் ஆறுமுகம் வாத்தியாரோ அதையெல்லாம் சட்டை செய்வதில்லை. இவர்களைவிட இன்பத்தின் மடியிலே கிடந்து கும்மாளமடித்தவர் அவர். காலம் மாறிவிட்டது. ‘துறவி’யாகிவிட்டார்! அவ்வளவுதான்!!

திறந்துகிடந்த சாளரத்தின் வழியாக வீசிய வர்சியான காற்று அறைக்குள் கிடந்து வெதும்பிய ஆறுமுகம் வாத்தியாருக்குச் சிறிது ஆறுதலனித்தது. அவர் மனதிலே மீண்டும் ‘பழை நினைவுகள்’ தலைதூக்கின. வானில் பவனிவரும் வெண்ணிலவின் ஓளிக்கத்திர்களை உற்று நோக்கிய வண்ணம் அவர் படுக்கையில் கிடந்தபடியே சிந்தனையில் மூழ்கினார். பத்து ஆண்டு களுக்கு முன்து....!

ஆறுமுகம் வாத்தியார் அப்பொழுது இருபத்தைந்து வயது இளைஞர். ஆசிரிய கலாசாலையிலிருந்து அப்போதுதான் வெளியேறினவர். இளமையின்

வாசற்படியில், அழகின் எடுத்துக்காட்டாக, இன்ப மயக்கத்துடன் காட்சியளித்த ஆறுமுகம் வாத்தியாரைச் சுற்றி வட்டமிட்ட 'வண்ணாத்திப்பூச்சிகளை' என்ன முடியாது! அப்போது ஒரு தமிழ் ஆசிரியர் என்றால் அவ்வளவு மதிப்பு, செல்வாக்கு. அவற்றுடன் அழகும், ஆட்களை மயக்கும் பேச்சும்கூட இருந்து விட்டால், கேட்கவா வேண்டும்?

ஆறுமுகம் வாத்தியார் 'உம....' என்று ஒரு நீண்ட பெருமுச்சை வெளியே தள்ளினார். மனதின் பாரத்தை வெளியே தள்ளுவதுபோல! அந்த நேரத்தில் அவர் விரும்பியிருந்தால்..... நினைத்த மட்டும் இன்பத்தை உருசி பார்த்திருக்கலாம். முடியுமட்டும் அனுபவித்தபின் 'அருணகிரிநாதாராக' மாறியிருக்கலாம். ஓல்லியிடை மெல்லியலாரின் கொவ்வைக்கனியிதழ்க்களை, கொஞ்சம்வதனத்தை வஞ்ச நெஞ்சத்தை மலர் மெத்தையாக்கிச் சுவைத்திருக்கலாம். இன்பக் கடலாடியிருக்கலாம்! ஆனால் அவர் 'தவறி'விட்டார். காதல் என்ற வலையிலே சிக்கிக் கட்டுப்பட்டார். 'ஓழுக்கம் உயர்விக்கும்' என்ற நம்பிக்கையில் சந்தர்ப்பத்தை இழந்தார். இன்று இன்பமே காணாத 'துறவி' அவர். இத்தனைக்கும் காரணம்! சுவர்ணா... அவன் மாத்திரம் ஆறுமுகம் வாத்தியாரை அந்தக்காலத்தில் காதலிக்கிறவன் போலக் காட்டியராவிட்டால் இன்று அவர்... இன்பத்தின் சிகாரத்திலே எல்லாப் போக பாக்கியங்களுடனும் வாழ்வார். ஆனால் அந்தச் சுவர்ணா....! ஆறுமுகம் வாத்தியாரை வட்டமிட்ட 'வண்ணாத்திப் பூச்சிகளில்' சுவர்ணாவும் ஒருத்தி. நல்ல அழகி, ஆனால்....! ஆறுமுகம் அவளைத் தம் உயிரினும் மேலாகக் காதலித்தார். அந்த எண்ணத்திலே தம்மையே மறந்தார். அருமையான பெண்களை எல்லாம் 'வேண்டாம்' என்று நிராகரித்தார். எவ்வித பித்தல் பிடுங்கல் தொல்லையுமற்ற ஆறுமுகத்திற்கு சுவர்ணாவே உலகம், வாழுவு, உயிரிக்கும் தெய்வமாகத் தோன்றினாள். நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. கலாசாலையில் மலர்ந்த அவர்கள் காதல், ஆசிரியர்களாக அவர்கள் வெளியேறியதும் அம்பலத்திற்கு வந்தது, ஆறுமுகம்-சுவர்ணா அப்பொழுதைய உரோமியோ-யூலியத்து என்றால் கூட ஆச்சரியப்படுதற்கில்லை. அந்த அளவுக்கு அவர்கள் காதல் 'சர்வவியாபி'யாகி விட்டது. ஆனால் இந்த உலகத்திலே எதுவுமே நிச்சயமில்லை என்ற தத்துவம் ஆறுமுகத்தின் வாழ்க்கையில் உண்டாகிவிட்டது. உயிருக்கும் மேலாகத் தன்னைக் காதலிக்கிறவன் என்று யாரைக் கருதினாரோ, அந்த அவள் இப்பொழுது, வேறொருவனைக் காதலிக்கிறாள் என்ற செய்தி ஆறுமுகத்தை ஒரு உலுக்கு, உலுக்கிவிட்டது.

நெஞ்சம் நிறைந்த வேதனையில் கிடந்து வெதும்பினார் அவர். யாரோ தமது காதலில் பொறுமை கொண்டவர்கள் கட்டிலிட்ட கதையோ என்று கூடச் சந்தேகித்தார். அப்படியிருந்தால் எவ்வளவு நலமாகும் என்று எண்ணினார். ஆனால் தெரிந்து கொண்ட உண்மை... அந்த இரவு 'பிளாசா' தியேட்டரில் அவர் கண்ட காட்சி...ஆ...அதை நினைக்கவே அவர் நெஞ்சம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவர் அன்புக்குரியவள் வேறொருவனின்

அணைப்பில் இருந்த நிலை, மோசமான அந்த ஆங்கிலப் பத்தின் முத்தமிடும் காட்சியையே தோற்கடிப்பது போல இருந்தது. படம் முடிவதற்கு முன்பே ஆறுமுகம் 'தியேட்டரை' விட்டு வெளியேறினார். அடுத்தநாள் அவளைச் சந்தித்துப் பேசினார். ஆனால் அவள் கூறிய வார்த்தைகள்!.... ஆறுமுகம், நான் ஒருவரை விரும்புவதும், வெறுப்பதும் என்னுடைய சொந்த விடயம். அதில் தலையிட உங்களுக்கு உரிமைகிடையாது..." "என்ன! கவர்ணாவா அப்படிச் சொல்கிறாள்? தம்மை உயிருக்குயிராகக் காதலிப்பதாகக் கூறிய கவர்ணாவா அப்படிச் சொல்கிறாள்..." ஆறுமுகத்திற்கு இதய ஓட்டமே நின்றுவிடும் போலிருந்தது. மெளனமாகத் தமது போக்கில் நடந்தார். அன்றிலிருந்து அவர் பெண்குலத்தையே-இல்லை, மனிதவர்க்கத்தையே தமது பராம சத்துருவாக எண்ணிக்கொண்டார். நெருங்கிய நண்பர்களுடன் கூட அதிகமாகப் பேசமாட்டார். தாங்கமுடியாத வேதனை-காதலில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் அவரின் வாழ்வையே விரக்தி நிறைந்ததாக மாற்றிவிட்டது!

நினைவுத்தீயில் பொசுங்கிக் கொண்டிருந்த அவருக்கு அன்றைய தபாலில் வந்த இரு கடிதங்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. ஒரு கடிதம் அங்கு புதிதாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஆசிரியையின் வருகை பற்றியது, மற்றது அவரது பழைய நண்பர் ஒருவர், அவரது சுகநலன் விசாரித்து எழுதியது. ஆனால் அடுத்த நாள் புதிதாக வரப்போகும் 'ஆசிரியை'யார் என்பதுதான் அவரது மனதில் எண்ண அலைகளை அதிகம் மோதவிட்டது. ஒருவேளை கவர்ணாவாக இருந்தால்.... "சீ இப்பொழுதும் அந்தத் துரோகியின் நினைவா...?" தம்மைத்தாமே நொந்து கொண்டார்! "இல்லை, அவள் ஏன் இந்தப் பட்டிக்காட்டிற்கு வரப் போகிறாள்....? எவளாயிருந்தாற்றான் நமக்கென்ன? ஏன் விடிந்தால் தெரியுமே!" நித்திரை மயக்கம் கண்களைச் சொருகியது, அவர் தம்மை மறந்து தூங்கிவிட்டார்!

ஆறுமுகத்தின் கண்களை அவராலேயே நம்புமுடியவில்லை. அழகி கவர்ணாவேதான் புதிதாக வந்தருந்த ஆசிரியை! அவள் தோற்றுத்தில் 'காலத்தின் குபிவு' கோல மிட்டிருந்தாலும் பழையசுபாபமொன்றும் மாறியதாகத் தெரியவில்லை. ஆறுமுகம் எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதவராகத் தமது அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பாடசாலை விடும் நேரமாய் விட்டதை அறிவிக்கும் மனி ஒலித்தது. ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் தொடர்ந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் 'அவள்' நின்று கொண்டிருந்தாள்! அவளுடன் பேசுவதா..... விடுவதா....? எதோ கடமைக்கு இரண்டொரு வார்த்தைகள்.... "எங்கே தங்குவதாக முடிவு...?" முகத்தை வேறு திசையில் திருப்பிக்கொண்டு மெதுவாக முன்னுமுனுத்தார் ஆறுமுகம். "நான் நேற்றே ஒரு வீடு கிராமத்தில் வாடகைக்குப் பார்த்திருக்கிறேன்." மெல்லிய புன்னகை, அரும்ப அவள் பதில் கூறினாள். "நல்லது அவரும் உங்களுடன் தானே...கொஞ்சம் கட்டமான சீவியந் தானிங்கே...! என்றாலும் கடமையைச் செய்ததானே வேண்டும்..." என்ன பேசுவதென்றே தெரியாமல் ஆறுமுகம் பேசினார். பத்து வருட இடைவெளிக்குப்பின் மனம் விரும்பாத

ஒருவருடன் பேசும் பேச்சு அது! ஆனால் அவளோ “கடமை... அதெல்லாம் முடிந்து விட்டது! நான் அவரை விவாகாத்துச் செய்து விட்டேன். வாழ்க்கை—அது என்ன என்றே தெரியாத மனிதர்களுடன் வாழ்வதைக் காட்டிலும்...” ஆறுமுகத்திற்கு அவளுடைய பேச்செய்கிறும் தெரியவில்லை. தெரியாத நிலையில் அவர் நின்றார்!

“நீங்கள்...?” அவள் கேட்டாள்!

“நான் நானாகத் தானிருக்கிறேன்...” சுட்டென்று பதில்சொன்னார் ஆறுமுகம்.

“அப்படியானால்...?”

“அப்படியானால்...!”

“நீங்கள் விரும்பினால்”

அவள் அதற்கு மேல் பேசத் தயங்கினாள். ஆனால் அவர் அவள் என்ன சொல்ல விரும்பினாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். “நான் இப்பொழுது ஒரு துறவி!” அவர் வார்த்தைகளில் இது நாள் வரை இல்லாத வைராக்கியம்—உறுதி பளிச்சிட்டது. குடையை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பியும் பாராமல் வேகமாக நடந்தார் ஆறுமுகம் வாத்தியார்!

பாவம், அந்த விசித்திரமான ‘துறவி’யின் காதலி, என்ன செய்வாள்...? “சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தத் தெரியாத மனிதர். அன்றும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது, இன்றும் வாய்த்தது. ஆனால் அந்த மனிதர் இருத்தவைகளிலும் தாமே பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்து கொள்கிறார், என்ன இருந்தாலும் அவர் அவர் தான். நான் நான் தான்!!! தனதுமனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு வெளியிலகை நோக்கி நடந்தாள். அவள் கண்ணுக்கெட்டும் வெகு தொலைவில் ஆறுமுகம் வாத்தியார் விரித்த குடையுடன் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்!

உழைப்பு

வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்து வளவுக்குள் நிறுத்திய நல்லான் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவன் குடிசை இருளில் அமிழ்ந்திக் கிடந்தது. தெரு விளக்கின் பிரகாசமான ஒளி, அடங்கு வளர்ந்திருந்த வடலிப்பனைகளுக்கூடாக அந்தப் பிராந்தியமெங்கும் மின்னாற்கீறுகாளக மினுமினுத்தது. நேரம் எட்டோ, ஒன்பதோ என்று அவனால் மட்டுப்பிடிக்க முடியவில்லை. சக்கெதாழிலாளிகள் தொகை அதிகமில்லாத திட்டுப்பூமி அது. நகரசுத்தித் தொழிலாளிகள் வதிவதற்கென்றே ஒதுக்கப்பட்ட அந்தப் பகுதியில் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகச் சரியாக ஆறு குடிசைகள் காட்சியளித்தன. அவற்றில் நல்லானுடையதும் ஒன்று. குடிசைக்குள் நுழைய நல்லானுக்கு மனம் வரவில்லை. அன்று முழுவதும் அவன் ஒரே பட்டினி. பசியின் கோரம் அனு, அனுவாக அவனை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. பகல் முழுவதும் கொளுத்தும் வெயிலில் வண்டியில் இருந்து கிளம்பும் தூஞாற்றத்திற்கும் தாக்குப்பிடித்துக் கொண்டு தார்மேழுகிய வீதியின் ஒரு கோடியிலிருந்து மறுகோடி வரை வலம்வந்த களைப்பு அவளை இப்பொழுது முற்றாகக் கொளவிக்கொண்டது. இவ்வளவு அச்திக்கும் மருந்து எங்கே என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால், நேரம் என்ன வோ எக்கச்சக்கமாகிவெட்டது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. என்றாலும் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. மத்தியானம் வாங்கிவைத்த மசாலைவடைகள் இரண்டும் கட்டைக்களிசான் பைக்குள் கிடந்து கண்த்தன. இப்பில் சுற்றியிருந்த கிழிந்த துவாயை அவிழ்த்துத் தலையில் சுற்றியடி நல்லான் இருள் மண்டிக்கிடந்த ஒழுங்கையைத் தாண்டிப் பிரதான வீதியில் மிதந்து வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

யாழிப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்து ஏறக்குறைய ஏழு மைல் தொலைவிலுள்ளது அவன் தொழில் செய்யுமிடம். அதனைக் கிராமமென்றோ, பட்டினமென்றோ கூறிவிட முடியாது. இரண்டிற்கும்

இடைப்பட்ட ஒரு நிலையில் அது கம்பீராக மினிருகிறது. யாற்பாணத்திற்கே மதிப்பளிக்கும் இரு பெரிய பெண்கள் பாடசாலைகளும், வேதக்கோவிலும், ஒரு மைல் தூரத்தில் பிரபலமான சந்தையும், அதற்கு எதிர்ப்புமாக சில நூறு யார்கள் தொலைவில் பிரசவ மருத்துவமனையும் படமாளிகையுமாகப் பட்டின நாகரிகத்தை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. என்றாலும் கிராமச்சங்கப் பிரதேசம் என்ற முத்திரை மட்டும் அந்தப் பகுதியை விட்டகலமறுக்கிறது. ஏனோ? நல்லான் பிரதான வீதியை விட்டிருங்கிச் செம்மன் செறிந்த குறுக்கொழுங்கையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறான். தூரத்தில் ‘அரிக்கன் இலாந்தர்’ மினுமினுக்கிறது. இரண்டெட்டு எட்டிவைத்தால் கள்ளுக்கொட்டில், மனதின் நினைவுறல்கள் தமிழ்த்து நாவூற ஆரம்பிக்கிறது அவனுக்கு!

கள்ளுக்கொட்டிலில் நிசப்தம் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. ‘என்னை இன்றைக்கு இவ்வளவு நேரமானது?’ நிசப்தத்தை விரட்டிக்கொண்டு ஒலிக்கும் வினாவுக்குரியவன் கள்ளுக்கொட்டிற்காரன்; கறுத்தான்!

“என்னண்ணை செய்வது? நேரத்துக்கு வரவேண்டுமென்றான் நானும் ‘முக்கிமுக்கி’ இழுத்தேன். இப்போதுதான் முடிந்தது!”

“நேரத்துக்குப் பிந்தினால் வைத்துக்கொண்டிருக்க ஏலாது. இன்றைக்கெண்ணவோ உனது அதிட்டம் கொஞ்சம் கிடக்கிறது.” கறுத்தான் கொட்டில் மூலையில் இருந்த முட்டியை எடுத்துக் கொண்டுவர நல்லானும் ஒதுக்குப்பற ஓரத்தில் செருகியிருந்த பிளாவை எடுத்துக் கொண்டுவந்து நீட்டினான். ‘சளசன்’ வென்ற சப்தத்துடன் சற்று அதிகமாகப் புளித்துவிட்ட கள்ளு, பிளாவில் விழுந்து நுரைத்தது.

மத்தியானம் வாங்கிப் பத்திரப்படுத்தி வைத்த மசாலை வடைகளைக் கடித்துக்கொண்டே கள் குடிக்க ஆரம்பித்தான் நல்லான். அந்தக் கள்ளும் வடையும் தேவாமிர்தமாகச் சுவைத்தன.

“இன்னுங் கொஞ்சம் ஊற்றண்ணை!” குரலில் போதை தொனித்தது!

“மூன்று போத்தல் குடித்துவிட்டாய். இனிப்போதும் நல்லான். இங்கேயும் மண்டிதான் கிடக்கிறது. நீயும் தாங்கமாட்டாய். நாளைக்கு வா பார்ப்போம்!”

கறுத்தான் குரலில் அனுதாபம் இழையோடியது. “அந்தப் புளித்த கள்ளில் அரைப் போத்தல் விட்டாற்போதும், இந்தக்காலத்து வாலிபர்கள் பிடித்துப் போட்ட இறாலைப்போலச் சுருள்த தொடங்கிவிடுவார்கள். ஆனால், நகரசுத்திக் தொழிலாளியான நல்லான் மூன்று முழுப்போத்தல் விட்டும் உக்மபாமலிருக்கிறான். ஆளைப்பார்த்தால் காற்றுக்குப் பறந்துவிடுவான் போலியிருக்கிறது! என்ன தைரியம்?” அவன் தனக்குள் வியந்துகொண்டான். என்றாலும் மனதுக்குள் ஒரு யை! கொஞ்சம் அதிகமானாலும் பாவம், எங்கே விழுந்தெழுப்பி மண்டையை உடைத்துக்கொள்கிறானோ, என்ற இரக்க உணர்ச்சி கறுத்தானைப் பேசவைத்தது! அவனும் இடக்குப் பண்ணவில்லை.

“சாரி, நான் நாளைக்கு வருகிறேன்னென்னே!” தள்ளாடியபடியே எழுந்து நடந்தான் நல்லான். அவனிருந்த இடத்தில் கிடந்த ‘சில்லறையை’ எடுத்துக்கொண்டு இலாந்தரையும் தூக்கிக்கொண்டு கொட்டிலுக்குள் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான் கறுத்தான். அவன் ஒண்டிக்கட்டை.. சகலமும் அவனுக்கு அந்தக் கள்ளுக் கொட்டிலே!

கோடை வெயிலின் அனல் அனைந்த காற்று மெல்ல வீசுகிறது. நல்லானுக்கு நிதானம் வழக்கப்பார்க்கிறது. அந்தாத்தில் நடப்பவனைப்போல, கால்கள் நிலத்திற் பாயமறுக்கின்றனவா? எப்படியோ அது சுறுக்காமல் வரத்தான் அவனும் முயற்சிக்கிறான். அந்த இருள் ஒழுங்கையில் பிரதான வீதியை விட்டிறங்கிச் சொறி நாய்களின் கோரக் குரைப்புக்களுக்கு மசியாமல் நடந்துவந்து, சற்று மேற்குப் பக்கமாகத் திரும்பித் தனது குடிசையடிக்கு வந்துவிட்டான் நல்லான். நேரம் சாமமோ, என்னவோ அதையார் கண்டது? இருளில் அவன் குடிசை கோரமான அந்தகாரத்தில் குடியிருக்கும் சடாமுனியைப்போலக் குந்தி இருக்கிறது. அவன் அவளை எழுப்ப முயற்சிக்கிறான்!

“சின்னி, சின்னி.....!”

“கொஞ்சம் பொறுங்கள். விளக்கைக் கொளுத்தி விட்டு வருகிறேன்.”

குப்பிவிளக்கைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டுத் தட்டிப்படலையை அவிப்பத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள் சின்னி. “இவ்வளவு நேரமாக எங்கே போய்த் திரிந்துவிட்டு வருகிறாய்? எவ்வளவு நேரமென்று நானும் கண்ணேன விழித்துக்கொண்டு இருக்கிறது!” அவன் அவள் கையைப்பற்றி உள்ளே கூட்டுக்கொண்டு போனாள்!

சட்டி நிரம்பிய சாதத்தையும், கண்ணாகச் சந்தையில் வாங்கிய பிஞ்சகிளாகயையும் சேர்த்துச் சுவைக்கத் தொடங்கினான் நல்லான். அவன் அவன் சாப்பிடுகிற நேர்த்தியை இமை வெட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவனுக்கு வாளிப்பான உடல். என்னெனயில் முழுகிய கருங்கல்லுப் போன்ற ‘மளமளப்’பும் உறுதியும் அதில் திரண்டிருந்தன. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்புதான் நல்லான் அவளைக் கைப்பிடித்தான். கிராமச்சங்கப் பரிபாலனத்தில் வேலைக்குச் சேர்முன்பே நல்லானுக்கு அவளில் ஒரு கண். வேலையில் சிரத்தையின்றி ஊர்கற்றித் திரிந்த அவனைப் பொறுப்புள்ளவளாக்கியது அவள் காதல்! முன்பெல்லாம் நல்லான் வேலைக்கு ஒழுங்காகப் போவதேயில்லை. ஊர்கற்றிய நேரம் போக, விருப்பமான சமயத்தில் தனது நண்பர்களின் தொழிலுக்கு உதவுவான். அவர்கள் தருகிற தயவில் காலத்தைப் போக்குவான். ஆளால், சின்னியின் காதலுக்கு ஆளான பின்பு சுயமாகச் சம்பாதிப்பதன் அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்டான். கிராமச்சங்கப் பரிபாலனத்திற்குட்பட்ட நகரசுத்தித் தொழிலாளர் குழுவில் இடம் பிடித்துக் கொண்டான். நல்லானுக்குச் சின்னியைத் தவிர வேறு ஆளில்லை உறவு

கொண்டாடுவதற்கு உறவினர் என்ற சொல்லுக்கும் அவனுக்கும் வெகுதூரம்! சின்னியின் தகப்பன் கிழவனுக்கு மகள்மீது மிகவும் ஆத்திரம். உற்றார், உறவினர் ஆருமில்லாத நல்லானைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டாளே என்ற துக்கம். ஆனால், சின்னிக்கு நல்லான் மீது உயிர். கொஞ்சம் அவன் முகம் கறுத்தால் அவன் உயிர் அணுக்கள் எல்லாம் கறுக்கும்! என்னைக் குதிர்களை ஒதுக்கிவிட்டு, ‘சாப்பிட்ட வாயை அலம்பி’விட்டுப் படுக்கையிற் சாய்ந்தான் நல்லான். அவனருகில் அவன், குப்பிவிளைக்கைக் கையாலனைத்து விட்டு அணைந்தாள். நேரம் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. அவன் அவனிடம் இன்னும் நெருங்கிப்படுத்தாள். பெண்மை, ஆண்மையின் இணைவுக்குத் தன்னைத் தயாராக்கிக்கொண்டது. அவன் கரங்கள் அவன் உடலைப் பற்றி இறுக்கமாக அழுத்திப் பின்னிக்கொள்ளச் செய்தன. அங்கே மூடிக்கிடந்த விழிகள் நான்கு. இன்பம் அனு, அனுவாக அவர்கள் உடல்களைங்கும் மூட்டமிட்டுக் ‘கத, கதத்து’ மோகக்கோட்டமமைத்து வெற்றி கொண்டாடியது.

சிருட்டியின் இரகசியம் அவர்களுக்கு விளங்கியதோ, என்னவோ! ஆனால், அது அவர்களுக்கு எட்டாததாகவில்லை. பகலிற்றான் இன்பம், ஒளியிற்றான் இன்பம் என்று யார் சொன்னது? இருஞ்க்குள் இன்பம் மன இருஞ்க்குள் இன்பம் என்பதை அவர்கள் அனுபவித்தே விட்டார்கள்!

சாமக்கோழி உரத்த குவெலுடுத்துக் கூவியது. அவர்கள் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தனார். நெகிழ்ந்த ஆடைகள், தளர்ந்த உடல்கள், வாழ்வு என்பதே இதுதானா?

எழைகளுக்குப் பகல் துன்பமா? இரவு துன்பமா? பதில் தருவார் யார்? ஒளிபிறக்கும் உதயகாலத்தைக் காண அவர்கள் என் அஞ்சுகின்றனர்?

காலம் ஏன் அவர்களைக் கவனிக்கப்போகிறது! நீண்ட இரவு தன் கடையாமத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டது, வைகறைப்பொழுது தலைகாட்டத் தொடங்கியது, பறவைகள் விழித்துக்கொண்டன. எல்லாச் சீவராசிகளும் விழித்துக்கொண்டன. மெல்ல மெல்ல விடிந்து கொண்டிருக்கிறது. சின்னி கணவிழித்தாள்!

விடிந்தால் தீபாவளி. அவன் மனதில் எத்தனையோ எண்ணங்கள்! கலியாணத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட பணமுடைக்குப் பலியாகாமல் அந்த இரண்டு சீவன்களும் கஞ்சி குடிப்பதற்காக நல்லான் அவளது ஒரே பொக்கிசமான கழுத்துச் சங்கிலியை யாழிப்பாணத்துப் பெரியண்ணன் செட்டியார் கடையில் அடகு வைத்திருந்தான். போன தீபாவளியின்போதே சின்னிக்கு மனது ‘குறு குறு’த்தாலும் வாயைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள். ‘எப்படியும் மச்சான் அதை மீட்டுத் தருவான்’ என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு! “அடகு வைத்ததைத்தான் மீட்கவில்லை, வட்டிக்காசையாவது கொடுத்திருக்கிறேன். எப்படியும் அடுத்த தீபாவளிக்குச் சங்கிலியை மீட்டுக்கருவேன்” என்று நல்லான் வேறு தைரியஞ்சுசொல்லியிருந்தான். “அதுதான் இராத்திரியும் மச்சான் நேரஞ்செல்ல வந்தவர், பட்டினம் போய் வந்தவாரக்கும் எதற்கும் எழுந்தவட்டே கேட்டுக்கொள்ளலாம்!”

தனக்கு தானே நம்பிக்கையுடிக்கொண்டாள் சின்னி. காலைச்சுரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் கிடூகுத்தடியின் நீக்கல்களுக்கூடாக அந்தக் குடிசை முழுவதும் வியாபித்துக்கொண்டிருந்தன. சின்னி எழுந்து அடுப்பை மூட்டித் தேநீர் தயாரித்தாள். நல்லான் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை.

“மச்சான், மச்சான.....!”

அவள் குரலில் வார்த்தைகளில் அடங்கித் தீராத பாசமும் பரிவும் குறைந்து நின்றன.

“நேரம் மத்தியானமாகப் போகிறது. நல்ல நாளிலேயா இப்படிக் கிடந்து புரள்வது.....!”

நல்லான் எழவேயில்லை. தேநீர்ச் சிரட்டையுடன் படுக்ககையடிக்கு வந்தாள். மண்டியிட்டு அவன் பக்ககத்திலமர்ந்தாள். ஒரு கையில் தேநீர்ச்சிரட்டையை வைத்துக்கொண்டு, மறுகையால் அவன் தோள்மூட்டைப் பற்றி உச்சினாள். அவன் அசையவேயில்லை. சற்றுப் பலமாக ஆட்டி அசைத்துப் பார்த்தாள். அவள் நெஞ்சு வெடித்துவிடுவது போல அடித்துக்கொண்டது.

“மச்சான.....!” அவள் அலறினாள்.

‘பீஸெ’ தள்ளிய கண்களும். ‘ஓ’ வெனத் திறந்த வாயுமாக உணர்வற்று ஒருபக்கமாக ‘ஒருக்களித்து’க் கிடந்த அந்த உருவத்தைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, கதறினாள். அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. அதற்குள்ளாகவா இந்தக் கோரமான சாவு, சித்திக்க வேண்டும்!

செத்துக்கிடந்த நல்லான் தலைவைத் தூக்கி, நியிர்த்தி, நெஞ்சோடு நெஞ்சாக அணைக்கப் போனவள், அவன் தலையாட்டில் கண்டுகொண்டாள். அவன் சாவின் இரகசியத்தை! முப்பு பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள்! நகரகத்தித் தொழில் செய்கிற நல்லானுக்குச் சுலையாக முந்நாறுநாபா எப்படிக் கிடைத்திருக்கும்? திருடவோ, கொள்ளையடிக்கவோ, அவன் அதிமுளைசாலியல்லவே!

இரண்ட வருடங்கள் அவன் உயிரின் உயிராய் விளங்கிய அவளுக்கா தெரியாது; அவனியல்புகள்!

“ஐயோ, மச்சான.....! இந்தப்பாவியின் சங்கிலியை மீட்கப் பட்டினி கிடந்து உயிரை எமனிடம் அடகு வைத்தாயே.....! என் இராசாவே.....! எத்தனை நாளிதற்காய்ப் பசி கிடந்தாயோ.....!”

உலகத்துத் துயரமெல்லாம் ஓட்டுமொத்தமாகப் பிரதிபலித்து நின்றது அவள் ஒப்பாரியில். ஒப்பாரியா அது? உடம்பின் ஒவ்வோரணுவும் நெந்து பெருக்கும் உதிரக்கண்ணர்ன்றோ அது!

பாவம்! உழைத்து, உழைத்து இளைத்தும் உரிய ஊதியமின்றி உழலும் அந்த மனிதப் பிராணிகளுக்கு இம்முறை ‘தீபாவளி’ கொண்டாடவும் முடியவில்லை.

அந்த ஆறு குடிசைகளும் ஒரு குடிசையாகி அந்தத் தீபாவளித் திருநாளில் அழுதுவடிந்து கொண்டிருந்தன; நல்லான் என்ற அந்த நல்லமனிதனின் சாவுக்காக!

புவனாவுக்குக் கண்ணோடு கண் மூடவில்லை. இரவு ஒரு மணியாகியும் நித்திரை அவளை அனுகியபாடல்லை. இப்படி எத்தனை இரவுகள்....., கண்ணோடு கண் மூடாமற் பருவ நினைப்பால், உலகில் தன்னைப் போன்ற இளம் பெண்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இன்ப வாழ்வைப்பற்றி எண்ணி யெண்ணி மனதைப் புண்ணாக்கிக் கொண்டாள்!

ஒரு காலத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் – பேச்சாளர் நடராசனைக் கணவனாகக் கைப்பிடிக்கப் போகிறோமேயென்ற குதூகலத்தில் மிதந்துக்கொண்டிருந்த புவனாவா இப்பொழுது வாழ்க்கையும் வேண்டாம், ஒரு வாழும் வேண்டாம் என்று விரக்திக் குரலில், வேண்டா வெறுப்பாகப் பேசுகிறவள்? என்ன ஆச்சியம்! காலதேவன் ஒட்டப்பந்தயத்தில் எத்தனை விதமான இன்ப, துன்ப மைல் கற்களைத் தாண்டிக் கொண்டு ஓடுகிறான்!!

நடராசனுக்கும் புவனாவுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தபோது புவனாவுக்கு வயது இருபது. தன்னிலும் அழகனான நடராசனை – அதுவும் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளனைக் கணவனாக வரித்துக்கொண்டதிலே புவனாவுக்குச் சொல்ல முடியாத பெருமை. ஆனால்..... இன்று அந்தப் பெருமை யெல்லாம் வெறும் கானல் நீர்போல் வியர்த்தமாவதை எண்ணும்போது அவள் பெண்ணுள்ளம் சலன மடையத்தான் செய்தது!

இத்தனைக்கும் நடராசன் கூடாத குணமுள்ளவனால்லன். நல்ல சுபாவும் உள்ளவன். ஆனால் அவன் இதுயத்தில், பெண்ணுள்ளத்தின் தவிப்பைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியசக்தியில்லவேயில்லை. அவன் வாழ்ந்த சூழ்நிலையும், அவனை இயந்திர மனிதனாக வழங்க செய்தது. ஆசை மனைவி – அழகும், இளமையும் ததும்ப அவன் அணைப்பை – அன்பான வார்த்தைகளை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்

கொண்டுகிடக்கிறானே என்று எண்ணித் தன் மனவியுடன் இரண்டொரு அண்பான வார்த்தைகள்தானும் பேசுவதற்கு அவன் ஆறிலில் – அவன் வாழ்ந்த குழ்நிலையில் இடமிருக்கவேயில்லை, இந்த நிலைமையில் புவனாவின் மனம் சலனமடைய ஆரம்பித்ததில் யாரும் தவறு சொல்லுதல் முடியவே முடியாது. இரவு பகல் இருபத்தி நாலுமணித்தியாலமும் பேனாவும் கையுமாக உட்கார்ந்து பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு மனவியாவதில் எந்தப் பெண் தான் இன்பமடைவாள்?

ஒரு பிரஸல் தினசரிப் பத்திரிகைக்கு நடராசன் விசேட நிருபர். அத்துடன் அவன் கதைகள், கட்டுரைகளுக்காக எத்தனையோ பத்திரிகைக்க காரியாலயங்களிலிருந்து கடிதங்கள் வந்து குவிந்துகொண்டிருக்கும். அத்தனைக்கும் கதைகளும், கட்டுரைகளும் எழுத வேண்டியது அவன் கடமை எழுதிப் பிழைப்பவன் அல்லவா அவன்? சம்மா இருந்துவிட்டால் வாழ்க்கை வண்டி நகரமாட்டாதே!

அடிமேலடி வைத்துப் புவனா நடராசன் பேனாவும் கையுமாக உட்கார்ந்திருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தாள். அவன் நெஞ்சு ‘பட் பட்’ டென்று அடித்துக்கொண்டது. காலடியோசை கேட்டு நடராசன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். சண்ணாம்புக் கரண்டகம் போன்ற பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டுக் கடிகாரம் அவன் கையை அலங்கரித்து இருந்தது. மணி ஒன்றரை என்பதை ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. வெறுப்புப் போர்வை முகத்தில் திரையிட நடராசன் “என்ன வேண்டும் புவனா?” என்று கேட்டான்.

“ஓன்றும் வேண்டியதில்லை. இப்படியிருந்து உடம்பை அலட்சிக்கொள்கிறீர்களே!”

“புவனா ஒரு முறை சொல்லிட்டேன் பேசாமல் நீ உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொள். என்னைக் கஷ்டப்படுத்தாதே, போ! போய் பேசாமல் தூங்கு!”

அதற்கு மேலும் அங்கு நின்று நடராசனின் கோபத்திற்குத் தூபம் போடப் புவனா தயாராயில்லை. பெண்மையின் சக்தியை விட்டுக்கொடுத்து வாய் திறந்து கேட்கவும் அவன் நாணினாள். அவன் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணல்லவா? பொங்கிலிரும் சண்ணாலைப் புடைவைத் தலைப்பிற்குள் புதைத்துவிட்டுப் போய்ப் படுத்துக் கொண்டாள். ஆனால் நித்திரைதான் வந்தபாடில்லை. அவன் உள்ளத்தில் எண்ண அலைகள் ஒன்றன் மேலொன்றாக வந்து மோதின. கமலநாதனைப்பற்றிச் சிந்தனைசெய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இப்பொழுதுதான் அவனுக்குக் கிடைத்தது. கமலநாதன் நடராசனின் அத்தியுந்த நண்பன். அந்த மட்டில்தான் கமலநாதனைப்பற்றி புவனாவுக்கு அறிமுகம், ஆனால்.....!

அவன் பேச்கம், பார்வையும் புவனாவுக்கு வேதனையளித்தன. நடராசனைப் பார்ப்பதென்ற சாட்டில் வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் அவன் தன்னைப் பார்த்துப் பல்லையினிப்பதும் கைகை செய்வதும்.... சீ, பண்பாடல்லாத மனிதன் அவன்!

புவனாவின் மனம் கொந்தளித்தது. என்னதானிருந்தாலும் இவர் போக்கு ஒன்றுக்குமே உதவாது. அழகான மனைவி வீட்டிலிருக்கிறாள். அதுவும் தனது அன்பணைப்பை எதிர்நோக்கியிருக்கிறாளென்று தெரிந்துமா இவருக்கு இவ்வளவு அச்சை! கர்வம் பிடித்த மனிதர்தான். கமலநாதன் இவரிலும் பார்க்க இந்த விடயத்தில் எவ்வளவோ திறம்போல இருக்கிறதே. கட்டைப் பிரமச்சாரியாக இருக்கும்போதே இவ்வளவு ஆட்டம் போடுகிறவன், ஒருத்தியைக் கைப்பிடித்துவிட்டால்..... சதா அவளைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்க மாட்டானா? நான் மட்டும் இவரைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்க இவர் எனோ.....?

சிந்தனை ஒட்டத்தின் வேகத்தைச் சிறிது நிறுத்தினாள் புவனா. என்னென்னவோ என்னாம்களினால் அவள் மனம் குழம்பிக்கிடந்ததால் முகம் விகாரமாகக் காட்சி அளித்தது. ஆனால், கமலநாதன் மட்டும் புவனாவின் உள்ளத்தில் வேண்டியோ வேண்டாமலோ, ஒரு சிறு பகுதியைக் கைப்பற்றிவிட்டான். இனிமேல்.....?

அன்று நடந்த சம்பவம் புவனாவை மயிர்க்கூச்செறியச் செய்துவிட்டது. தன்சலன் உள்ளம் எத்தகைய துரோகச் செயலுக்குத் தன்னை ஆளாக்கப் பார்த்தது என்பதை எண்ணி, அவள் மனம் பொருமினாள்.

கணவனின் நண்பன் என்பதற்காகக் கொஞ்சம் மனம்விட்டுப் பழகினால் இப்படியா தப்பர்த்தம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்? இத்தகைய நவநாகரிக வாலிபர்களினாலேதான் இன்றைய பெண்ணுலகம் களங்கமடைகிறது.

சிறிது சிரித்துப் பேசிய உடனோயே “கற்கண்டே, என் தேனே, காதல் இரசமே” என்று வருணித்துப் பெண்களின் கற்பைச் சூறையாட முயற்சிக்கும் காழுகர்களை எண்ணவென்று கூறுவது?

புவனாவின் உள்ளம் நாகப்பாம்பைப்போலச் சீரியது!

நடராசன் அப்பொழுது வீட்டிலில்லை. எங்கோ எந்துப் பிரமுகரையோ பேட்டி காணப் போயிருந்தான். வழக்கம்போல நடராசன் வீட்டிற்கு வந்த கமலநாதனைப் புவனா வரவேற்றாள். சேமலாபங்களை விசாரித்து வழக்கத்தைவிட கொஞ்சம் குதுகலமாகவே சிரித்துக் கதைத்தாள்.

பருவ நினைப்பால் துடிக்கிறவர்களுக்கு பிறருடன் கதைப்பதுகூட ஆற்றுப்படையாக அமைகிறது போலும்!

கமலநாதனுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியவில்லை. நாலுவார்த்தைக்கூட வழக்கமாகப் பேசாத புவனா மணிக்கணக்கில் தன்னுடன் பேசுவதென்றால்.....!

அவனுள்ளம் ஆனந்த நர்த்தனத்தில் தினைத்தது. தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதையே மறந்து புவனாவைத் தன்னிருகைகளாலும் வாரி அணைக்கப் போனான். அவன் முன்னம் இந்த உலகமே சுழன்று

கொண்டிருந்தது. கால்கள் நிலத்தில் பாவவில்லை. மின்னால் மின்னியது. ஆகாயத்தில் எங்கோ பறப்பது போன்ற உணர்ச்சியை அவன் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்!

“பா” ரென்று சுப்தத்துடன் கண்ணத்தில் விழுந்த அடியினால் கமலநாதன் நீடிய கைகளையெடுத்துக் கண்ணத்தைத் தடவிக்கொண்டான். அவன் முன்னம் இந்த உலகம் மீண்டும் அசா வேகத்தில் சுழன்றது!

“என்னை யாரென்றா நினைத்தாய், அயோக்கிய நாயே!”

புவனா கண்ணகி போலக் கர்ச்சித்தாள். வாயில் விழுவதற்குத் தேன் சொட்டுத் தயாராகத் தேங்கிநிற்கும்போது வேப்பங்காயை வலியவெடுத்து வாயிற் போட்டு மென்றுகொண்டவன் போலக் கமலநாதன் மூச்சும் விடாமல் வேகமாக வெளியேறினான்! தவறுக்கு ஏற்ற தண்டனையை அடைபவர்கள் என்னதான் பேச முடியும்?

நடராசனைக் கண்டதும் புவனா அவன் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டமுதாள். தனது சலன் உள்ளம் எத்தகைய தப்பித்தைப் புரியத் துணிந்திருந்தது என்பதை நினைக்கும்போது அவளிதயம் வெடித்துவிடும் போலவிருந்தது.

விடயம் புரியாத நடராசன் “வெல வெல” த்துப் போய் நின்றான்.

அழுகையின் மத்தியில் தான் புரியவிருந்த தப்பித்தை நடராசனிடம் கூறினாள் புவனா.

நடராசனுக்கு அறிவு துளிர்விட்டது.

பிறகு.... !

புவனா என்றுமே நடராசன்மேற் குறைப்பாவண்ணம் அவன் கவனித்துக் கொண்டான்!

விழிப்பு

நீள்ளிரவில் மரண அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு ஒலித்த அந்த வார்த்தைகள் திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளின் செவிப்பறைகளைத் தாக்கி மடிந்தன. மாதொருபாகன் விழிப்பு நிலையடைந்தான். கருப்பக் கிருகத்திதன் இருள் மண்ணைய மூலையில் ஒளிக்குதிர் உமிழப் போராடக் கொண்டிருக்கும் திருவிளக்கின் கேய்ந்த பிரகாசத்தில் ஆதிதேவன் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டான். உமை அவன் பரந்த மாப்பில் இன்னும் அறிதுயில்கொள்ளுகின்றாள். யுகயுகாந்தரமான காலப் பெருவெளியில் கோடானு கோடியில் ஒரு கணம், அந்த மனிதப் புழுக்களைப் பற்றிச் கடலையாண்டி எண்ணுகிறானா? “நீச்சயமாக மன்னிப்பார்!” அந்த வார்த்தைகள் அமராவின் தொண்டைக் குழிக்குள் நின்று கழன்றன.

விழிய ஆறு மணிக்குக் கோயிலில் முகூர்த்தம்! அந்த நினைவுச் சூழலில் என்னென்னவோ கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்த மனிதப் பிறவிகள், தூங்காமல், தூங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த இல்லம் இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டது. ஒரே ஆரவாரம், வைகறைப் போதின் நிசப்தம் கரைந்தது. மேளமும், நாதகாமும் ஒலித்தன. ஆட்கள் அங்குமிங்குமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். ஊர்வலத்திற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தியாகி விட்டன. முகூர்த்தவேளை கிட்டிவிட்டது. சுகந்த நறுமணம் எங்கும் பாவியது. பன்னிரும் சந்தனமும், குங்குமமும் கலவையிட்டன. பட்டாடைகள் ‘சாசா’த்தன! குதூகல உரையாடல்கள் கிளம்பின. ஊர்வலம் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது, கோவிலை நோக்கி!

மணிகள் ஒலிக்கின்றன. குருக்கள் வேத மந்திரங்களை முன்னுழைக்கிறார். அகிலும், நெய்யும், அறுகும் தாப்பையும் சேர்ந்து கணன்ற புகையெழுந்து, பரந்து, மண்டலமிட்டு, வளைந்து, வளைந்து மேலே செல்கிறது. விவாகச் சடங்குகளின் உச்சக்கட்டம். கொட்டு மேளம் முழங்கியது. மாப்பிள்ளை தாலியைக் கையில் வாங்கி

மணமகளின் கழுத்தில் சூட்டுகிறான். அவன் காத்தில் கொதிநீரின் வெம்மை படர்கிறது. என்ன அது? அவன் முகத்தைப் பார்க்கிறான். உயிரற்ற, உணர்ச்சியற்ற பொம்மையாக, அவன் எனிப்படி மிரள மிரள விழிக்கிறாள்? அவனுள்ளத்தில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் வியப்பு, வேதனை, விரக்தி இத்தியாதி உணர்ச்சிச் சேர்க்கைகளின் கலவைகளாக உருவெடுக்கின்றன!

அதற்குள், கலியான ஊர்வலம் ஆரம்பித்து விடுகிறது. சுடலையாண்டி மெல்லச் சிரித்தான். ‘எனிப்படிச் சிரிக்கிறீர்கள்!’ என அதடிச் கேட்பவன்போல உமை அவன் கழுத்தைச் சுற்றித் தன் கரங்களைப் படரவிடுகிறான். வெகுளித் தனத்துடன். ஊர்வலம் மேலே, மேலே செல்கிறது.

வாழ்க்கைத் தோட்டத்தில் காலச் சருகுகள் உதிர்கின்றன. அவனும் அவனும் வாழ்கின்றார்கள்! ஒருவரை ஒருவர் மொற்றிக் கொண்ட நினைப்பில், எங்கே நிறைவு மலரப்போகிறது? அவனுக்கு அவளைத் தெரிகிறது. ஆனால் வாய்திறந்து...கேட்க முடியவில்லையோ பாவும்; அவன் நேரமில்லாதவன். அரசியல், இலக்கியம் சமூச சேவையென்று ஒய்வு ஒழிச்சலில்லாமல் ஒத்திரிகிற அவனுக்கு இதையெல்லாம் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும் வாய்ப்பெங்கே? சில சமயங்களில் தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவன் வீட்டுக்கே வராமலிருந்து விடுவதுண்டு. அந்த வேளைகளிலெல்லாம் அவன் குழுவாள். மனச்சாட்சி அவளைத் துளைத்தெடுத்து விடும்! “பாவும் ஞானி, எவ்வளவு நல்லவராக இருக்கிறார்! போயும் இவருக்குத் துரோகஞ்செய்தேனே!” என்று வாய்விட்டுப் புலம்புவாள்!

கணவனின் பாராமுகம் கடவுள் தன்னை மன்னித்து விடாததன் எதிரொலியா? இல்லையே; அவர் வீட்டிலிருந்தாற்கூட அவருடன் தன்னாற் சரியான முறையில் பழகழுதயவில்லையே உலகம் புகழும் கவிஞர், எழுத்தாளர், அரசியல்வாதி என்னும் பெருமைக்குரிய அவரை மணந்து கொண்டதன் யண்தான் என்ன? என்னால் அனுவனவு இன்பம் கூட அவரடைவதில்லையே! அவர் என்ன துறவியா? தத்துவஞானியா? எண்ணங்கள் அவளைக் குடைந்தெடுத்துக்கொண்று கொண்டிருந்தன.

“அமரா.....!”

அந்தச் சொல் நாராசமாக ஓலித்தது அவன் செவிகளில்! அவன் அவள் முன் நின்றான். அதே பழைய வார்த்தைகள், பழைய கதைகள்...! அவனுக்குப் பிரபஞ்சமே வெறுத்துவிட்ட நிலை. மனச்சாட்சியைக் கொன்று கொண்டு எத்தனை நாளைக்கு வாழ்வது?

“அமரா உன்னை மறந்து என்னால் வாழுமுடியாது அமரா, வாழுமுடியாது!”

‘அதற்காக...!’ கிரகன காலத்துப் பைத்தியம் ஒன்று பேசுவது போலவிருந்தது அவன் பேச்க.

“அமரா மறந்து விட்ட அந்தக் காதல் விரகத்தை, உன்மணநாளின் முதல்யாமத்தில் நீ வளர்த்துக் கொள்ளவில்லையா? அந்தக் கண் நேர வாழ்வில் உலக இன்பமனைத்தும் சுவைத்துவிட்ட பெருமிதத்துடன் நாம் கண்முடிக் களிக்கவில்லையா? எதற்காக அமரா இப்பொழுது என்னை வெறுக்கிறாய்...?” சந்திரனின் குரலில் மோகாவேசம் குழுறியது!

“சந்திரன், என்னை வாழ்விடுங்கள்! வாழ்வா...? எனக்கு இனி இல்லையே! இளமை மயக்கத்தின் உணர்வுப் போதையில் அழியாக் களங்கத்தை அறுவடை செய்து கொண்ட இந்தப்பாவிக்கு இனி வாழ்வ எங்கே? சந்திரன், அந்தச் சில நிமிட நேரங்கள் மட்டும் நீங்கள் மனிதனாக மாறியிருந்தால், காமத்தால் கண்ணிழந்த இக்கபோதியின் வாழ்வில் வளர்ச்சிருக்கலாம். ஆனால்...!” அவளால் மேலே பேசமுடியவில்லை.

அலறினாள்! அவள் உடல் நடுநடுங்கியது. தலையிலும் மார்பிலும் கைகளாற், படார், படார் என அறைந்து கொண்டாள்.

‘அமரா’, உனது கழிவிரக்கத்திற்காக நான் இராங்குகிறேன். ஆனால், அதனால் நீ வாழ்ந்துவிட முடியுமா? காலமெல்லாம் கண்ணீர் சிந்திக் கருகுதற்காகவோ நாம் காதலை வளர்த்தோம்? அமரா, வீணாக வருந்தாதே! வாழவைச் சுவைப்போம்! ஒழுக்கம், உண்மை, கற்பு, கடமை, எல்லாம் நமது இன்பவாழ்வைத் தடுக்கும் தடைக்கற்கள். அவை வெறும் கானல் நீர்த்தோற்றும் காதல் ஒன்றே நித்தியமானது! சந்திரன், சந்திரனாகவே விளங்கினான். அவள் நெஞ்சுச் சொருமியது.

“காதல்! அது வெறும் பிரமை! வாழ்த்துணிபவரை வாழாமற்றுக்கும் வன் கூற்றும். சந்திரன் உங்கள் வஞ்சப் பேச்சில் மயங்கி என் கற்றைப் பலி கொடுத்தேன் ; அறிவிலி, இனித்தவறமாட்டேன். என் அறிவு, உள்ள இப்பொழுது விழித்துக்கொண்டது. காதலிக்கத்தெரிந்த உங்களுக்கு என்னை மணமுடிக்க வலியில்லை, துணிவில்லை! பழியையும், தவறையும் பழைய சந்ததி மேற் சுமத்திவிட்டு நாம் செய்தபச்சை விபச்சாரத்திற்குப் பரிகாரமுண்டோ? உலகை நாம் ஏமாற்றிக் கொள்ளலாம். உண்மையை, மனச்சான்றை ஏமாற்ற முடியுமா?

ஞானி! என் கணவரைப் பாருங்கள்! எவ்வளவு நல்லவர். உங்களைப் பார்க்கிலும் எவ்விதத்திலும் குறைந்தவரல்லர். மிகச்சிறந்தவர். அழகில், அறிவில், ஆற்றலில்.....! ஆனால் ஆண்டவனே, களங்கப்பட்ட உடலும் உள்ளமும் கொண்ட எனக்கு அவரைக் கணவர் என்று கூறுகிற அளவுக்குத் தகுதில்லையே!” அமரா தேம்பினாள்.

“அமரா, மிகக் கிழவியாகி விட்டாப்! வேதாந்தம் பேசகிறாய். பல்கலைக் கழகத்திலே நாம் படித்த நூல்களிலே இவையுமண்டென்று எனக்குத் தெரியவில்லையே!” அவள் என்ன பரிகசிக்கிறானா....? அவள் வாய் குழினாள்! நாம் படித்த மாப்சானும், எவிலிசோலாவும் எழுதிக் காட்டுகிற

பாத்திரங்களைவிட நாம் மிகமோசம்! வைத்கம் மிக்க பழைய சந்ததி புதுயுகத்தின் நல்வாழ்வுக்குத் தடைக்கல்லென்று கூறிய நாம், அந்தக்கண நேர வாழ்வுக்குக் கொடுத்த மதிப்போடு அந்தப் பழைய சந்ததியினரையே மிக நல்லவர்களாக்கி விட்டோம்! பெண் மிகப் பலவீணமானவள் என்பது முழு உண்மைதான். அந்தப் பலவீணத்திற்கு நானாளாகி விட்டபோது நீங்கள் மிகமிகச் சின்ன மனிதராகி விட்டார்கள். என் நல்வாழ்வையே குழிதோண்டிப் புதைத்து விட்டார்கள்.

சந்திரானாற் பொறுக்க முடியவில்லை. “துமிழ்ப்பெண்களே இப்படித்தான். கலியாணமானதும் மெத்தமாறிவிடுகிறார்கள்!” அவன் முனுமுனுத்தான்.

“அதெல்லாம் சரிவராது அமரா, என்றும் என்னிடமிருந்து உன்னைப் பிரிக்கமுடியாது!” வெறி கொண்டவனைப்போல அமராவை அணைக்கத் தாவினான். “சந்திரன்” அச்சத்தால் அவள் அலறினாள். அவன் பிடிக்குள் அகப்படாமிருக்க அறையின் மூலைக்கு, மூலை ஓடினாள். அவன் தன்னைப் பலாத்காரமாக அணைத்த போது திமிறினாள், நெட்டித் தள்ளினாள், எப்படியோ அவன் அறைக்கு வெளியேபோய் விழுந்தான். எழுந்து உழிக்கொண்டு போனான்.

‘பிசாகு!’ அவன் தன்னைத்தானே வெறுத்தான். வேதப் புத்தகத்திலிருந்து சாத்தான் உவமை கூறுவது போலவா இவ்வளவு நாளும் இவன் பேசினான்...? எவ்வளவு பயங்கரமானவன்? அவன் மட்டுமா பயங்கரமானவன்? நான்...? எத்தனைமுறை தொல்லை தந்துவிட்டான்...! ஞானி என்றேனும் இந்த நீச நாடகத்தை நேரடியாகக் கண்டுவிட்டால்...?’

அவளிதயம் எரிமலையாய்க் கண்று, புகைந்து, கருகிக்கொண்டிருந்தது!

இப்பொழுது உமை சிரித்தான்! நீலகண்டன் எதற்காகச் சிரிக்கிறாய் என்று அவளை அதட்டனான், குறும்புப்பார்வையுடன்.

ஆன்மா தனக்குத்தானே எதிராகப் போராட்ட தொடங்கிவிட்டால் உலக ஆசாபாசமனைத்தும் அழிந்துவிடும். மனச்சாட்சியின் அதீதத் தாக்குதலுக்குப்பட்ட மனிதப்பிறவி யாரும் அமைதியடைய முடியாது. மூன்று வருடங்களாக மனச்சாட்சியைக் கொண்று கொண்டு வாழ முயற்சித்த அமராவக்கும் அதே நிலைதான் ஏற்பட்டது அவளுள்ளத்தில் அமைதியில்லை, வாழ்வில் இன்பமில்லை, யாரையுமே அவளுக்குக் காணப்பிடிக்கவில்லை, மனம் உந்தித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. ‘போ, போ, எங்காவது போய்த்தொலை! உனக்கெண்ண வாழ்வு? சாவைத்தவிர வேறு எதுவுமே சாந்தியளிக்காது ... போ, போ...?’

அமராவினால் முடியவில்லை. பதைபதைத்தான். “சாகவா...? சாகத்தான் வேண்டுமா? சமாதானம் கிடைக்குமென்றாத் செத்தொழிந்தாற்றான் என்ன?” தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள். ‘பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்’ என்று

கிறித்தவ வேதநூலில் வாசித்த பகுதி அவள் நினைவில் மிதந்தது. சந்தேகமில்லை ; அவள் ஒரு பாவிதானே !

இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகி விட்டிருந்தது. ஞானியின் கார் அசாவேகத்தில் வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றது. எந்தக் கூட்டத்திற்குப் போய்ப் பேசிவிட்டு வருகிறானோ ? வீட்டு ஞாபகமென்ற ஒன்று அவனுக்கிருப்பதே பெரிய அதிசயம். வீடு ஒரே இருள் கப்பிக் கிடந்தது. மின்விளக்குகள் இருந்த அடையாளமே தெரியவில்லை. ‘அமரா, அமரா !’ அவளை அழைத்து அலுத்துவிட்ட அவன், கார் முன் விளக்குகளை எரியவிட்டுக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றான். மின்விளக்குகளை எரியசெய்து பின்னர் காரை நிறுத்துமிடத்துக்கு எடுத்துச் சென்றான்.

‘அவள் எங்கே ?’ என்ற கேள்வி அவனிதயத்தில், தானே தோன்றியது. எத்தனையோழற அழைத்து அலுத்துவிட்டான். வீடு முழுவதும் சல்லடை போட்டான் ; காணவில்லை. பக்கத்து வீடுகள் அழைத்தியிலாழ்ந்து கொண்டிருந்தன. யாரிடம் விசாரிப்பது? ஒருதடைவை மீண்டும் தேடுகை. வீடு, முற்றத்துப் பூஞ்சோலை. பின்வளவு, எல்லாம் தேடிக் கிணற்றிடக்கு வந்தான். எட்டி உள்ளே பார்த்தான், அங்கே அவன் கிடந்தான், பிணமாக, ஆ....! அலறியே விட்டான். அந்தக் கூச்சலுடன் ஆட்கள் வந்தனர். ஞானி உள்ளபடியே விவரித்தான். கிணற்றுக்கட்டில் கைவைத்த ஒருவர் ‘கடிதம்’ ஒன்றை எடுத்துக்காட்டினார், நின்றவர்களிடம். யாவுமணர்ந்தவர் தம் உள்ளங்கள் விழித்தன?. பிறகென்ன சம்பிரதாயமாக நடக்கவேண்டியவை எவையோ, அவை நடந்து முடிந்தன.

“ஞானி-அப்பாவி,” என்றான் உமை. அப்படியா? என்று கேட்டுச் சிரித்தான் திரிகுலன். அவன் முகத்தில் திரிபுரமெரி செய்த காலாக்கினி கணன்று மடிந்தது ஒரு கணம்!

வாழ்வு

எனக்கு ஒரே ஓர் ஆசை. எண்பது வருடங்கள் தூல் சரித்துடன் இந்த உலகத்தில் உலாவும் சிதம்பரம் என்றைக்காவது ஒரு நாள் சாகவேண்டியதென்னவோ நிச்சயம். அப்படிச் செத்துப்போன பின்புதான் என் ஆசை நிறைவேறவேண்டும். “அப்பனே, ஆனை முகத்தனே இந்த எழையின் ஒரே ஆசையை நிறைவேற்ற மறந்துவிடாதே!”

கோவில் மணியின் புளகாங்கித சுப்தத்துடன் ஆனைமுகனைப் பக்தி சிரத்தையடிடன் பணிந்தெழுந்தேன். உடல், உள்ளம் எல்லாம் இலேசாகிவிட்ட உணர்ச்சி! விருத்தெரிந்த காலந் தொட்டு, விருத்தாப்பியத்சை கப்பிக்கொண்ட இந்நாள்வரை கரிமுகக் கடவுளிடம் கணமும் நான் வேண்டும் வரம் இந்த ஒன்றுதான்.

அந்த ஒரு வரமும், நான் உலகத்தில் வாழ்வதாக மற்றவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது எனக்கு வேண்டியதில்லை. என்றால் இம்மாய உலகைவிட்டு மறைந்த பின்புதான் எனக்கு அது வேண்டும்.

நினைத்து, நினைத்து வேண்டுதல் செப்து பழகிப் போன மனம் கரிமுகன் சந்நிதியில் மீண்டும் மீண்டும் அதையே சூறி ஒலமிட்டது. கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக ஓழுகியது. மண்ணுலக நினைவுகள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மங்கி மறைந்துகொண்டிருந்தன. இப்படி எவ்வளவு நேரம் இருந்தேனோ தெரியாது. கோவில் குருக்கள் குரல் கொடுத்தபோது தான் என் நிட்டை கலைந்தது.

‘சிதம்பரம்... ... என்ன அழுகிறாயா?’

“இல்லைச் சுவாமிகள்.....!”

என் குரல் தழுதழுத்தது. ஏனோ... ... ?

அருச்சனைக்குப் பணம் இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. நான் அருச்சனை பண்ணித் தருகிறேன்!"

கோவில் குருக்களின் அங்கு மொழிகளில் என் இதயம் மீண்டும் நெக்குருகியது; விம்மியது. உதடுகள் உணர்விழந்தன. நான் என்னை இழக்கலானேன். குருக்களின் ஈரநெஞ்சத்தின் தண்மையில் என்னிடமிருந்த வறுமை என்றோ பூண்டற்றுப் போய்விட்டது ஆனைமுகனை அருச்சனையோடு சந்திக்க வழியற்று வருந்திய போதெல்லாம் குருக்கள் என் நெஞ்சைக் குளிர்வித்தார். இன்றும் அதேபோல நினைத்துவிட்டார்.

"மன்னிக்கவேண்டும் கவாமி! அருச்சனை இன்றைக்கு வேண்டியதில்லை. இன்றுடன் என்னையே அவனுக்கு அருச்சனையாக்கிக் கொண்டேன்!"

என் உடல் கிடுகிடுவேன நடுங்கியது. என்றுமில்லாத பிரேரமையில் மனம் சிக்கிக்கொண்டதா? பேசுவது நானோ, அல்லது வேற்றான்றா.....?

குருக்கள் மெளனமாக மெல்லடி எடுத்து வைத்துக் திருவுள்ளைக் கடந்து வெளியே நடந்தார். சிறிது நேரம் மீண்டும் அதே மொன நிலையில் நின்றுவிட்டு நான் வீடு திரும்பினேன். வயது எண்பதுல்லவா உடலுக்கு? ஒரே அசதியாக இருந்தது? வீடு வந்ததும் விழுந்துபடுக்கத் தோன்றியது. மனம் மாத்திரம் மண்ணிலிருந்து விண்ணுக்குத் தாவிக்கொண்டிருந்தது!

நான் விழித்துக்கொண்டபோது, எல்லாம் புதுமையாக இருந்தது. வீட்டின் மையத்தில் கிடந்த கட்டிலைச் சுற்றிப் பத்துப் பதினைந்து பேர் பெண்கள், ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அட, அது நான் படுத்துக் கொண்ட கட்டிலல்லவா? பக்கத்தில் சென்று பார்த்தேன். அங்கு நானே படுத்திருக்கிறேன்.....? அழுகைக் குரலதிகரித்தது! ஈதென்ன மாயமோ? உள்ளுக்குளிருக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'சட்டென்று வெளியே வர என்னினேன். என்னி முடியவில்லை. வெளியே வந்துவிட்டேன். தள்ளாத வயதில் எப்படி என் பார உடம்பு இதற்கெல்லாம் வளைந்து கொடுக்கிறது? உற்றுக் கவனித்தேன்; எனக்கொண்றும் அப்படி ஒரு உடலிருப்பதாகவே தெரியவில்லை! எள்ளுக்குள் எண்ணெயாகவிருந்து எண்ணெய்க்குள் எள்ளாக மாறிவிட்டேனா? என்ன வோ ஒரு கட்டுக்குள்ளிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்டதைப் போன்றதோருணர்ச்சி என்னை ஆட்கொண்டது! அத்துடன் சுற்றிவர நிகழும் செயல்களைக் காண வேடுக்கையாகவும், ஆவலாகவுமிருந்தது.

நான் இவ்வளவு நேரமாக, வெளிப்படையாகத் திரிகிறேனே, ஒருவரும் என்னைக் கவனிக்கிறார்களில்லையே! கவனிக்காவிட்டாற் போகட்டும்! எனக்கென்ன பெரு நட்டமா விளையப்போகிறது.....? மீண்டும் சுற்றிவந்து ஒரு நோட்டம் விட்டேன். அடே, அப்பா! எனக்குத் தெரிந்த எத்தனை மனிதர்கள், பெண்கள், பிள்ளைகள் சூடியிருக்கிறார்கள். என்ன விசேஷமோ? அதோ,

என் முத்த மகன் அழுகொண்டு போகிறானே! அவனுக்குக் கூடவா அழுகை வருகிறது? அட, எமகாதகப் பயலே! அங்கே பாருங்கள்! என் மனைவி எதற்காக அழுது தொலைக்கிறாள்? என்னிடம் வந்த காலந்தொட்டு ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக அழுகிறாள், அழுகிறாள் இன்னும் இந்த அழுகையில் சலிப்புத் தட்டவில்லையா இவளுக்கு.....?

எங்கிருந்தோ சுகந்த வாசனை மிதந்து வந்து என்னைத் தாக்கியது. நேரே அங்கு பறந்தேன்!

தோல் நீக்கிய உருளைக்கிழங்கைப் போன்ற மழுங்கச் சிரைத்த தலை மனிதர் ஒருவர் ஏதோ மந்திரங்களை முன்னுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றியுள்ளவர்கள்-எல்லோரும் எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் தான். வெகு பக்தி, சிரத்தையுடன் கண்ணீர் மல்கத் தேவார திருவாசகங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனிவாழ்வில் ஒவ்வொரு வகையினார்! என்னவோ திடீரன்று இப்படி மாறிவிட்டார்கள்.

நுடவிலே அனல் ஒளிவிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது. சுகந்தவர்க்கங்கள் அதில் அப்பணிக்கப்பட்டு நறிய வாசனையைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன. எங்கு நோக்கினும் மக்கள் கச, முசவென்று ஏதோதோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். என் பிள்ளைகள் கூட என்னைக் கவனியாமல் துக்கந் தோய்ந்த முகபாவத்துடன் செல்கிறார்களே! என....?

அதோ என் வயது நண்பர்கள் மாணிக்கமும், அம்பலம் வாத்தியாரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்ன பேசுகிறார்களோ.....?

“அட கடவுளே, இப்பத்தானே விடயம் புரிகிறது! “நான் இறந்துவிட்டேனாம்.....” நன்றாய்ச் சொன்னார்கள்! பைத்தியக்கார மனிதர்கள். இதோ, அவர்கள் முன்பு அவர்கள் பேசுவதையே கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனைச் செத்துப்போனான் என்று கதையளக்கிறார்கள்! நான் செத்தாபோனேன்.....? சதையனர்வில் பிறந்த இவர்களுக்குச் சதைப்பிண்டமற்ற அருவவாழ்வு அறியாத ஒன்றுதானே! நிகழும் சம்பவங்களையும், கூடி நிற்கும் மனிதர்களையும் காண எனக்கு ஒரே வேடுக்கையாக இருக்கிறது. எவ்வளவு நேரம் இப்படித் ‘தடபுடல்’ செய்யப்போகிறார்கள்? எனது அங்குகுரிய பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரையும் காணவேண்டுமென்ற ஆசை என்னை அலைக்கப்பித்தது! ஒவ்வொருவராகக் கவனித்துக்கொண்டு சென்றேன். அவர்களுக்குத்தான் என்னைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லைப் போலும்.

அந்த வீட்டுத்தின்னையின் தென்கோடியில் ஓர் இளம்பெண் தலைவரிகோலமாகத் தன் கரங்களுக்குள் தலையைப் புதைத்துக்கொண்டு ‘தாத்தா, தாத்தா’ என்று கரைகிறானே! அவள்தான் என் பேர்த்தி பத்மா! முத்த மகனின் மகள். நல்ல பெண்! அவளுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் சிந்தனை

தேங்கிய முகத்துடன் காட்சியளிக்கிறானே ஒரு வாலிபன், பத்மாவின் கணவன் அவன்.

சமிபகாலமாகப் பெண் வீட்டாருடன் மனத்தாபமாக இருந்துவிட்டு, இன்று தான் ‘என்சாவீட்டுக்கு’ வந்திருக்கிறானாம். பத்மா உரத்து அழுவற்றுக் என்பதை கொண்ட அன்பு மாத்திரமல்ல, பெற்றோரின் பிடிவாதத்தால் கணவனைப் பிரிந்திருந்த வேதனையும்கூட ஒருவேளை காரணமாகலாம்! பாவம் பத்மா! இனியாவது கணவனுடன் குடித்தனஞ் செய்ய வழிபிறக்கட்டுமே! என் வாழ்த்துப் பலிக்குமோ?

மேலே கவனித்துக் கொண்டு சென்றேன். என்ன விசித்திரம்! நான் உயிருடன் இருக்கிறவனாகக் கருதப்பட்டபோது அனுவளவும் ஆதாவ காட்டாதவர்கள் கூட இப்பொழுது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டல்லவா புலம்புகிறார்கள்! எனக்குப் பசித்தபோது, பணம் தேவைப்பட்டபோது, தேக நலமற்றிருந்தபோது திரும்பிப் பார்க்கவும் விரும்பாதவர்கள் இன்றைக்குக் காட்டுகிற அருவருப்பு நிறைந்த அன்பைக் காண என்னாற்சகிக்க முடியவில்லை. மனிதனுக்குச் செத்தபிறகுதானா சிறப்புத்தேவை? நல்ல சித்தாந்திகள் இவர்கள்! யார், யாரையோ பிரிந்த துக்கத்தையெல்லாம் நான் செத்து விட்டதாகக் கருதி இங்கே அழுது தீர்க்கிறார்கள்.

திடீரென்று அழுகைக் குரலதிகரிக்கிறது. பறைமேளாம் வானமேயதிரக் கொட்டிமுழுக்கியது. சுகந்த வர்க்கங்களின் வாசைனப் புகை மூட்டமிட்டது. சனங்கள் ஊர்வலமாக நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். அவசரம், அவசரமாக அந்தப் பக்கம் சென்றேன்! பாடையைத் தூக்கிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டனர்! அந்தப் பாடைக்குள் படையை மனிதன் சிதம்பாஸ் இறுதி யாத்திரை செல்கிறான். ‘செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து’ செல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நாடகமே உலகமல்லவா? அவர்களைத் தொடர்ந்து செல்ல எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் போய் வரட்டுமே! நான் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டேன்!

மாலை மயங்கி இருள் கவியத் தொடங்கிவிட்டது. சத்தும் ஓய்ந்து விட்டது. கூட்டம் குறைந்து விட்டது. பகல் முழுவதும் அழுது புரண்ட அலுப்புடன் வீட்டாரிற் பலர் சோந்து, துவண்டு, சுருண்டு துயின்று கொண்டிருந்தனர்!

மின் விளக்கின் ஒளி வெள்ளாம் இருளைப் பிளந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த விசித்திர ஆசை மீண்டும் என்னுள் தலையெடுத்தது-

“பத்மாவும் கணவனும்.....?”

ஒருவேளை அவன் ‘இழவு’ காரியம் முடிந்ததும் போயிருப்பானோ.....? எதற்குத் தயங்க வேண்டும். என் நடமாட்டத்தை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்?

ஒவ்வொரு அறையாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். கடைசி அறையில் கைவிளக்கு மங்கி எரிந்து கொண்டிருந்தது. பேச்சுக் குரல் கேட்டது. உள்ளுமைந்தேன்.....! அதோ பத்மாவும் கணவனும் ஒரே படுக்கையில்....!!

எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி என்னை ஆட்கொண்டது. இனிப் பத்மாவும் கணவனும் ஒரு போதும் பிரியமாட்டார்கள்.

“தாத்தா, தன்னைக் கொடுத்து எங்களை இணைத்து விட்டார்!”

கணவனை அணைத்தபடியே பத்மாவின் பவள உதடுகள் முன்னுத்தன. பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசவும் வேண்டுமா? வாழ்க அவர்கள்.

வெளியே வந்தேன். சாவிலே வாழ்வு மலர்கிறது! புதிய சீவகளை உயிர்க்கிறது. ஏன் சஞ்சலப்பட வேண்டும்?

ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்

9

பாடசாலை ஆரம்ப மணி அடித்தோய்ந்தது. ஆசிரியர் கந்தசாமி வியர்க்க விறுவிறுக்க நடந்துவந்து வகுப்பினுள்ளே நுழைந்தார். “ஏ, எங்கே சுற்றித்திரிகிறார்கள்? மணி அடித்தது காதில் விழவில்லையா?” என்று அவர் போட்ட சத்தம் அங்குமிங்கும் சிதறுண்டு திரிந்த பையர்கள் காதில் இடியோசையாக வந்துவிழ, அவர்களின் கும்மாளம் மெல்ல அடங்கியது. அடுத்த நிமிடம் ஆளாளாய் ஒடிவந்து “சித்திரப்பாவையின் அத்தகவடங்கி” வகுப்பில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

“எங்கே, பத்தாம் வாய்பாடு, பாடமாக்கக் சொன்னேனே, பாடமாக்கியவர்கள் கை உயர்த்துங்கள்!”

“உம்

ஒரு கைகூட எழும்பவில்லை. “பாடமாக்குங்கள். பாடமாக்கிச் சொல்லாயல் இன்றைக்கு விடமாட்டேன்” என்ற கட்டளையைப் போட்டுவிட்டுக் கந்தசாமி, ஒரு முறை நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். மூன்று மூன்று மூவிரண்டு ஆறு - மூன்றாம் வாய்பாட்டுணை நீட்டி முழுக்கி அசைபோட்டுப் படிக்க ஆரம்பித்தனர் மாணவர். கந்தசாமி தனது உப்புச்சப்பற்ற வாழ்க்கைகப் போக்கின் விசித்திரத் தன்மைகளை எண்ணி ப் பார்ப்பதில் தன்னை மறந்து, தானிருக்கும் குழ்நிலையை மறந்து சொக்கிப்போய்க் கிடந்தார்.

கந்தசாமி இப்பொழுது தனது ஆசிரியசேவைக் காலத்தில் பத்து ஆண்டுகளைக் கழித்து விட்டார். ஆனால், இந்தப்பத்து ஆண்டுகளில் அவரடைந்த அனுபவங்களோ மிகப்பல. வாழ்வின் இன்பதுன் பங்களை யெல்லாம் பெருமளவுக்கு அவர் அனுபவித்துவிட்டார். இப்பொழுது வாழ்க்கை அவருக்கு ஒருமாதிரி இருந்தது. வேதாந்திகள் சொல்கிற “தாமரையிலை மேல் தன்னீர்போல்” வாழ்கிற தன்மைக்குக் கந்தசாமி இப்பொழுது

ஆளாகிவிட்டார். காலை எழுந்ததும் அவசரமவசரமாகக்காரியாதிகளை முடித்துக்கொள்வார். ஏதோ கிடைத்ததை வாயில் அள்ளிப்போட்டுக்கொண்டு பேருந்து நிலையத்தை நோக்கிடுவார். அப்பப்பா, என்ன வேதனை அங்கே? கந்தசாமியின் அவசாத்திற்கேற்கவா அங்கே பேருந்து விடுகிறார்கள்? ஓன்று, இரண்டு, மூன்று பேருந்துகளில் அவருக்கு இடம் கிடையாது.

புத்தகமேட்டினை அணைத்துபடி ஓயிலாக நடந்து வந்து பேருந்துக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் வனிதா மணிகளைக் கண்டால் மாத்திரம் ஏனோ இந்தப் பேருந்து அனுப்புவர்களுக்கு இதயம் பாகாக உருகிவிடுகிறது! ஆனால், கந்தசாமியைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் இதயந்தான் இரும்பாகக் கெட்டிப்பட்டுப் போய்விடுகிறதே! ஏதோ ஒருவகையாக இந்தச் சங்கடங்களுக்கெல்லாம் தவறிக் கந்தசாமி பேருந்து வண்டியிலேறி விட்டாரென்றால் பின்னர் அவரை எந்தப் பிரம்மாவும் அசைக்கமுடியாது!

“வாத்தியாரே, எனக்கு எல்லாம் பாடமாகிவிட்டது”!

கந்தசாமி கனவு நிலையிலிருந்து திடுக்கிட்டு விழித்தார்.

“ஓ! எல்லாரும் பன்னிரண்டாம் வாய்ப்பாட்டைப் பாடமாக்குங்கள்!” தொடர்ந்து அவர் எண்ணக்கடலில் மூழ்கினார்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னே கந்தசாமி அப்பொழுதுதான் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிலிருந்து வெளியேறியிருந்தார். அவர் மனதில் எழுந்த கற்பனைக் கோட்டைகளுக்கோ ஓரளவில்லை. சாகாத சிரஞ்சவித் தன்மைபெற்று அவை நனவுலகிற் காட்சியளிக்க வேண்டுமென்று அவர் எண்ணினார். இரண்டு வருடங்கள் இந்தக் கற்பனை இன்பத்திலேயே வேகமாகக் கழிந்தன.

மூன்றாவது வருடத்திலே கந்தசாமிக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது, பருவத்தும் கந்தசாமியின் தரும பத்தினியாக வாய்த்தபோது கந்தசாமி தான் கண்ட கனவெல்லாம் நனவாகிவிட்டதென இதயப் பூரிப்படைந்தார். ஆனால் என்ன ஏமாற்றம். மேட்டு நிலத்திலும் ஒரு காலத்தில் வெள்ளம் வரத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அங்கே வெள்ளம் நிலைத்து நெடுங்காலம் நின்று கொண்டிருப்பதில்லை. கந்தசாமியின் வாழ்வும் இந்த நிலையைத்தான் பிரதிபலித்தது. ஆசையும் நேசமும் நிறைத்து அவர் வாழ்விலே இன்பமழு சொரிந்த பருவதம் தாலிகட்டிய ஆறாம் மாதத்திலேயே கந்தசாமியைத் தனியணாக விட்டுப் போய்விட்டாள். ஓண்டிக்கட்டையான கந்தசாமிக்கு இந்த உலகத்திலேயே ஒரு வகையான விரக்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. அவரைப் பெற்றுவளர்த்துப் பெரியவனாக்கிய விதவைத் தாயும் கந்தசாமிக்குக் கலியாணமான இரண்டாம் மாதத்திலேயே எவருக்கும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் திடீரென்று எமனுலகுக்குப் பிரசாவுரிமை பெற்றுக் கொண்டாள். இதனால் இப்போது கந்தசாமி ஒரு தனி மனிதர். ஊரெல்லாம் என் உறவினர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு அரசியல், சமூகசேவைத் தத்துவார்த்தம் பேசிக்கொண்டு

பிறர் புகழைப் பங்குபோடுவதிலோ, பெரிய மனிதனாக நடிப்பதிலோ கந்தசாமிக்கு அவ்வளவு பரிச்சயமில்லை. அதனால் அவர் இந்த உலகிலே தனக்கென ஒருவருமில்லாத தனியாகிவிட்டார். தானுண்டு, தன்பாடுண்டு என்று சீவிக்கத் தொடங்கினார். வாழ்க்கை அவருக்கு முடியாத ஒரு பிரயாணமாக, தீராத ஒரு கவலையாகப்பட்டது.

“வாத்தியாரே, நான் உமாவாசகத்திற்குக் காச தந்தேனே, வாங்கிக்கொண்டு வந்தீர்களா?”

உம.... நாளைக்குக் கேள்!”

உமாவாசகம் கேட்ட சிறுபெண் பின்னார் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஒன்று, இரண்டு எனப்பாடங்கள் முடிவதை அறிவித்துக்கொண்டு மணி ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.....

நேரம் இரண்டு மணி. பாடசாலை விடும் மணியும் அடித்துவிட்டது. கந்தசாமி கதிரையில் கிடந்த தனது அங்கவஸ்திரத்தை எடுத்து உதறித் தோளித்தோட்டுக்கொண்டார். வேட்டியை முடித்துக் கட்டிக்கொண்டார். தேய்ந்து, தேய்ந்து இற்றுப்போய்க் கந்தலான செருப்பைக் காலிற் கொழுவிக்கொண்டார். கந்தசாமி இப்பொழுது பாடசாலையிலிருந்து பேருந்தைப் பிடிக்க நடந்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் மனம் அலுத்துவிட்டது. ஒருநாளா, இரண்டுநாளா இந்தப்பாடு? காலை எழுந்ததும் அவசரமாக பேருந்தைப் பிடிக்க வேண்டும். பேருந்தை விட்டிறங்கியதும் பின் ஒரு மைல்தூரம் நடக்கவேண்டும். பின்னேரமும் இதே நிகழ்ச்சிதான். ஒரு தமிழ் ஆசிரியனாக இருப்பதற்காகவா இந்தப்பாடு!

என்ன அநியாயம்! இந்த பேருந்தை வண்டிக்குத்தான் முளையில்லையென்றால் அதை ஓட்டுகிற ‘சாரதி’களுக்குமா முளையில்லாமல் போய்விட்டது? பத்து யார் தூாமிருக்காது கந்தசாமி பேருந்தைப்பிடிக்க, பாவி சாரதி விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டானே! கந்தசாமியின் உள்ளும் உலையாய்க் கணன்றது. பசி குடலைப் பிடுங்கியது. சுற்றமுற்றும் பாத்தார். அடுத்த பேருந்து வர இன்னும் முக்கால் மணி நேரம் செல்லுமே!

பசி அகோரத்திலே உலகமே இருண்டுவிட்டதாகப்பட்டது அவர் கண்களுக்கு. எதிரே இருந்த தேநீர்க்கடைக்குள் புகுந்தார். கடைக்காரன் இலையைப் போட்டுச் சாதம் பரிமாறினான். கந்தசாமி ஒருபிடி சோற்றை எடுத்து “அவுக்” கென்று விழுங்கினார். கண்கள் பிதுங்கினா. அவர் கழுத்தை யாரோ பிடித்து நெரிப்பது போன்ற வேதனை உணர்ச்சி, பக்கத்திலிருந்த பாத்திரத்தை எடுத்துத் தண்ணீரைத் தொண்டைக்குழிக்குள் விட்டு நனைத்துக்கொண்டார். கந்தசாமியின் கண்களிலிருந்து ஒருசொட்டுக்கண்ணரீ தெறித்துச் சாப்பாட்டு இலையில் விழுந்து சங்கமமாகியது. அவரது மதிய போசனமும் ஆரம்பமாகியது.

ஆசைமயக்கம்

‘ஐயா!

மெல்லிய அந்த உருவத்தின் வேகமான நடை தளர்ந்தது. மெல்லப் பின்னுக்குத் திரும்பிப் பார்த்தார், ஆறுமுகம் ஆசிரியர்! அவர் கண்கள் அகல விரிந்தன. அந்த அசட்டுப்புன்னகை இதழ்க்கோடியில் நெளிந்து மறைந்தது.

“ஸ்ஸ்வரி..... நீயா.....!” என்று இழுத்தார். என்னுள்ளம் அலைமோதியது. மெல்லப் புன்னகைத்தபடியே ‘என்ன ஆசிரியரே என்னை மறந்துவிட்டார்களா....?’ என்று கேட்டுவைத்தேன்.

“மறந்துவிட்டோ.....? இல்லை, இல்லை..... சும்மா!” அவரின் சுபாவமே இப்படித்தான்! தனியே சந்திக்கிறபொழுது பாவம், இரண்டொரு சொற்களைத் தானும் முழுதாக வெளியிட முடியாது, அவரால். ஆனால் மேடையில் ஏறிவிட்டால் அழுதத் தமிழின்ப வெள்ளத்தில் அனைவரையும் ஆழ்த்திவிடும் வாசாலகமான மனிதர். ஐங்கு வருடங்களுக்கு முந்திய சம்பவ எண்ணச் சுழல்கள் குமிழ்விடத் தொடங்கின இதய ஆழத்தில். இருவரும் அருகருகாக நடந்துகொண்டிருந்தோம், பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி!

‘ஸ்ஸ்வரி இப்பொழுது எங்கேயிருக்கிறாய்.....?’ ஆசிரியர் கேட்டார்.

‘ஓனில்தான்! இரத்தினச் சுருக்கமாக நான் பதிலளித்தேன். தொடர்ந்து – ‘உங்கள்பாடு எப்பாடி ஐயா?’ என்ற கேள்வியையும் எழுப்பினேன்.

‘பரவாயில்லை ஸ்ஸ்வரி.....!’ அவர் ஆளித்த விடை இது! பேசுவதற்கு வார்த்தைகளுக்கும், பஞ்சம் வந்துவிட்டதா? அவர் நடந்தார், நானும் நடந்துகொண்டிருந்தேன்!

ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்பு -

நான் கல்லூரி மாணவி. எஸ். எஸ். ஸியில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுதுதான் ஆறுமுகம் ஆசிரியர் கல்லூரியில் ஆசிரியராக வந்து சேர்ந்தார். எடுத்த எடுப்பிலேயே அவருடைய பேச்சும், தோற்றும், படிப்பிக்கும் பண்பும் என்னுள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்துவிட்டன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவருடைய கவர்ச்சிகரமான பேச்சிலேயுள்ள, காந்தத் தன்மையில் கல்லூரி மாணவர் அனைவருமே கட்டுண்டனர். அவர் எங்கள் சங்கத்தில் பேசுவதென்றால் எங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி! போட்டி போட்டுக்கொண்டு அவர் பேச்சைப் புகழ்வோம். நாளாக, ஆக அவர்மிகு எனக்குத் தனியான ஒரு அபிமானம் ஏற்பட்டது. என்ன காரணத்தாலோ! அவர் ஒரு எழுத்தாளருங்கூட என்று தெரிந்துபின்பு அவரை என்னுடையவர் என்று நினைக்கும் பழக்கமே எனக்கேற்பட்டுவிட்டது. என்ன நினைத்துக்கொண்டாரோ, அவர் என்னைக் கவனிக்கும்பொழுதும் ஒரு மாதிரியாகத்தானிருந்தார். ‘ஒருபோதும் வளர்ந்த பெண்களை ஆண் ஆசிரியர்களிடம் கல்வி பயில விடக்கூடாது’ என்று இதற்காகத்தான் சொல்கிறார்களோ, என்னவோ!

ஒரு நாளைக்கு அவர் தப்பித்தவறி வகுப்புக்க வராவிட்டால் என் மனம் படும் பாடு! பெண்களின் உள்ளமே விசித்திரமானதுதான். என்னிதயத்தின் ஒலித்துடிப்பு ஒன்றுக்கு இரண்டாகப் பக்கத்து மாணவிகளிலும் ஒலிக்கின்றதா?

பார்வதி ஒரு நாள் கேட்டாள்!

“நீ என்னடி, ஆறுமுகம் ஆசிரியரை அப்படிப் பார்க்கிறாய்.....?”

எனக்கென்னவோ உள்ளத்து நினைவுகள் யாவையும் ஒருமித்துக் கொட்டவிட வேண்டும் போலிருந்தது!

எல்லாவற்றையும் உள்ளித்தள்ளிவிட்டேன்! பயம் பற்றிக்கொண்டது பின்புதான்! பார்வதி ஒருவேளை மற்ற மாணவிகளிடம் இதைக் கூறிவிட்டால், அவர்கள் ஆசிரியைகளிடம் கூறிவிட்டால், அவர்கள் அதிபரிடம் கூறிவிட்டால்! அப்பொ, எவ்வளவு பயங்கரம்! ‘பார்வதி!

‘பார்வதி! அவருக்கென்ன.....?’ ஆறுமுகம் ஆசிரியர் கேட்டார். என்ன வேடிக்கை! பழைய நினைவுத் தாக்கங்களினால், நிகழ்காலத்தை மறந்து வாயைத் திறந்துவிட்டேன்!

“ஒன்றுமில்லை ஜ்யா! அந்தக்காலத்தில், கல்லூரி வாழ்க்கையில்..... அந்தச் சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன!”

“ஆந்தக் காலம்.....! மறக்க முடியாத நாட்கள்!!” உணர்ச்சிவசப்பட்டவர் போல் வார்த்தைகளை உதிர்த்த ஆசிரியர் மீண்டும் மெல்ல மெளனமானார்.

ஒரு நாள்!

பட்டினத்தில் நிகழ்ந்த களியாட்ட விழா வைபவம் ஒன்றிற்கு எங்கள் கல்லூரி மாணவர் எல்லோரும் போகவேண்டியிருந்தது. எங்கள் வகுப்பு மாணவிகளைக் கூட்டுக்கொண்டு போய்வர வேண்டிய பொறுப்பு ஆறுமுகம் ஆசிரியருக்கும், இன்னொரு ஆசிரியைக்குமாகக் கிடைத்தது. இரவு நேரம்! எட்டு மணியிருக்கும். களியாட்ட வைபவத்திலிருந்து காரில் வந்துகொண்டிருந்தோம். காரில் ஆறுமுகம் ஆசிரியரும், ஆசிரியையும், நானும், வேறு மூன்று மாணவிகளுமாக இருந்தோம். ஆசிரியர் முன் இருக்கையிலிருந்தார். குளிரிந்த காற்று வீசியது. தெருவிளக்குகள் வாலைக்குமரியின் மந்தகாசப் புஞ்சிரிப்புதிர்த்து நின்றன. என்னுள்ளத்தை என்னவோ கிள்ளியெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. கார் கல்லொன்றில் ஏறிக் கீழேயிறங்கியபோது ‘பொல பொல’, வென்றதிர்ந்தது. ‘என்னவோ ஏதோ’ என்ற அச்சத்தினால் ‘பிண்ணருக்கை’யிலிருந்த எல்லோரும் ‘முன்னிருக்கை’யை இறுகப் பற்றினோம். என்கை விரல்களுக்கு இடையே என்னவோ ஒன்று ‘கிணு கிணு’த்தது. என்னவோ அது? அப்பாடா, இப்போதுதான் புரிந்தது! என்ன துணிச்சல் இவருக்கு! ஆறுமுகம் ஆசிரியரின் முகத்தில் வெயர்வை முத்துக்கள் மினு மினுத்தன. அவரது பஞ்சக்கரத்தின், பவளவிரலின் ஸ்பரிசுத்தைப் பற்கொடுக்க நான் இன்னும் தயாராயில்லை. நெஞ்சுகம் விம்மித் தணிந்தது. கார் அள்ளி அடித்துக் கொண்டு பறந்தது!

இதற்குப் பிறகு -

கல்லூரி என்றால் எனக்குக் கரும்பு! சனி, ஞாயிறு நாட்களைச் சபித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆசிரியரும், நானும் பேசாவிட்டாலும் எங்கள் விழிகள், உதடுகள் ஓவ்வொன்றும் என்னென்னவோ பேசிக்களிக்கும். ஆணால், இந்த நிலை நீடிக்கவில்லை. பார்வதி என்ற பொறாமைப் பிண்டம் பற்றவைத்துவிட்ட தீ பரவிவிட்டது, கல்லூரி முழுவதும். என்னிதயந்துடித்துத்தது. அவரை நினைக்க நினைக்க உயிரைப் பிரிவது போலவிருந்தது. அதிபர், அவரையும் என்னையுந்தனித்தனி அழைத்துப் புத்திமதி கூறி அனுப்பினார். எப்படி நாங்கள் பேசாமலிருக்கமுடியும்? மலரிடம் வண்டை யழையாதே என்றால் -, வண்டே மலரை அண்டாதே என்றால் - நிலவே ஒளியைப் பொழியாதே என்றால் - நீரே தண்மை தாராதே என்றால் நிகழுமா இந்த நினைப்பு?

கரும்பாக இனித்த கல்லூரி கசக்கத் தொடங்கியது. அந்தப் போதையுட்டும் விழிகள், காவியச் சுவையைப் பிழிந்து தரும் வாரத்தைகள், வெள்ளையுள்ளத்தின் பளிங்குக் தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் அகன்ற முகம், பிரேமையில் வீழ்த்தும் அந்த மெல்லிய உருவம்! ஜயோ, ஜயா, எப்படி மறப்பேன் உங்களை? பேசாதீர்கள் என்றால்லவா பேசவைத்துப் பிரலாபிக்கச் செய்கிறார்கள்!

“ஸஸ்வரி, நீ ஏன், எனக்குக் கடிதம் எழுதுவதைத் திட்டார்கள்று துண்டித்துக் கொண்டாப்?” ஆசிரியர் கேட்டார். என்ன.....? ஆசிரியரும் என்னெப் போலத் தான் கடந்தகாலச் ‘சொர்க்க பூமியில்’ சுற்றுப்பிரியாணஞ் செய்கிறாரா?

நெஞ்சம் நெந்திடும் அந்த வேதனைக் கும்பஸை எப்படி வெளியிடுவேன், என் ஆசிரியக்கு!

ஐயா....., அது பெரிய கதை.....!

‘சொல்ல விருப்பமில்லையா உனக்கு.....?’

‘சொல்லாமல்’

கல்லூரிக்குச் செல்லாமல் விட்டபின்னர், என் வாழ்வே முற்றிலும் தாறுமாறாகி விட்டது. என் தமையன்மார்கள் இருவரில் ஒருவர் ‘ஸஸ்வரி நீ படிக்க வேண்டும்’ என்றார். மற்றவர் ‘படித்தது போதும், இனி இல்லறத்தில் ஈடுபடுக’ என்றார். வெள்ளையுள்ளம் படைத்த என் பெற்றார் எனது இல்லறவாழ்வையே விரும்பினார், வஞ்சக நெஞ்சகொண்ட அண்ணனின் அந்தரங்கத்தை அறியாது! ‘படிக்க வேண்டும்’ என்றவர் மௌனியானார். இளைய சகோதரனின், நெருங்கிய நண்பன்’ என்ற தொடர்புன் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட ஒருவருக்கு நான் மனைவியானேன். அல்ல மனைவியாக்கப்பட்டேன். அன்றிலிருந்தே என் வாழ்வு நரகமாகிவிட்டது மூன்று வருடங்கள் அனு, அனுவாக அரிக்கப்பட்ட என் வாழ்வு முடியமுன்னமே, தாலியைக் கட்டிய ஒரு பெருங்கைங்கரியத்தினால் கணவனா அந்த மனிதர் மண்டையைப் போட்டுவிட்டார்! ஆசிரியரே, நான் மனமுடித்த அன்றிலிருந்து இன்றுவரை உங்களுக்குக் கடிதமெழுதுவேயில்லை. எப்படி எழுத முடியும் ஐயா.....?

வாழ்வே நரகமாகிய பின்னர், குடிகாரக் கணவன், நோயாளி, வாழ்வு அவனுக்கு ஒரு எச்சில் இலை! சொறி நாய்க்கும், எச்சில் இலைக்கும் உள்ள பொருத்தம், எனக்கும், என் கணவருக்குமிடையே எப்படி ஏற்படும் ஐயா? ‘இல்லறம்’ நடத்திய மூன்று வருடமும் நான் மௌனியானேன். அதன் கருத்து உங்களை மறந்ததன்று ஐயா!

அவர் என்னை விழித்துப் பார்த்தார்! நான் உள்ளம் திறந்து உணர்ச்சியோடு பேசுகிறேனாக்கும்.

இப்பொழுது நான் விதவை இதயத்தின் ஓர் மூலையில் கல்லூரி வாழ்வும், நிங்களும் மறையாத ஒளியாக..... உங்களை என்றும் என்னால் மறக்க முடியாதென்பது உண்மைதான். ஆனால், பயனற்ற உண்மை! வெறும் ஆசையக்கம். நினைவில் இனிக்கும் ஒரு உணர்ச்சி! அவ்வளவுதான் ஐயா....!

“ஸஸ்வரி, நீ சொல்வதென்னவோ உண்மைதான். நான் சூடு ‘முன்னையை’ப் போலில்லை. மனமாகி மூன்று குழந்தைகளுக்குத்

தகப்பனாகி விட்டேன். ஆனால், வாழ்வு கவைக்கவில்லை. காரணம்.....? மனம், பொருள், இலட்சியம் எல்லாம் ஒன்றக் கிடைக்கும் இல்லறம் என்பது ஆயிரத்தில் ஒருவருக்குத்தான் கிடைக்கிறது. நீயும் நானும் அதிலே ‘கோட்டை’ விட்டவர்கள்!

ஆசிரியரின் பேச்சு எனக்கு வியப்பளிக்கவில்லை. அவரும் உண்மையைத்தானே பேசுகிறார்!

பேருந்து நிலையம் வந்துவிட்டது. ஆசிரியரும் நானும் பிரியப்போகிறோம். எப்படியோ பிரியத்தானே வேண்டும்!

‘எஸ்வரி, நான் வரட்டுமா.....?

அதே குரல், ஐந்து ஆண்டுகளாகியும், என்னுள்ளத்துள் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் அதே குரல், அதே முகம், அதே பார்வை, அழியாத நினைவுச் சுவடுகளை ஆழப்பதித்த மெல்லிய அந்த உருவம்..... “வாருங்கள் ஜயா!”

என்விழிகளின் விளிம்பில் நீர் கட்டி மெல்லப் பனித்தது. அவர் அதோ போய்க்கொண்டிருக்கிறார். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப்பின் – அரிதாக – ஒரே ஒரு தடவை சந்தித்துவிட்ட அந்த ஆசை முகம் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. கடைசியாக ஆசிரியர் வேறு பாதையிலும் நான் வேறு பாதையிலும் கால் வைத்துவிட்டோம். வெவ்வேறு பேருந்து வண்டிகளில் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். கல்லுராரி வாழ்க்கையில் துளிர்த்த எங்கள் ஆசை, அதே – ஆசை இன்னும் அப்படியே கண்ணி கழியாத இளமையைப் போல, எண்ணுந்தோறும் இன்பமளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்றுள்ள நிலையில் அதுவே எனக்கும், ஆசிரியருக்கும் போதுமானது போலும். வாழ்க அந்த “ஆசை மயக்கம்!”

11

போட்டி ஒழிந்தது

“ஏ அப்பா, எத்தனை நாளாகத்தான் என் பிழைப்பிலே மண்ணெண்டும் போட்டுக்கொண்டிருப்பாய், இன்னுமா உன் மனது இளகவில்லை..... ?”

“சரிதான் உன்வேலையைப் பார்!”

“வரவர உன் கருவம் அதிகமாகிறது, பாவிப்பயலே, காலையிலே வந்த ஒரு சவாரியைக்கூடத் தட்டிக் கொண்டு ஓடுகிறாயே, நீ நன்றாக இருப்பாயா..... ?

“நான் நன்றாக இருப்பதும், கெட்டுக் கிடப்பதும் உன் கணக்கிலே இல்லை. உன்பாட்டை நீ பார்த்துக் கொள்!”

இழுவைவண்டி நிலையத்திற்கு வந்ததுமே, சவாரி கிடைத்த சந்தோசத்தில் சண்முகம் இழுவைவன்றியை இழுத்துக்கொண்டு காற்றாய்ப் பறந்தான். அதைப் பார்த்த நாகப்பன் உள்ளும் அனலாய் எரிந்தது. வயது தொங்கிப்போன காலத்திலே நாளைக்கு இரண்டு ரூபாயாவது உழைக்காவிட்டால் அவர்கள் வாழ்வதுதான் எப்படி? அவர்கள் என்பது நாகப்பனும் அவன் ஒரே புதல்வியான தங்கத்தையுஞ் சேர்த்துத்தான். எந்தத் தொழிலுக்குமே போட்டி உண்டுதான். ஆனால் ஏழைகள் மத்தியிலே எழுகிற போட்டியைப் போன்ற வேதனை தரும் நிகழ்ச்சி வேறொன்றிருக்கமுடியாது. நாகப்பனுக்கு இப்பொழுது வயது அறுபத்தைத்தையடுத்துவிட்டது. அவன் வாலிபம் தொடங்கிய நாட்களிலிருந்து முதுமை முத்திரையிட்டுள்ள இந்நாட்கள் வரை செய்துவந்த தொழில் ஒன்றே ஒன்றுதான். இழுவைவண்டி இழுப்பது!

அந்த நாட்களில் எல்லாம் நாகப்பன் வண்டியிலே சவாரி செய்ய வழக்கறிஞர்கள், வர்த்தகர்கள் முதல் சகலருமே போட்டியிட்டுக்கொண்டு வருவார்கள். அவ்வளவு வேகம், ஒட்டம்

ஒடுவான் நாகப்பன். இப்போதென்றால் அத்தனை வேகம் அவனுக்கில்லை. அவனுடுவுக்கில்லை. அதனாலே அவனிடம் சவாரியை நாடுபவர்களும் குறைந்துவிட்டனர். போதாக குறைக்குத் தொழிலில் போட்டியிட வேறு ஆட்களும் வந்துவிட்டனர். அந்தப் பட்டினம் காரையும், இருபிலையும் காணாத காலத்திலிருந்து நாகப்பனின் இழுவைவண்டியைக் கண்டிருக்கிறது. எப்படியிருந்துதான் என்ன? இப்பொழுது தான் கார்கள், குதிரைவண்டிகள் என்பவற்றுடன் சவாரிக்காரர்கள் திருப்தியடைகிறார்களே, போதாதற்குப் பொலிகாளைகள் போன்ற தடியர்களும் இழுவைவண்டி வைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள், நாகப்பனுடன் போட்டியிட! பிழைப்பு, என்ன பெறுத்துக்கொண்டா வந்து விழும்?

வேதனைத் தீ பற்றி எரிய ஒரு இலைச்சுருட்டினை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்ட நாகப்பன் வண்டியில் சாய்ந்துகொண்டு எண்ணமிடவானான். அவன் ஆத்திரம் எல்லாம் சண்முகம் மேலேதான். “அவன் என்னதான் ‘வசியம்’ வைத்திருக்கிறானே! வருகிறவர்களைல்லாம் அவனிடமல்லவா சவாரி பேக்கிறார்கள்” என்று அவன் மனம் அடித்துக்கொண்டது. மறுபறும் பிழைப்பே அரிதாய்ப்போன இந்தக் காலத்திலே ‘மளமள’ வென்று வளர்ந்து, கதிர் ஈனத் தயாராக நிற்கும் குருக்கன் பயிரைப்போலக் கலியாணத்திற்குக் காத்து நிற்கும் தாயில்லாப் பெண்ணான தங்கத்தை நினைக்க அவனுள்ளம் நிலைத்துமாறியது. என்கு முடிந்த கருட்டுத் துண்டை ஏறிந்துவிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள்.

அவன் கண்ணை விழித்தபோது கண்ட காட்சி.....! ஆச்சரியத்தால் உள்ளம் ஒரு முறை விரிந்து சுருங்கியது. மறு கணம் “தங்கம்!” அவனையறியாமலே அந்த அழைப்புப் புறப்பட்டுவிட்டது. தங்கம் அவனை நோக்கி அடியெடுத்து நடந்து வந்தாள். சண்முகம் ஒன்றுமறியாதவன்போல வண்டியை இழுத்துக்கொண்டுபோய் மரநிழவில் நிறுத்துவிட்டு நிம்மதியாக உட்கார்ந்து விட்டான்!

“தங்கம், அவனுடன் உனக்கென்ன பேச்சு!”

ஒன்றுமில்லையப்பா, உன் அப்பா தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாரோ, நீ என்ன அவருக்குக் காவலிருக்கிறாயா?” என்றார். “நான் காவல் இருக்கவில்லை. அவருக்குக் கஞ்சி கொண்டுவெந்தேன்” என்றேன். “அப்படியா, அவரிடம் சொல், வீணாக என் மேலே துள்ளிக்குதிக்க வேண்டாமென்று! நான் என் அவர் பிழைப்பைத் தட்டிப் பிடிக்கப்போகிறேன்” என்றார். அவ்வளவுதான்! நீங்கள் கூப்பிட்டார்கள், வந்துவிட்டேன்.”

“அவன் கிடக்கிறான் தலைக்களம் பிடித்தவன். நீ கஞ்சியை ஊற்று” கஞ்சியைச் சிரட்டையில் வாங்கி “மடக், மடக்” கென்று குடிக்கத் தொடங்கினான் நாகப்பன்.

“ஏனப்பா, அவரைத் ‘தலைக்கனம் பிடித்தவன்’ என்று ஏசுகிற்கள். அவர் அப்படி ஒன்றும் கெட்டவராகத் தெரியவில்லையே!

“பின்னே என்ன பிள்ளை, காலையிலே எனக்கு வந்த ஆள் அவனைக் கண்டதும் அவனிடமல்லவா சுவாரி போகிறார். இப்படியே எல்லா நாளும் நான் ‘காக்கா’ கலைத்தால் வண்டி வாடகைக்கே திண்டாடவேண்டுமே.....”

“அதற்காக அவரைத் திட்டி என்ன காண்பது? எல்லாம் தமது காலம்!”

“சரி பிள்ளை, நீ வீட்டுக்குப் போ. இதிலே நின்றால் இன்றைக்கு அவரைக்காசுகூடக் காணமுடியாது. நான் புகையிரதநிலையப் பக்கமாகப் போய்ப் பார்க்கிறேன்.”

தங்கத்தை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுப் புகையிரத நிலையப் பக்கமாக வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு நடந்தான் நாகப்பன்.

அடுத்து இரண்டு நாட்களாக நாகப்பனையே அந்தப் பக்கம் காணவில்லை. சண்முகம் கூட “ஏது, அவர் கூட இப்படித் தாமதிக்கிறாரே” என்று தனக்குள் ஆச்சாயிப்பட்டுக்கொண்டான். அன்று காலை தங்கம் தலையில் காப்கறிக் கூட்டையைத் தாங்கிக்கொண்டு நடப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்கு ‘ாங்கே உன் அப்பா’ என்று கேட்டுவிடலாமா என்று தோன்றியது! முன்பின் யோசியாமல் அப்படியே கேட்டும்விட்டான். தங்கம் முதலில் வாயே திறக்கவில்லை. இரண்டாம் முறையும் அவன் அதே கேள்வியைக் கேட்கவே அவன் வாய்திறந்தாள்.

“அவர் காப்ச்சலாகக் கிடக்கிறார், இரண்டு நாளாக! அன்றைக்கு மழையிலே நன்றாக நன்றாகவிட்டார்!” அப்படிச் சொல்லும்போதே தங்கத்தின் கண்கள் நீரைச் சிந்தினா.

“பாவம், அவர் ஏன் இப்படிக் கட்டப்படவேண்டும்? உனக்கு ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்துவிட்டால் அவர் நிம்மதியாக இருக்கலாமே!” சண்முகத்தின் பேச்சில் இனந்தெரியாத ஒருவகைக் குறும்பு இழையோடியது!

கலியாணப் பேச்சை எடுத்ததும் அவன் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. “நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ‘வீர்’ ரென்று நடக்கத் தொடங்கினாள், அவனைச் சுட்டை செய்யாதவன் போல.

அவன் வாளிப்பான உடலும், கொள்ளை அழகும் சண்முகத்தின் மனதை அப்படியே அள்ளிக்கொண்டு போய்விட்டன!

“ஏ, பிள்ளை, உன் அப்பாவுக்கு ஏதாவது ஆபத்தென்றால் என்னிடம் சொல்ல மறந்திடாதே. நான் என்னாலானதைச் செய்யப்பார்க்கிறேன்.

தொலையில் நடந்து கொண்டிருந்த தங்கத்தின் காதுகளில் இவ்வார்த்தைகள் ‘வேய்ந்குழல்’ பொழி கீதமாகப்பட்டது. ஏனென்றால் சண்முகத்தின்

ஆழன்மைத்தும்பும் உடலமைப்பில், கவர்ச்சிகரமான முகவெட்டில், அரும்பு மீசையில், கரும்புப்பேச்சில், மின்னலென ஓளிரும் புஞ்சிரிப்பில் அவனை முதன்முதல் கண்டபொழுதே அவன் உள்ளத்தைப்பறி கொடுத்து விட்டாள்.

“மங்கைதான் வாராளோ, என் மையலைத் தீராளோ” என்று பாடுக் கொண்டே சண்முகம் இரண்டுநாள்களை வண்டி இழுப்பதில் கழித்து விட்டான். தங்கத்தை அந்தப்பக்கமே காணவில்லை. நாகப்பணின் கதியும் என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை. ‘போயாவது பார்க்கலாமா? என்று சூடச் சண்முகம் ஒருதடவை எண்ணினான். “சே, எப்படி இருந்தாலும் நம்மைத் துரும்பாகக்கூட மதிக்காத அந்த மனிதன் வீட்டுக்கு எப்படிப் போவது?” அவன் மனம் பின்னுக்கிழுத்தது. இந்தமனப் போராட்டத்தில் மூன்றாம் நாளுடன் அவன் மல்லாழிக் கொண்டிருந்தான். இருட்டும் நேரமாகிவிட்டது. சில்லென்ற குளிர்காற்று மயிர்த்துவாரங்களில் ஊசி கொண்டு குத்துவது போல, ஊளையிட்டுக் கொண்டிடு வீசியது. ‘பட் பட்’ டென்று மழைத்துளிகள் பூமித்தாயின் மதியில் ‘பொல பொலென்று’ உதிர்ந்தன. ‘இனியார் சவாரிக்கு வரப் போகிறார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் சண்முகம் வண்டியை இழுத்துக் கொண்டு பறப்பட ஆயத்தமானான். தூரத்தில் யாரோ ஒருபெண் ஒட்டமும் நடையுமாய் வருவது அவன் கண்களிற்பட்டது. தங்கந்தான் வருகிறாளோ?

கொஞ்சநேரம் தாமதித்தான் சண்முகம்.

அவன் எண்ணியது பிழைத்துப் போகவில்லை. தங்கம் அவனிடமே வந்து கொண்டிருந்தாள்!

“என்ன தங்கம், என்ன அவசரம்? இப்படி ஒடிவருகிறேயே.....”

அப்பா மிகவும் கட்டப்படுகிறார். பட்டினத்து மருத்துவரை அழைத்துப் போனேன். ஊசிபோட வேண்டும். பத்துஏற்பா இல்லாவிட்டால் முடியாதென்று போய்விட்டார். நான் என்ன செய்வேன்.....”

“அவன் கண்கள் நீரை ஆறாய்ப்பெருக்கின. தேகம் ‘படபட’த்தது. ‘தங்கம் பயப்படாதே. நீ வீட்டுக்குப் போ! நான் இதோ அவரை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்’.

கொட்டும் மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு ஒடினான் சண்முகம்!

மருத்துவர் வந்தார். ஊசிபோட்டார். “பயப்பட வேண்டியதில்லை, குணமடைந்துவிடும்” என ஆறுதல் சொன்னார். சண்முகம் வண்டியிலேயே அவரை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். நேரம்போய்க் கொண்டிருந்தது. சப்தநாழியும் அடங்கிக்கிடந்த நாகப்பனுக்கு உணர்வு வந்தது. தங்கம் நடந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்றும் மறைக்காமற் சொன்னான். நாகப்பன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. “சண்முகம் இப்பொழுது வருவானா?” என்று கேட்டான்.

“வருவார்!” என்றாள் அவள். ஆனால் சண்முகம் வரவேயில்லை! அந்த இரவு முழுவதும் தங்கத்திற்கு நித்திரையும் வரவேயில்லை.

விடிந்ததும் நாகப்பன் தங்கத்தை அழைத்து சண்முகத்தைக் கூட்டி வருமாறு கூறினான்.

“அவர் வரமாட்டேன் என்றால்”, அவள் கேட்டாள்.

“நான் அழைத்துக் கொண்டுவரச் சொன்னதாகச் சொல். அவன் வருவான்!”

தங்கம் நடந்தாள். ஓடினாள். இல்லை; பறந்தாள்! மனதில் கொண்ட மணாளன் கிடைக்கப்போகிறான் என்ற மகிழ்ச்சியில்!

சண்முகம் வந்தான்.

“இப்படிவா, சண்முகம்.....?” நாகப்பனின் குரலில் பாசம் இழையோடியது. “தங்கம் இப்படி வா.....” நாணம் நடமிட, நாகப்பன் பக்கம் நகர்ந்து நின்றாள் தங்கம்.

சண்முகம் – தங்கம் இருவர் கரங்களையும் முதுமை படர்ந்து நிற்கும் நாகப்பனின் கரங்கள் ஒன்று சேர்க்கையில் அவன் உதடுகள் ‘போட்டி ஒழிந்தது’ என்று முன்னுமுனுத்தன.

மிமைத் தூறல்கள் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகப் பொட்டுப் பொட்டாக விழுந்து கொண்டிருந்தன. இரவு முழுவதும் பொழிந்துத் தளிக்கொண்டிருந்தன. தெருவோரமாக உள்ள தமது அறையில் உட்கார்ந்து ‘வெண்கருட்டு’ப் புகைத்துக் கொண்டிருந்த எழுத்தாளர் ஏகாம்பரநாதன் முன், ஒரு கட்டுக் கடிதங்களைப் போட்டுவிட்டு வெளியே நடந்தான் தபாற்காரன். உடம்பு முழுவதும் போர்த்துக் கொண்டு கிடந்த போர்வையை மெல்ல நீவிவிட்டு கடிதங்களில் கண்ணோட்டமிட்டார் எழுத்தாளர். பத்திரிகைகள், சில கடிதங்கள், பத்திரிகை ஆசிரியப் ‘பெரியார்களால்’ தமது திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழும் எனத திருப்பிவிடப்பட்ட சில கதைப் பிரதிகள் என்பன அக் கடிதக் கும்பலில் சங்கமமாகிக் கிடந்தன.

எழுதுவதுதான் அவர் தொழில்! பொழுது போக்கிற்காகவோ, மற்போக்கு, பிற்போக்கு இலக்கியம் பண்ணுவதற்காகவோ அவர் எழுதுவதில்லை. எழுதுவது நின்றுவிட்டால் அவருக்கு வாய்வில்லை. எனவே எழுதுகிறார். பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுதுகிறார். எழுத்துலகில் அவர் பெயர் நன்கு அழிமுகமாகிவிட்ட பொழுதிலும் அதற்கேற்ற மதிப்பு அவருகில்லை. பாவம், எந்தப் பத்திரிகையாசிரியரையும், பிரபல எழுத்தாள அதிதியையும் ‘பாதபூசை’ பண்ணிப் பிரபலமடையத் தெரியவில்லை அவருக்கு. அதனால் இன்றைக்குக்கூட அவர் கதைகளிற் சில பத்திரிகை ஆசிரியர்களால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதான் செய்கின்றன. தூத்தில் குறைந்த கதைகள் அளவுக்கு மீறிய விளம்பரத்துடன் முக்கிய பத்திரிகைகளில் பிரகரமாகும்போது தரமுள்ள அவர் கதைகள் திரும்பி வந்தால் மனம் வருந்தத்தானே செய்யும். அது தமிழ் வாசகர்களுடைய தூரதிட்டம்! ஏகாம்பர நாதனுக்கு இதெல்லாம்

பழக்கப்பட்ட சங்கதிதான்! எனவே ‘அரசினரின்’ மேற்பார்வையில் பட்டணப் பிரவேசம் பண்ணிவந்த கலைப்பிரதிகளை ஒதுக்கிவிட்டுக் கடிதங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். அந்த ஒரு கடிதம் மாத்திரம் – அதிலுள்ள வசனங்கள் மாத்திரம், அவர் மனதில் குத்திட்டு நின்றன. என் என்பது அப்பொழுது அவருக்கே தெரியவில்லை!

எழுத்தாளர் ஏகாம்பர நாதனுடைய எழுத்துக்களைச் சிலர் மதிக்கிறார்கள், சிலர் மிதிக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். இந்தப் புகழ்ச்சி, இகழிச்சிகள் அவர் மனதை ஒரு போதுமே தினாறவைத்ததில்லை. ஆனால் அந்தப் பெண் எழுதிய கடிதம் என்னவோ அவர் மனதில் ‘கிச, கிச’ மூட்டி, உற்சாக மதுங்றி அந்தாத்தில் பறக்க அல்லவா வைக்கிறது. திரும்பவும் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்தார்!

“அன்பார்ந்த.... ஆசிரியருக்கு,

உங்கள் படைப்புக்கள் அனைத்தையும் தவறாது படிப்பவள் நான். “மல்லிகை” மாத இதழில் தாங்கள் அண்மையில் எழுதியுள்ள ‘மனிதன்’ சிறுகதை என்னைக் கவர்ந்து விட்டது. இத்தகைய பண்புள்ள எழுத்தாளரான தங்களை நேரிற்கண்டு என் பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கவும், பேசவும் மிக்க ஆவலுடனிருக்கிறேன்.

– “சுலோ எம். ஏ”

இரசிகர்களுக்கு பதில் எழுதுவது என்றால் ‘எவ்வெர்த்துக்கு’ ஏறுவதாக நினைத்துக் காலம் கடத்தும் ஏகாம்பரநாதன் கையோடு கையாப் அன்றைக்கே அவரது அபிமான இரசிகை கலோ எம். ஏக்கு கடிதம் எழுதினார். “உங்கள் இதயங் கவர்ந்த எழுத்துக்களை நான் எழுதவில்லை. உங்கள் போன்றோர் தரும் உற்சாகமே அதை எழுதுகிறது. ஏழை எழுத்தாளனான என்னைக்கண்டு பேச எண்ணியமைக்கு நன்றி. எப்பொழுதும் எனது ‘அலுவலக’த்தில் துங்களை (வீடும் அது தான் என்பதை எழுதவில்லை) வரவேற்கக் காத்திருக்கிறேன்!” தபாலில் கடிதத்தைச் சேர்த்ததும், நிம்மதியான பெருமுச்சொன்றுடன் தமது எழுத்து வேலைகளில் ஈடுபட்டார் ஏகாம்பரநாதன்!

எழுத்தாளர் ஏகாம்பரநாதன் என்னவோ அனுபவஶாலி, முதிர்ந்தவர் என்று எண்ணினால் அது அவரை நாம் சரியாக அறியவில்லை என்றாகிவிடும். வயது முப்பதிற்கு மேலாகியும் ‘பிரம்மச்சரிய’ விரதங்காத்து வருபவர் அவர். எங்கோ ஒரு ஒதுக்குப்பற ஊரிலே பிறந்து வளர்ந்து இன்று, வாழும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தவர். அவர் சுபாவமே அலாதியானது! ஊரிலே அவரை ஒரு ‘விநோதப் பிறவி’ யாகவே கருதினார்கள். அதனால் அவர் தமது பிறந்த ஊர்ப்பக்கமே போவது அரிது! பாவம், நன்றாகப் படித்து ஆசிரியனாக வேலைபார்த்துச் சுலை, சுலையாகப் பணம் உழைக்கும் நிலையிலுள்ள அவர் எழுதித்தான் பிழைப்பேன் என்றால் அவரை யார் மதிக்கப் போகிறார்கள்? எழுதுகிறவர் எல்லாம் இலட்சாதிபதியாக வாழுவேண்டாம். முடையின்றி வாழ-

இந்த நாடு என்ன அமெரிக்காவா? இங்கிலாந்தா? ஏகாம்பரநாதன் இதையெல்லாம் சட்டை செய்யவில்லை. அவரும் அவர் எழுத்துமாகப் புறப்பட்டுவிட்டார். எப்படியோ எழுத்துலகில் அறிமுகமாகியும் விட்டார்.

தெருவில் ‘ஊதுகுழல்’ சத்தம் கேட்டது. அதில் என்ன புதுமை தினசரி நிகழ்வுதானே! ஏகாம்பரநாதன் தொடர்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். யாரோ அறைக் கதவைத் தட்டுவதுபோல, வெறும் பிரேமையா.....? தெரு ஓரமாக அறை எடுத்திருந்தால் இப்படித்தானிருக்கும். தெருவால் போகிற ஆமோடுகள் எல்லாம் அவர் அறைக்கதவைத் தட்டிப் பார்த்துச் செல்கின்றன.

“திருவாளர் ஏகாம்பரநாதன்.....!”

“ஆம்.....”

எழுத்தாளர் துள்ளிப் பாய்ந்துசென்று அறைக்கதவைத் திறந்தார்.

‘நீங்கள்.....?’

“செல்வி சுலோ எம். ஏ., உங்கள் இரசிகை” முகிலைக் கிழித்து வெளிக்கிளம்பும் முழுமதியோ என்ற ஜைம் எழுத்தாளருக்கு! அவரென்ன கவிஞரா? கவிஞராக முடியவில்லையே என்ற துக்கம் ஏகாம்பரநாதனுக்கு அப்பொழுதுதான் ஏற்பட்டது. ‘சுலோ’ என்ற வார்த்தையில் இந்த அகிலத்து அழகெல்லாம் அடக்கம். ஆச்சாரியம் அவர் வாயை அடைத்தது. மகிழ்ச்சி அவர் மனதை நிறைத்தது. அவள் அவர் இரசிகை அல்லவா?

“என் இப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்.....?” சுலோ கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை சுலோ, வா! இப்படி இருந்து கொண்டே பேசலாம்”.

எழுத்தாளரது ஏகாசமான அந்த நாற்காலியில் சுலோ அமர்ந்தாள். எழுத்தாளர் மேசையோடு நின்றார். அவளது அழகும் பேச்சும் அவருக்குச் ‘சொர்க்கானுபவ’மாக இருந்தது. அவரது குழந்தைப் போக்குச் சுலோவுக்கு வியப்பாக இருந்தது! என்ன மனிதரிவர் என்று அவள் தனக்குள் அதிசயித்தாள்.

அவர்கள் என்னவெல்லாமோ பேசினார்கள். அவளுக்கு அவரை மிகவும் பிடித்தது. அவரும் அவளை விரும்பினார். நேரம் போவதே தெரியாமல் பேசிக்கொண்டிருந்த அவர்கள் ஒருவாறு பேச்சை முடித்தார்கள்.

“போய் வருகிறேன்” எனச் சுலோ விடைபெற்றபோது ஏகாம்பரநாதன் கண்கள் கலங்கின. அவள் முகமும் என்னவோ விகாரப்பட்டுத்தானிருந்தது. ஒரு ‘புதுவித உறவு’, அவர்கள் மத்தியில் முகிழ்திருந்தது என்பதற்கு அவை சான்றாமோ?

இப்பொழுதெல்லாம் கலோவும் ஏகாம்பரநாதனுஞ் சந்தித்துப் பேசுவது கசகமாகிவிட்டது. கலோ பக்கத்து ஊர்க்கல்லூரின்றில் ஆசிரியையாக இருந்தாள். படித்த பெண்ணல்லவா? அதிலும் எம். ஏ. பட்டதாரியான அவள் கார் ஒட்டுச் செல்வதற்கும் நினைத்தபோது நினைத்த இடங்களுக்குச் செல்வதற்கும் கட்டுப்பாடு எது.....? அவள் மனத்திலே எழுத்தாளர் ஏகாம்பரநாதன் தனியிடம் பெற்று விளங்கினார். பெண்மனம் ஒருபுதிர் என்பது உண்மையோ, பொய்யோ! எப்படியானாலும் ஏகாம்பரநாதன்மீது அவளுக்கிருந்த கவர்ச்சி நாள்டைவில் வலுத்து வந்தது என்பதுண்மைதான். காதலைப்பற்றி அவள் படித்திருக்கிறாள் முன்னமே என்றாலும், இப்பொழுதுதான் அதன் மகத்தான சக்தியை அவளால் உணர்முடிகிறது. கலோ மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் தினன்றினாள். ஏகாம்பரநாதனிடம் எப்படித் தன் காதலைக் குறிப்பிடுவது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி அவள் குறிப்பிட்டாலும் அந்த விநோதமனிதர் என்ன சொல்கிறாரோ என்ற அச்சம் ஒருபுறம்! நேரிற் கண்டு பேசினாற்றானே பயம். கடிதமாக எழுதினால்.....! என்னவோ ஒரு துணிவு அவள் மனதில்.

கடிதத்தை எழுதி அனுப்பிவிட்டு மறுநாள் மாலை அவரைக் காணச் செல்லவேண்டுமென்று இருந்தாள். அவள் அவரைக் காணச் சென்றபோது அவர் முன்னமே போலத்தான், எவ்வித மாற்றமுமில்லாமல் இருந்தார். சிரித்துச் சிரித்துப் பேசினார். அவள் மாத்திரம் பயந்து, பயந்து பேசினாள். அவர் ஒன்றும் கண்டிப்பாக இல்லை என்று கண்டபின்னர் ‘அந்தக் கடிதம்’ என்று தொடங்கினாள். பத்திரமாகக் கிடைத்தது என்றார் ஏகாம்பரநாதன்!

“கிண்டல் செய்கிறீர்களா.....?”

கலோவின் குரலில் வேதனை தொனித்தது. ஏகாம்பரநாதன் சிரித்தார்.

கலோ அழுதாள்!

“குழந்தை மாதிரி அழுகிறாயே கலோ வெட்கமில்லையா.....?”

அவர் கரங்கள் அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தன. அந்த மெல்லிய கரங்களை இறுகப் பற்றியபடியே கலோ கேட்டாள்.....!

என்னை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்களா?

ஏகாம்பரநாதன் மீண்டும் சிரித்தார். கலோவுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிடும்போல் இருந்தது. “என் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்று கத்தினாள்.

“கலோ, அவசரப்படாதே. அசாதாரண அழகினைப் பெற்றுள்ள நீ அற்ப உணர்ச்சிகளுக்காளாகி அந்த அமர அழகை அழித்துவிடாதே. நீ பெண்ணல்ல. அழகின் தெய்வம். உனது பரிசுத்தமான அழகை மனிதக் கரங்களால் கறைப்படுத்திக் கொள்ளாதே. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். ஆம் உன்னையல்ல, உன் அழகை, அதனை எனக்கு விளையாட்டுப் பொருளாக்க

அல்ல, எனது மனதார்ந்த, பூசனைக்குரிய புனிதப்பொருளாக, தெய்வீக தீபமாகக் காதலிக்கிறேன் கலோ!”

அவர் கண்களிலிருந்து வடிந்த நீர் கண்ணங்களில் முத்துக்களாகப் பளபளத்தது. அவர் மெலிந்த உடல் மெல்ல நடுங்கியது.

கலோ விம்மினாள் “என்ன சொல்கிறீர்கள்? நானும் பெண்தானே, எனக்கு இதயமில்லையா, உணர்ச்சிகளில்லையா? உயிரில்லையா? சிற்பி வடித்த கற்சிலையா நான்? ஏன் என்னை இப்படிக் கொல்லாமற் கொல்கிறீர்கள்?” வெறி பிடித்தவள்போலக் கத்தினாள்.

அந்த விநோத மனிதர் மௌனமாக இருந்தார். கலோவின் வேதனைக்குரல் அவர் இதயத்தைத் தொடவில்லையா? அல்லது வேண்டும் என்றுதான் மௌனஞ்ச சாதிக்கிறாரா?

விம்மல் ஒலி அடங்கியபாடாக இல்லை. தீர்க்கமான குரலில் ஏகாம்பரநாதன் பேசினார்.

“கலோ என்னுடைய முடிவு இதுதான். இந்த முடிவினை நான் உயிருள்ளவரை மீற்மாட்டேன். கடவுளின் அழகுக் கரங்களை என் புன்மை மனதால், உடலால் கறைப்படுத்துவதைக் காட்டிலும் நாம் என்றுமே சந்திக்க முடியாத தூரத்தில் வாழ்வது நன்று!”

காரின் கதவுகள் படாரென்று சாத்தப்படும் ஒலி ஏகாம்பரநாதனின் செவிப்பறைகளை மோதி மடிந்தது. நெஞ்சுப் பொருமலை எதிரொலிப்பதுபோல் தார்மெழுகிய வீதியில் கார் ஒன்று பேயிரைச்சல் கிளப்பியபடி வேகமாகப் பறந்தது. எவ்கோ? ஏகாம்பரநாதன் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைத் தேடுவதில், தன்னறை முழுவதும் நிரம்பி வழிந்த அச்சுப்பதித்த கடதாசிக் கும்பலில் மூழ்கினார்.

காதல் வென்றது

அந்தப்புரத்து வானளாவிய இராசகோபுரத்தில் நந்திக்கொடி கம்பீரமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாள மன்னனின் பெருமையை எட்டுத் திக்கும் எடுத்துக்காட்டுவதுபோல! காலைக்கதிரவனின் பொன்னொளிப்பட்டு, நகர் முழுமையும் கவிந்து கொண்டிருந்த பனிமூட்டம் மெதுவாக மறைந்து கொண்டிருந்தது. படைவீரர்கள் பாயுங் குதிரைகளில் காற்றாகப் பறந்து கொண்டிருந்தனர். புத்தவிகாரைகளிலும், இந்து தேவாலயங்களிலும் வணக்கத்திற்காக மக்கள் மலர்க்கூட்டுகளை எந்தியடி விரைந்து நடந்து கொண்டிருந்தனர். அநூரதபுரி விழித்துக்கொண்டது, எங்கும் ஒரே ஆரவாரம் மக்கள் கூட்டம்!!

எங்கோ, ஒரு புத்தவிகாரையின் பக்கத்துமடத்தில் படுத்துறங்கிய பிக்கு ஆனந்தர் தூக்கங்களைந்தெழுந்தார். காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு யாசகத்திற்காகப் புறப்பட்டார். அவர் கரங்களில் “பிச்சா பாத்திரம்” இலங்கியது. அவரது இளமையும், அழகும் ததும்பும் உடலினை நீண்ட மஞ்சள் அங்கி அலங்கரித்தது. முகத்திலே அவருக்கே உரித்தான அருட்பொலிவு ஒளிவிட்டு நின்றது. “புத்தம் சாணம் கச்சாமி சங்கம் சாணம் கச்சாமி” என்று அவர் வாய் முன்முனுத்தது. அவர் மெல்ல நடந்து கொண்டிருந்தார். அவர் மனதில் கடந்தகாலச் சம்பவங்கள் நிழலாடுக் கொண்டிருந்தன.

எல்லாளமன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தில் அநூரதபுரியெனும் அணிநகர் எல்லாச் சிறப்பும் பெற்று விளங்கியது. புத்த துறவிகளும், இந்து மத துறவிகளும் நகரில் நிறைந்திருந்தனர். மதவேற்றுமை, இனவேற்றுமையில்லாத நீதி மன்னனான, எல்லாளனின் ஆட்சியில் எல்லாத் துறவிகளும் நன்கு மதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் எல்லாள மன்னனை வாயார வாழ்த்தினர்! அத்தகைய துறவிகளின் கூட்டத்தில் பிக்கு ஆனந்தர் முதலிடம் வகித்தார். எல்லாள

மன்னனின் அரசவையில் பிக்கு ஆனந்தர் சொல் பெருமதிப்புப்பெறும். அந்த அளவுக்குப் பிக்கு ஆனந்தர் ஆண்டிமுதல் அரசர் வரையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். இத்தனைக்கும் காரணமாகவிருந்தது அவரது தேசுகேவையே! பிக்கு ஆனந்தர் வாழுவழியில்லையே என்பதற்காகப் “புத்தனின் புனிதசேவை”க்குப் போகிறேன்று மஞ்சள் அங்கிக்குள் மறைந்து கொண்டவர்ல்லர். நாட்டின் நலத்திற்காகத் தமிழையே அப்பணித்துக்கொண்ட வீரத் தமிழ்க் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் பிக்கு ஆனந்தர். ஒன்று இரண்டல்ல பத்து ஆண்டுகள் எல்லாள மன்னனின் ஒற்றா் படையில் திறமையிக்கவராக, சிறந்த வீராக விளங்கியவர். ஆனால், காலதேவனின் கோரமான தாக்குதல் அவர் குடும்பத்தைச் சிதறுத்துவிட்டது. எல்லாளனின் போர்ப்படையிலேயே வீரர்களாகக் கடமையாற்றிய அவரது தந்தையும், இரு சகோதரர்களும் பயங்கரக் கொள்ளைக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த குண்டர்களால், அவர்கள் சதிக்கூட்டத்தில் சிக்கியதினால் கோரமாகக் கொலையுண்டன். வயது சென்ற அவரது அண்ணை, கணவனையும் தனது மூத்தமைந்தர் இருவரையும் நினைத்து அழுது, அழுதே இறந்து போனாள். பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டுமென்ற வெறிகாண்ட ஆனந்தர் அந்நாள்களில் செய்த அட்காசம் சொல்ல முடியாது. பயங்கரக்கொள்ளைக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த எவனாவது அவர் கையில் அகப்பட்டுவிட்டால் உயிரோடு அவன் திரும்பமுடியாது. இப்படி எத்தனையோ தடவை அவர் குண்டர் படையைச் சேர்ந்த பலரைக் கொண்று குவித்திருக்கிறார். ஆனால், ஒருநாள் அந்திப்பொழுது ஒரு புத்தவிகாரையின் பக்கத்திலேயிருந்து அவர் தம் முடைய வாழ்க்கையின் விசித்திரா நிலைமைகளைச் சிந்தித்துப் பார்த்தார்.

புத்தனின் அருட்போதனையில் அவர் மனம் ஆறுதல் கண்டது. கொலையையும், வெறியையும் கிளப்பும் ஒற்றா் வாழ்க்கையை அவர் முற்றாக வெறுத்தார். அன்றிலிருந்து மஞ்சள் அங்கி அவர் மாசற்ற உடலினை மறைத்தது. எல்லாளன் தாங்கொணாத்துயருடன் ஒற்றா் படை உறுப்பினரான ஆனந்தர், பிக்கு ஆனந்தராக மாறிச்செல்வதை ஏற்றுக்கொண்டான். பிக்கு ஆனந்தரே, வாழ்க்கை நிலையற்றதுதான், ஆனால் சமூகத்திற்கும், நாட்டிற்கும் ஆற்றவேண்டிய சேவைகள் பலவுள. புத்தனின் அருட்கடலில் மூழ்கித் தினைக்கும் நீங்கள் மறுபடியும் ஒரு போர்வீராக வரநேரிட்டால் என்மனம் எவ்வளவு மகிழிச்சியடையும் தெரியுமா? எல்லாளமன்னன் அன்று சொன்ன வார்த்தைகள் இப்பொழுதும் பிக்கு ஆனந்தரின் காதுகளில் வீராலி செய்து கொண்டிருந்தன.

அந்தக் குடிசைக்கு முன்னே வந்ததும், பிக்கு ஆனந்தரின் கால்கள் தாமாவே நின்று விட்டன.

குடிசையைக் கூர்ந்து நோக்கினார். அவர் முகத்திலேயே இன்தெரியாத ஒருவிதமான சலனம் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தது. “புத்தம் சரணம் கச்சாமி, சங்கம் சரணம் கச்சாமி” அவர் வாய் மெதுவாக முனுமுனுத்தது.

குடிசைக்குள்ளிருந்து அழகே உருவான ஓர் இளநங்கை ‘பிட்சையுடன் ஆண்து’ முன் தோன்றினாள். “இன்று என் இவ்வளவு நேரம்?” அவள் கேள்வி அவரைத் திகைக்க வைத்துவிட்டதோ, என்னவோ? அவர் வாயே திறக்கவில்லை. அவர் கரங்கள் முன் நீண்டன. அவள் தன் கைகளை நீட்டிப் “பிட்சாபாத்திரத்தை” நிறைத்தாள். சட்டென்று கைகளைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டாள். ஒரே மின்தாக்கமோ! பிக்கு ஆண்துறின் கரங்களுடன் அவள் கரங்கள் உரசிக்கொண்டன. அவள் கண்களின் கூர்மையை ஆண்தரால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. தலையைக் குனிந்து கொண்டார். அதுவரை சிலைபோல நின்ற அவள், நினைவூரவே பிக்கு ஆண்தறைப் பணிந்து கொண்டாள். அவர் மெதுவாக நடந்துகொண்டிருந்தார். அவர் மனத்திரையில் அந்த அழகி அழியாத சித்திரமாக உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அந்த வாலிப்பி பிக்கு நடந்து மறையும்வரையில் வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

இராவின் ஆட்சி சமிபித்துக் கொண்டிருந்தது! ஆனாலும் மக்கள் அதைப்பற்றி அவ்வளவு கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அன்று பூரணைத்தினம். கதிரவன் மறைந்தாலும் இருவைப் பகலாக்கும் பால்நிலவின் உதயத்தை எண்ணி மக்கள் தங்கள் கடமைகளைச் சுறுசுறுப்பாகச் செய்து கொண்டிருந்தனர். பிக்கு ஆண்தர் அந்தவிகாரையின் பக்கத்திலுள்ள நந்தவனத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். அவர் மனதில் ஒரே போராட்டம். எல்லாம் அந்த அழகியைப்பற்றித்தான். அவருடைய ஒரு பார்வையே அவருடைய துறவு நிலையைத் தொலைத்துவிடும் போலிருந்தது. “அந்தக்குடிசைப் பக்கம் போகாமலிருக்கலாமென்றாலோ, சரியென்றிருக்கும் மனம், வெளியே புறப்பட்டதும், ‘போ போ’ என்று உந்தித் தள்ளுகிறதே! என்ன சோதனை பகவானே.....” அவர் மனதில் பாசமும், பத்தியும் ஒன்றையொன்று மல்லாடக் கொண்டிருந்தன. குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தார்.

“கவாயி.....” சத்தம் வந்த திசையை நேராக்கித் திரும்பினார் அவர் கண்களை அவராலேயே நம்ப முடியவில்லை. அந்தக் குடிசைவாசியான எழிலாசிதான் அங்கே நின்றாள். “சே, இங்கேகூட ஆசைப்பேய் அரசாட்சி செலுத்த ஆரம்பித்துவிட்டதா?” அவர் துறவு மனம் உள்ளுக்குள் இப்படி ஒலமிட்டது.

“எங்கே இந்த நேரத்தில்..... ?”

“மாலைப் பிரார்த்தனைக்காக விகாரைக்கு வந்தேன். இங்கே தங்கள் துரிசனம் கிடைக்கிறது”. அவன் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு மெதுவாகச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் பிக்கு ஆண்துறின் “துறவுக்கட்டிடமே” இடிந்துவிடும் போலிருந்தது.

“என் சிரிக்கிறாய்..... ? என்னிடத்தில் என்ன அலுவல்..... ?” அவர் முகம் கடுமையாகிக் கொண்டிருந்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும் கவாமி. எதைக் கேட்பதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. உங்களைப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. அதுதான் வந்தேன்”.

அவள் எழில்வதனத்தில் இப்போது பயமும், நிராசையும் நிழலிட்டன. பிக்கு ஆனந்தரின் முகம் அமைதி பெற்றது. குாலும் தாழ்ந்தது.

“பெண்ணே நான் முற்றுந்துறந்தவனானாலும் வாலிபன். நீயோ எழில் மங்கை. அதுவும் கண்ணிப்பென். நமது உள்ளத்தாய்மையை உலகம் தப்பாத்தம் செய்துகொள்ளக்கூடும். ஏன் வீணாக நமது நிலையைக் கலக்கிக் கொள்ள வேண்டும்”.

பிக்கு ஆனந்தர் இப்படிக்கூறிவிட்டு, அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினார். அவள் முகத்தில் பலவித உணர்ச்சிகள் கொந்தனித்து. விகாராப்பட்டு நின்றன. அவள் உடல் நடுங்கியது. கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுவதுபோலப் பேசினாள்.

“கவாமி, நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்”. அப்பால் அவளால் பேசமுடியவில்லை. மாமன்னார் முன் நின்றுகொண்டிருக்கும் குற்றவாளியைப்போலப் பயந்து கொண்டு நின்றாள்.

அதே பழைய தாக்குதல்.....! பிக்கு ஆனந்தர் நிலைதடுமாறினார். அவள் பார்வை பேச்சு இப்பொழுதைய நிலை ஒவ்வொன்றாக அவர் மனத்திறையின்றோன்றி அவரை, அவர் திடசித்தத்தைக் கரைக்க ஆரம்பித்தன. உடனடியாக ஒன்றும் பேசமுடியாதவராக நின்று கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொருவனினாடியும் ஒவ்வொரு யுகமாகப்பட்டது அவளுக்கு. ஆனந்தருக்கோ ஒன்றுங் கூறமுடியாதநிலை. சிந்தித்து முடிவுகெய்வதற்கு வேண்டிய நேரில்லை. அதற்குள் யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது.

“நீ போ, நாளை சந்திப்போம்!”

“எங்கே ?”

“இங்கேதான், இதே நேரத்தில்”

இப்பொழுத அவள் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தாள் வீடுநோக்கி. மனதில் ஒருவித அமைதி. என்றாலும் அது தற்காலிகமானதுதானே! நாளைக்கு அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ, என்பதில் அவள் மனம் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

விகாரையை அடுத்துள்ள மடத்தில் அகல் விளக்கு கடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. வெளியே வெண்ணிலவு பால்போலக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. காயும் நிலைவைக்கூடக் கவனியாது அகல்விளாக்கின் ஓலியில் எதையோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தது ஒரு உருவம். அந்த உருவம் பிக்கு ஆனந்தரைத் தவிர வேறுயாருமல்ல! நேரம் போய்க்கொண்டிருப்பதே

அவருக்குத் தெரியவில்லை. நகரவாசற்காவற்காரன் எழுப்பிய மணி ஒலியைக் கேட்டபின்னர்தான் நேரம் நள்ளிரவு பன்னிரண்டுமணியென்பதை அவர் உணர்ந்தார். பேசாமல் விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டார்.

விழந்து இவ்வளவு நேரமாகிவிட்டதே என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அவர் விழித்துக்கொண்டபோது, அவசரம் அவசரமாக எல்லாளன் அரசவை நோக்கிப் பறப்பட்டார். “புத்தனின் அருட்கடலில் மூழ்கித் திளைக்கும் நீங்கள் மறுபடியும் ஒருபோர் வீரராக வரநேரிட்டால் என் மனம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடையும், தெரியுமா” எல்லாளன் அன்று சொல்லிய வார்த்தைகள் இப்பொழுது அவர் மனதில் இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன.

மாலை மலர்ந்தது. பிக்கு ஆனந்தர் இப்போது புதிய தோற்றுத்தில் நந்தவனத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். அவள் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தாள். சமீபத்தில் வந்துவிட்டாள். அவள் நடை தளர்ந்தது. ஆச்சரியத்தில் அவள் கண்கள் அகலவிரிந்தன. மஞ்சள் அங்கி போர்த்திருக்கும் பிக்கு ஆனந்தர் அங்கேயில்லை. இளமையும், வலிமையும் ஒளிவிடும் உருவமாகப் போர்வீரனுக்கு உரிய உடைதரித்த ஆனந்தனை அங்கே கண்டாள். ஏதோ பேச எண்ணி வாயெடுத்தாள். ஆனால் பேசமுடியவில்லை. இருகரங்கள் அவளை இறுக அணைத்தன. அந்த அணைப்பில் அவள் - அவர்த்தனா! “சே, அதற்குள் இவ்வளவு அவசரப்படுகிறீர்களே” அவள் இப்படிச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள். “இல்லை காதல் வென்றது”. அவள் கண்ணங்களில் இரு உதடுகள் அன்பு முத்திரையைப் பதித்துக்கொண்டே இந்த வார்த்தைகளை உதிர்த்தன.

தவறு

எரிந்து, புகைந்து கொண்டிருந்து ‘வெண்களுட்டுத்’ துண்டை வெளியே விட்டெறிந்து விட்டு. நிமிர்ந்த என்னை ஏறிட்டு நோக்கியபடியே இருந்த இருவிழிகள்....., அவற்றின் கவர்ச்சி அப்படியே தம்பித்து விடச் செய்தன. சாளரத்தின் பின்னாக நின்று கொண்டிருந்த சாசா மெல்லப் புன்னாகைத்தாள். என் சர்வாங்கமும் சிலிர்த்தது. சாய்வு நாற்காலியில் ‘தொப்’பென்று விழுந்தேன். நெஞ்சில் என்னென்னவோ நினைவுகள் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தன. சாசா, எதிர்வீட்டு ‘மோகினி’! பருவமாங்கை, இளமை உணர்ச்சிகளின் ‘கிறக்க’த்தில் இலயிப்பவான்!

நான்....! முற்றும் துறந்த முனிவனல்லன், எப்போது ‘உருசி’ கிடைக்கும் என்று விழிபிதுக்கித் திரியும் வேடனுமல்லன், மணமாகாத ஒரு வாலிப்பனுமல்லன். எனக்கும் உணர்ச்சிகளும் ஆசைத்துடப்புகளும் இருக்கதானே செய்கின்றன!

அப்படியிருந்தும், சாசா எதற்காக இந்த விபரத்தைப் பரிட்சை நடத்துகிறாள்? என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்! பதில்....? சாசா விழியக்டி என் வேதனைத்தீவை வளர்த்துவிடுகிறாள்! அதோ சாளரத்திற்குப் பின்னால் அவள் எழில்முகம், சத்ராடும் விழிகள், கொவவையுதடுகள், குங்குமக் கலவையைப் பழித்து நிற்கும் கன்னக் கதுப்புக்கள் எல்லாம் என்னைக் கொல்லாமற் கொல்கின்றன!

எதிர்த்தாற் போலிருந்த அந்த இருமாடி வீடுகளுக்கும் இடையே குறுகலான பெரும் பள்ளம். ஒரு ஓரத்தில் அவள், மறுக்கரையில் நான். இடையேயிருப்பது அதனாபாதாளம் – அது என்ன? வாழ்வின் எதார்த்ததையே எனக்குப் புலப்படுத்தவா. செய்கிறது? என்னவோ! நான் விரும்பினால் என்ன, விரும்பா விட்டாலென்ன அந்தப்பக்கமாகத் திரும்பினால் முதலிற் கண்ணிற் படுவது அந்தச்

சாளரம். அதற்கு அப்பால் என்னென்னவோ இருக்கலாம். ஆனால் எனக்குத்தெரிவது, அவள்! அவளது நிழலுருவம்-அந்தக் கண்கள்-அவற்றின் கவர்ச்சிச் சிரிப்பு! அப்புறம் பார்க்கின்ற சக்தியே எனக்கு இற்றுப்போய் விடுகிறதா? இது என்ன சோதனையோ?

இந்த மாடி அறைக்கே வராமலிருந்து விடலாமென்றால் பாமும் மனது கேட்டாற்றானே! நான் வாசிக்கின்ற பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் எல்லாம் இந்த அறையுள் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. ஒழுங்கு செப்ப இரண்டு நாள் தேவையாயிருக்கும். யார் அவ்வளவு பொறுமையோடிருந்து, இதை ஒழுங்கு படுத்துவது? எப்படியோ இங்கு வந்து தானாக வேண்டும். எனக்குத்தான் இப்படியென்றால் இவள் சரசாவுக்கு அப்படியென்ன தலைபோகிற அலுவல், அந்த மாடியறையில்? சதாசன்வ நேரமும் அங்கேயே வந்து கொண்டிருக்கிறாள். தகப்பன் கிழவனுக்கு எந்த நேரமும் வியபாரமே கண். இரவு பத்து மணிக்குத்தான் வீடுவெந்து சேரும் தாயோ சமையற் கட்டை விட்டு வெளிவராத அளவுக்கு அசல் வைத்தீம்! அவள் தமையன்மார் என்கிற இரண்டு தடியர்களும் காலையில் நன்றாக உடுத்திக் கொண்டு வெளியே போகிறார்கள். எப்போது வீடு திரும்புகிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது. இவள், இந்தக் கிறுக்கிமட்டும் இந்த மாடியறையைப் படாதபாடுபடுத்துகிறாள். அந்த அளவில் நிறுத்திவிட்டாற் போதாதா? என்னையுமல்லவா மம்புக்கிழுக்கிறாள். அந்தப் பள்ளம்! நிலை தவறிவிட்டால் எலும்புகூட மிஞ்சாது. அவளும் நானும்?

அவள்-என் மனைவி-ஊருக்குப் போய் ஒரு வாரமாகிவிட்டது. அவள் இங்கிருக்கும் வரையும் எனக்கு இந்தச் சிரமமெல்லாம் அவ்வளவாகத் தெரியவில்லை. அவள் போனதிலிருந்து எல்லாம் ஒரே குழப்பமாகிவிட்டது. உணவுவிடுதிச் சாப்பாடும், அலுவலக வேலையும் கசந்துவிட்டன. உடலையோ, உணவையோ நன்கு கவனிக்க முடிகிறதா? அவளுக்கு - கமலாவுக்குத்தான் என்மீது எவ்வளவு அன்பு! பிரசவத்திற்காக யாழ்ப் பாணத்திற்குப் புறப்படும்போது அவள் எனக்காகச் சொன்ன பரிகாரங்களைக் கேட்டபோது அவளா, நானா பிரசவப் பெண் என்ற ஜயம் எனக்கு வரத்தான் செய்தது. அந்த ஜயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு அவள் ஊர்போய்ச் சேர்ந்து விட்டாள். இங்கே தகிக்கும் தாபத்தில்.... வறுத்தெடுக்கும் உணர்ச்சிப் பொகக்கலில் நான்.....?

அலுவலகம் செல்லவே மனம் ஒருப்பதவில்லை. உயிரைவிட்டுழைத்து எந்தக் கோட்டையை வாங்கிவிடப் போகிறோம். ஒரு நாலுநாள் ‘விடுமுறை’ போட்டால் என்ன கெட்டுவிடும்! அலுவலகத்திற்கு விடுமுறை கேட்டு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு வீட்டிலேயே குந்திக் கொண்டேன். மிகக் அலுப்பு, சலிப்பு!

யாரோ ஒரு பத்திரிகைக்காரர் கதை அனுப்பிவைக்கும்படி பல நாட்களுக்கு முன்பே கேட்டிருந்தார். இந்தத் ‘தொல்லைக்களோடு’ கதை எழுதவா முடியும்? இந்த நாலுநாள் விடுமுறையில் “அதை” எழுதி அனுப்பி விடலாமென்றால்.... கலபமாகத் தெரியவில்லை! கதையெழுத நான் மாடிக்கு

வருவதற்கும், சாசா சாளாத்திற்கு வருவதற்கும் சிரியாக இருக்கிறதே! எப்படக் கதையெழுத முடியும்? இந்தக் கதையை யார் எழுதுவது?

விகவாமித்திர முனிவரின் தவத்தை மேனகை கொடுத்தாளாம். அவளைப் போலச் சரசாவும் என் தவத்தைக் குலைக்க முயற்சிக்கிறாளா? மிகப் பிரமாதமான கற்பண எனக்கு! விகவாமித்திர முனிவர் எங்கே? நானெனக்கே? கவர்ச்சி நாகரிகத்தின் தொட்டிலாகத் திகழும், கொழுப்பு மாநகரில் அந்த விகவாமித்திர முனிவராற்கூட, ஒருநாளைக்குத், தாக்குப் பிடிக்க முடியாது!

அவ்வளவு மோசம்! பேருந்தில், புகைவண்ணியில் மட்டுமா, நடைபாதையிற் கூட இனக்கவர்ச்சி அலைமோதுகிறது. ‘ஸ்பாரிசும்’ காண்பதில் தும்மை மறந்த இன்பத்தில் திளைக்கிறார்கள் ஆடவரும், பெண்களும், யவர், யுவதிகள் மட்டுமா, பேரிளம் பெண்தொட்டு தலை நரைத்தும் ‘கலை’ நரைக்காத காமிகள் வரை இந்த வகையில் இன்பம் காணத் தவறுவதில்லையே!

இளமையின் தலைவாசலில் கால் வைத்து நிற்கும் கட்டழகி சரசா.....!

“பட்டும் படாமலும்” அனுபவித்திருக்கிற நான்.....?

மதுவும் மட்டுமா மயக்கும் சக்தி இருக்கிறது. பெண்-என்ற போதைப் பொருள் முன் மது, சூரியன் முன், மின்மினியாகிவிடாதா?

பெண்ணை அநுபவிப்பது மட்டுமா இன்பம்? அவள் கடைவிழிப் பார்வையில், இதழ்க்கடையின் புன்னகையில், மதுரமொழியில், மனமோகனத் தோற்றுத்தில் ‘தோய்வது’ போன்ற சுகம் வேறென்ன இருக்கிறது?

எனக்கு நானே போதமும், வேதமுமாகிவிட்டேனோ? சரசா, நீ ஒரு புதுமலர், மது நிறைந்த மலர், உன் அழைப்பைக் - குறிப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்ளாட்டுமா?

அந்தப் பள்ளம்! எவும்பு கூட மிச்சம் வைக்காத அதளபாதாளம்!!

வாழ்வைச் சுவைக்கத் தெரியாத கோழைகளின் மனப்பிரமையா இது? அப்படியானால் நானும் ஒரு கோழை! இல்லை! இல்லவே இல்லை!!

மீண்டும் ஒரு ‘வெண்கருட்டைப்’ பற்றவைக்கிறேன். எண்ணத் தீயின் புகைச் சுருளை நெட்டித்தள்ளும் பெருமுச்சொன்று வெளிப்படுகிறது. எழுந்து நடைபயில்கிறேன்.

அந்தச் சாளாம், கண்ணில் பட்டுத் தொலைகிறது, அட, அவள் இன்னும் அங்கு நின்று கொண்டிருக்கிறாளா? போதைக்கிறக்கத்தில் கணலேறிவிட்ட என் கண்களை, அவள் கண்கள் விழுங்குகின்றன. ஜேயா..... உடலெல்லாம், மின்னிசை வயப்பட்ட உணர்ச்சித் தாக்குதல்.....!

சரசா.....! உணர்ச்சிக் கணலேறிவிட்ட உதடுகள் ஒன்றுகூடிப் பிரிக்கின்றன. ஒரே மயக்கநிலை சாய்வு நாற்காலியில் சாய்கிறேன்.....

உணர்வுக்குள் உணர்வற்று நின்ற, அந்த ஒரு கணத்தில் சரசா என் பக்கவில்லை நிற்கிறாள்!

கட்டுமீறிய உணர்ச்சிப் போதையில்

‘சரசா....!’ அவன் என்னை விழுங்கி விடுபவன் போல உற்றுப் பார்க்கிறாள். அந்த ஒரு கணத்திலேயே இளமையின் முழு இனபத்தையும் அனுபவிக்கச் சொல்கின்ற வெறிப்பார்வை.....!

என் மனதில் ஒரு எண்ண இழை.....!

கமலா, நீ என் மனைவி ! இப்பொழுது ஊரில் என்ன நிலையிலிருக்கிறாயோ..... இங்கே நான் உன் அன்புக் கணவன் ?

இந்த மாடியறைக்கு நான் வந்துவிட்டாற் போதும் நீ இங்கிருக்கிறபோது குட்டிபோட்ட பூணையைப்போல என்னை வளைய, வளைய வருவாயே. அது இதற்காகத் தானோ ! தனிமையும், இளமையும் காவலற்ற புலமாகிவிட்டதா உன் பிரிவுக்குப்பின் ?

கதையெழுதுகிற ஓவ்வொருவனுக்கும், அவன் வாழுக்கைக்குப்பின்னாக ஒரு பெரிய கதைத் தொகுப்பே இருக்கும் என்று அடிக்கடி கூறுவாயே, இந்தக் கதையைத் தெரிந்துகொள்ளும் ‘தீர்க்கதறிசன’ அறிவு எப்படியான உனக்கு வந்தது!

‘என்ன..... பேசுமாட்டார்களோ ?’ சரசா என் எண்ண இழையை அறுத்தாள்!

அவன் கைகளைப் பற்றி, அவனை என் மழைதிருத்தி அவனது அழுகுக் கணனங்களை, என் பக்கம் சாய்த்து இளமை விம்மும் நெஞ்சோடு, நெஞ்சு சேர்த்துத்தழுவி முத்தமிட முயலுகையில், உணர்வுகள் தீப்பிழும்பாக கணன்று, உடல் எங்கும் பற்றி எரிகையில், ஒரு கணம் “டிங் டிங்” என்ற மணி ஒலி! அதைத் தொடர்ந்து ‘தடதட’ வென்று ஆள் ஏறி வரும் அரவம். திடுக்கிட்டு ‘விழித்த’ எனக்கு உலகமே சுழல்வது போன்ற பிரமை. தளர்ந்துவிட்ட அணைப்பிலிருந்து, விடுபட்ட சரசா எழுந்து சுற்று எட்டு நிற்கிறாள்.

“ஹ்யா, ஊரிலிருந்து தந்தி வந்திருக்கிறது!”

தந்திச் சேவகன் எங்களிருவரையும் விகாரமாகப் பார்க்கிறான். பேச நா எழவில்லை! கையெழுத்தைப் போட்டுவிட்டுத் தந்தியைப் பெற்று வாசிக்கிறேன்.

“ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. தாயும் சேயும் நலம்.” சரசா! அவன் தந்தியைப் பறித்துப் படிக்கிறாள்.

தந்திச் சேவகன்! -அவன் அப்போதே போய் விட்டானே!

‘சரசா.....!’

அவன் மாடுப்படிகளில் ‘தடதட’ என்று இறங்கி ஓடுகிறான்.

சரசா.....! பதில் இல்லை. என் குரலே எதிரொலித்து என்னை நகைக்கிறதா?

‘தொப்-பென்று அந்தச் சாம்பு நாற்காலியில் மீண்டும் சாம்கிறேன். மயக்கம் தெளிந்த நிலை!

எவ்வளவு நேரம் அப்படிக் கிடந்தோனோ தெரியாது. புத்துணர்வுடன் எழுந்து கீழே வர முயல்கையில் அந்தச் சாளரப் பக்கம், பழக்கப்பட்ட பார்வை மேய்கிறது. முகத்திலடித்தாற் போலச் ‘சடா’ரென்று சாளரத்தை மூடிச் செல்கிறானே ஒருத்தி சரசாவா? சரசாவேதூன்! இனி அந்தச் சாளம் என்றுமே திறக்காது போலும்! கீழே குனிந்து, அதன் பாதாளமான அந்தப் பள்ளத்தைப் பார்க்கிறேன். வானளாவும் நெடுஞ் சுவரொன்று இரு மாட வீடுகளுக்குமிடையே, தோன்றுவதற்கான அந்திபார வேலையைக் கவனித்து கொண்டிருக்கிறார்கள் பல தொழிலாளர்கள்! இனிச் சரசா சாளரத்தைத் திறந்தாலும், சுவர் இருக்கிறதே, எதுவுமே தெரியாதபடி மறைக்க. சரசா, உனக்கு உன் உறுதி சுவர்! எனக்கு..... என் மகன்.....! ‘விறுவிழே’ன்று கீழிறங்கிச் சென்று விட்டேன். தவறு என்னவோ!

சுடலையாண்டு

விண்ணங்கும் மன்னங்கும் இடையே எரியும் பெருநெருப்பில் உலகம் வெந்து கொண்டிருக்கும் வேளை. இதனைத்தான் உச்சி மத்தியானம் என்கிறார்களோ! எல்லாப் புறங்களிலும் அனலின் வெம்மை பார்கிறது. என் அகத்தும், புறத்தும் ஒரே கொதிப்பு மனதில் அலைபாயும் எண்ணங்கள் முட்டி மோதுகின்றன.

அஃது மயான்டுமி. பட்டினத்தின் ஒதுக்குப்புறமாக அமைந்திருந்தது. வானளாவிய ஆலமாங்கள், அவற்றின் கிளைகள் பயங்கரமான வேதாளங்கள் நீாக் கால்கள் ஊன்றி நிலைத்து நிற்பன போலத் தோற்றுகின்றன. கொளுத்தும் அந்தக் கொடிய வெயிலுங்கூட அப்பிரதேசத்துள் நுழையக் கூக்கிறது போலும்!

இலைகளின் ‘சலசலப்புச்’ சத்தத்தில் மனித உடலின் மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நிற்கின்றன. ஏறிட்டு நோக்கவே இதயம் பலமாக அடித்துக் கொள்கிறது!

திட்டுத்திட்டான் சாம்பர் மேடுகள். சுடலை ஞானம் எனக்குப் பிறக்காவிட்டாலும் உலகவாழ்வையே வெறுக்கத் தூண்டுகின்ற மனோநிலை உயிர்க்கின்றது. என்?

செல்வம், அழகு, ஆசைகள் அத்தனையும் நிராசைகளாகிச் சிதைந்துபோன எலும்புகளாக, கரிந்து விட்ட நினைக்கதைகளாக, உடலை நடுங்க வைக்கும் ‘கோறை’போன மண்டை ஓடுகளாக அங்கே காட்சியளிக்கின்றன.

சமரசம் நிலவும் இடம் அதுதானாமே! உண்மை தான். ஏழை, செல்வன், முதலாளி, தொழிலாளி, ஆண்டான், அடிமை என்ற பேதமெதுவும் அங்கில்லை, எல்லாருமே பிடிசாம்பராகப் போய் முடிவெய்தியுள்ள மோனநிலை-

‘காடுடைய சுடலைப் பொடியூசி உளங்கவர் கள் வனாகிய’ திரிகுலன் திருநடனமிடும் இடமும் இதுவாமோ? தில்லையம்பலத்தாடுங் கூத்துப்பிராண், எதற்காக இப்பேழ்வாய்ப் பிசாக்களின் நிரந்தர உறைவிடத்து நிருத்தமிடச் சித்தங் கொண்டான்? அவனோர் பித்தனன்றோ! அவனுக்கு எல்லாம் ஒன்றுதானாமோ!

மனிதப்பிறவி எடுப்பவர்கள் என்றேனும் ஒரு போது, அநித்துப்பிறவியின் அந்தாங்கங்களை அம்பலப்படுத்தும் மயான்பூமியை, உயிருடன், உணர்வுடன் தனியாகத் தரிசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஞானாறிலை பெற இயலாதாயினும், தீய நெறிப்படா, முனையாத் தூண்டுதலாவது பிறக்காதா?

துவிச்சக்கர வண்டியை, வேலி ஓரத்து மரத்துடன் சாய்த்துவைத்த பின்னர், முட்கம்பிப் போர்வைக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும், அந்த மயானத்தில் என் பார்வையை மேயவிட்டபொழுது.....!

ஆலகாலமுண்டவன் கோவண உடையுடன் மீண்டும், சுடலையாண்டியாக என் போன்ற ஈனப்பிறவிகளுக்கும் தரிசனத் தரச் சித்தங்கொண்டு விட்டானா..... என்ற ஜையம், ஆச்சரியம் தோன்றி மறைந்தது. மனதில் ஏனோ நிலைகொள்ளவில்லை!

நேற்றைப்பொழுது இதே நேரம், பாடசாலையில் என் வகுப்பிற் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தேன். கணக்கைக் கொடுத்துவிட்டு, மாணவர்களைக் கூந்து நோக்கியயூரியிருந்தேன். எப்பொழுதும் பாடங்களில் மிகச் சமர்த்தனாக விளங்கும் அவனைக் காணவில்லை. எங்கே அவன்? என் வரவில்லை? என்ற கேள்விகள் என்மனதுள் கிளர்ந்தன.

‘சிற்றம்பலம் வரவில்லையா?’

‘இல்லை ஜையா!’ என்று பதிலிறுத்தனர் மாணவர். ‘என் வரவில்லை?’ நான் கேள்வி தொடுத்தேன்.

அவர்கள் சிரித்தார்கள். என்னிடத்திற் பேசுதற்கு அவர்களுக்கு அதிக துணிச்சல் வேண்டுமெனினும் சமயாசமயங்களில், என் முகக்குறிப்பைக் கண்டு பயந்தெனிந்து பேசுகின்ற பாடம், அவர்களுக்குக் கைவந்த கலை!

‘சுடலையாண்டி, எங்கே போவான்? அங்கேதானிருப்பான். இன்று எவ்வாறோ நாலோ, ஜந்தோ சதம் எடுத்துக்கொண்டு வந்துகேர்வான்.

நாளைக்கு நமக்கெல்லாம் ‘பெருமை’காட்டியபடியே ‘ஜஸ்பழம்’ வாங்கிச் சாப்பிடுவான்!

அவர்கள் தமக்குள் கதைத்துச் சிரித்தனர். ‘என்ன பேசுகிறீர்கள்?’ சற்று அதிகாரத்தோடு கேட்டேன்.

சிற்றும்பலம் சுடலைக்குப் போய் பணம் எடுக்கின்றவன் ஜயா. அங்கு கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டுதான், வகுப்பு முடிந்ததும் மலையாளத்தானிடம் ‘ஜஸ்பழம்’ வாங்கிச் சாப்பிடுபவன் ஜயா.....’ சிற்றும்பலத்தின் ‘கைச்செலவு’க்குப் பணம் கிடைக்கும் வகையை அவன் பள்ளித்தோழன் தொடர்ந்து விவரித்தான்!

எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாக இருந்தது. சிற்றும்பலம் என்ற அந்தச் சிறுவனையும், அவன் குடும்பத்தினரையும் எனக்கு நன்கு தெரியும். ‘வழிந்துகெட்ட’ குடும்பம்! வறுமையின் கோரப்பிடிக்குள், அந்தச் சின்னாஞ்சிறு குழந்தை மனதின் அசாதாரணத் துணிவு பெருவியப்பளிக்கின்றதன்றோ!

பட்டின நாகிரிகத்தின் எல்லையை, எட்டிப்பிடித்துவிட்ட அந்த ஊரின் மயானத்தில், சிறுவன் சிற்றும்பலம் பணம் தேடுகின்றானாமே! எப்படி? நாள் தவறாவிட்டாலும், மாதுத்தில் பலபோராத் தன்னுள் சாம்பர் மேடாக்கி வரும் அந்தப் பயங்கர பூமியில், பணம் விளைகிறதா.....?

என் விளையாது? வாய்க்கரிசியோடு போட்படும் சில்லறைக்காசுகள், சுடலையில் பிற கிருத்தியங்களுக்காக வீசப்படும் காசுகள் எல்லாம் தீ மூட்டப்பட்ட பின்னர், பிரேதத்துடன் சேர்ந்து வெந்து, கருகி, ஒருமாறிக் கறுத்துவிடுமே!

ஏன், அன்றைக்கு வாய்பாடு அட்டை வாங்கச் சிற்றும்பலம் தந்த ஜனத்துச்சதக் குத்தியும் அப்படித்தானே கறுத்திருந்தது. அதனை எதிலோ வைத்து நன்றாக அழுத்தித் தேய்த்து ஒளியேற்ற முயன்ற அவன் முயற்சியின் முத்திரை சுட அதிலே பதிந்திருக்கவில்லையா.....!

சிற்றும்பலம்.... நீ என்ன ‘நூதனமான பிறவி’யடா....! அவன்மீது என்னையிரயாலே அழுமான பரிவு பிறந்தது. கணிதபாடமும், மாணவர்களும் என் மனத்தினாயிலிருந்து மறையத் தொடங்கினார்.

‘போய்வாழ் கானகத்தே நின்றாடும் பிரானையல்ல’ பணம் தேடும் சிற்றும்பலவனைக் காண என் நெஞ்சு துடித்தது!

உடல் மழுவுதும் சுடலைச் சாம்பர் படிந்த கோலம். கோவணாண்டியாக, கையில் ஒரு நெடுய தடியடின், சாம்பர் மேடுகளைக் கிளரித், தட்டிச், சில்லறைக் காசுகள் சேர்க்கத் துரித முயற்சியில் தன்னை மறந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பவன் சிற்றும்பலம்!

வாய்பாடு அட்டை, ஜஸ்பழம், எழுதுகோல் இவற்றுக்கு அவனுக்குச் சில்லறை வேண்டும். கொடுப்பவர் எவரும் இலர், அவனைப் பொறுத்தவரை....!

ஆனால், ஊர் அவனைப்போலச் சுடலையாண்டியாகவா இருக்கிறது?

கொளுத்தும் வெயிலிலும் ‘வெண்கருட்டுப் பொதிகளையே புகையாக ஊதித்தள்ளும் வாலிபச்சிங்கங்கள், பொழுது சாய்ந்ததும் கோகுலகாளக்

கண்ணனைக் காணச் செல்லும், இராதையைப் போலப் படமாளிகையில் ‘காதல் மன்ன்’னைத் தரிசிக்கச் செல்லும் ‘வீராங்கனைகள்....’ மண்ணனையும் விண்ணனையும் ஒன்றாக்கி, மாது மும்மாரி மழை பொழியச் செய்து, நாட்டையே சொர்க்கலோகமாக்கி விடுவோமென மேடையில் முழங்கும் அரசியல் தலைவர்கள்..... நன்றாக வாழுகிறார்கள்.

அந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தை மட்டும், ஊரே அருவருக்கும், வெறுக்கும், நினைத்து நெஞ்சு நடுங்கும், மயான பூமியில் ‘சல்லிக்காசுகள்’ பொறுக்கப்படாதபாடு படுகிறது!

என்ன உலகம்! இதுவும் ஒரு வாழ்வா? துவிச் சக்கர வண்டியை ஓசைப் படாமல் மெல்ல எடுத்து, பிரதான வீதியில் நிறுத்தி, எனது பயணத்தைத் தொடக்கினேன்.

அவன்-அந்த முயற்சியில் ஆழங்கு கிடந்தமையால் என்னைக் காணவே இல்லை. கண்டிருப்பானாயின் என்ன என்னுவானோ.....!

பாடசாலைத் தொடக்கமணி ஓலித்து ஓய்ந்தது, வகுப்பு ஆரம்பித்தது. நாலைந்து நாள்களாகச் சிற்றம்பலத்தை அந்தப் பக்கமே காணவில்லை. என்னுள்ளம் அவன் வருகைக்காக ஏங்கித் துடித்தது. அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? ஆசிரியன் நான். அவன் என் மாணவன், என்னிடம் பயிலும் முப்பது பேரில் ஒருவன்தானே! மற்றையவர் அனைவரிலும் காணாத எதனை அவனிலே காணத் தவிக்கின்றேன்?

‘சிற்றம்பலம் ஏனோ பாடசாலை வரவில்லை?’ ஜ்யா அவனைப் பேய் அடித்துவிட்டதாம்! ஏதோ காய்ச்சலாகக் கிடந்து புலம்புகின்றானாம். இன்று கடுமையாகிவிட்டதனால் அரசினர் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறார்களாம்! கண்களில் நீர் ததும்பு அவனது பள்ளித்தோழன் இப்படிச் சொன்னான். கூடப்பழகிய குற்றமல்லவா? அந்த மாணவன் நிலை குலைந்து, உள்ளசாம்பி, உருகினான்.

நான் என்ன மனிதனா? மரக்கடடையா? என் கண்கள் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தன. விம்பி, விம்பி ஆழவேண்டும்போலிருந்தது. சிரமப்பட்டு அக்கிக் கொண்டேன். மாணவர்களும் என்னை வியப்புடன் பார்க்கின்றனர். எனக்கென்ன, அவன் கதை தெரியாதா? கண்ணாரக் கண்டிருக்கிறேனோ அவன் செயலை! பாவம்; திரும்பிவருவானோ, அல்லது திரும்பாமலே போய்விடுவானோ! யார்நிவாரா?

பேயோ, பூதமோ இவற்றைப்பற்றி ஆராயவேண்டிய அவசியம் இதுவரை எனக்கு நேரவில்லை. பேயுமில்லை, பூதமுமில்லை என்று அடித்துப்பேசிவிட்டு அந்தரங்கத்தில் ‘மாந்திரீகம்’ செய்ய ஆள் தேடும் பகுத்தறிவு வாதியுமல்லன யான்! ஆனால்.....?

சிற்றம்பலம் எப்படி நோயுற்றான்? அவனுக்காக இறைவனை வேண்டிக் கொள்வதைத் தவிர வேறொரு செயலும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. அவ்வாரே அம்பலத்சூத்துணை வாயார நெஞ்சா வழுத்தினேன். அவனருள் செய்வான் என மனந் தேறினேன்.

மனம் ஒருநிலைப்பட்ட உணர்வில், பாடசாலை என்ற நினைவே போய்விட்டது! என்னுள் நானாக, விவரிக்கவொண்ணாப் பரவசக் காட்சியில் மூழ்கினேன்.

குலந்துரித்த சிவன், எமபாசந்தவிர்க்கும் அரன், ஒரு சுடலையாடி, சுடலையாண்டியன்றோ, நெற்றிக்கண் மின்ன, விரிந்த செஞ்சடை வீறுற்றாட, தரித்துள புலித்தோல் விழித்தெனை நோக்க, காதார் குழையாடக் காட்சி தருகின்றான் அகத்தில்.....!

புறம் மறைந்துவிட்ட புதுநிலை, பாடசாலை, மாணவர் உலகம் எங்குற்றனரோ.....!

காலைநேரம், புதிய மனத்தெளிவுடன் துவிச்சக்கர வண்டியை வேகமாக மிதித்து வருகிறேன். அதோ ஒரு தாய்..... ‘பரபரப்பு’டன் என்னை நோக்கி விரைந்து வருகிறாள்.

அவள்-சிற்றம்பலத்தின் அன்னையல்லவா? என்ன செய்தி சொல்வானோ.....! நெஞ்சம் பலமாக அடித்துக் கொள்கிறது.

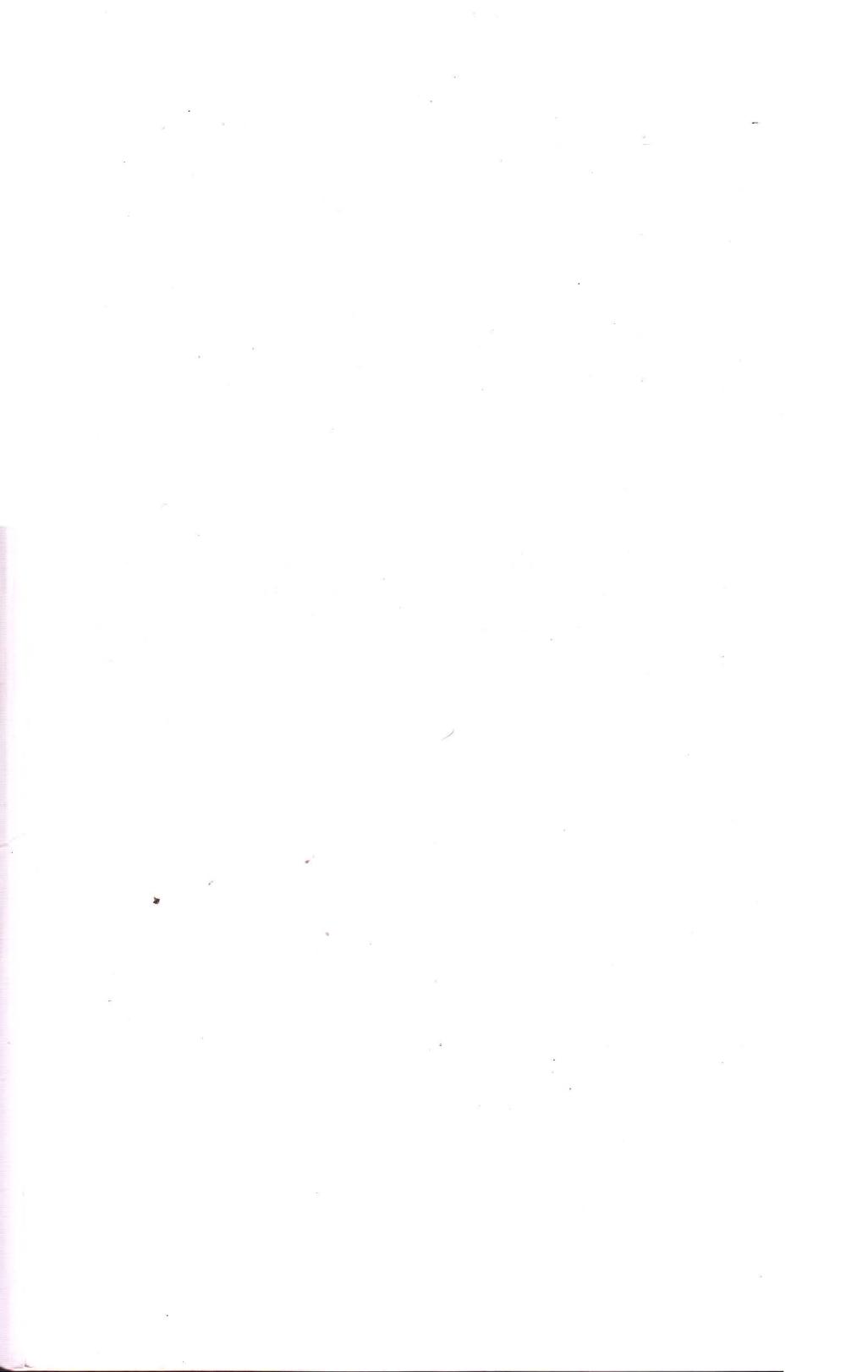
‘ஜ்யா, என் மகனை நேற்றுத்தான் அரசினர் மருத்துவ மனையிற் கொண்டுபோய்ச் சோத்திருக்கிறேன். கடுமையான காப்ச்சலில் வருந்தியவன். இரவு எவ்வளவோ சுகப்பட்டுவிட்டான். என் உயிர் மீண்டுமிட்டது ஜயா!’

அவள் கண்ணங்கள் நனைந்தன, நீரினால். என்னுளம் குளிர்ந்தது உவகையால்.

‘பலநாள்களாகப் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அது தான் உங்களிடம் சொல்லிவிட்டு மருத்துவ மனைக்குப் போகலாமென்று வந்தேன்! அந்தத் தாய் சொன்னாள். சொற்களில் பெண்மையின் தாய்மை பிரவகிக்கிறது.

‘கடவுள் கைவிட மாட்டார். போய்வா அம்மா!’ அந்த அன்னை மனநிறைவுடன் வேமாக நடந்தாள். நானும் பாடசாலை நோக்கி விரைந்தேன். இந்தச் சின்னஞ்சிறு சுடலையாண்டியை, அந்தப் பெண்ணம் பெரிய சுடலையாடி, காப்பாற்றிய செயலை, என் மாணவர்களிடஞ் சொல்லி மகிழ்வேண்டாமா; என்ன.....?

தெய்வாமகன்

மலர்கள்

பதினொரு சிறு கதைகளைமட்டுங் கொண்ட ‘தெய்வமகன்’ எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி ! இதற்கு மிக நீண்ட மதிப்புரை-முன்னுரை எதுவும் எழுதுந் தகுதி சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், விமர்சகர்கள் யாருக்கும் அவ்வளவு பொருத்தமாக வருவதில்லை. எனினும் பெரியவர்கள் தொடக்கிவைக்க வேண்டும் என்ற சம்பிரதாயம் எனது முதற்றொகுதியில் இடம் பெற்றது. ‘தெய்வமகன்’ வாசகர்களுக்காகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டும். இதிலுள்ள பதினொரு கதைகளும் பல்வேறு கால எல்லைகளில் எழுதப்பட்டன. அவை பிரசரமாய பத்திரிகைகளும், காலமும் முறையே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனது கதைகளைப் பொறுத்தவரை முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுவது பாலுணர்ச்சிகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு அவை புனையப்படுகின்றன என்பதே. அவ்வாறு புனைவது அதீதமெனக் கருதுவாருக்காக இரங்கவேண்டும் ! எழுத்திலும், கதையம்சங்களிலும் மரபினை மீறாமல் எதனையும் எழுதலாமென்பது எனது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. ‘இது’ என்னவென்று புலப்படாதாருக்கு என் கதைகள் ‘எதுவுமாகப்’ புலப்படவே முடியா ! இக்கதைகள் பொய்யுலகில் இருந்து எழுந்தவையல்ல. வைத்திக, முற்போக்கு இலக்கண நரம்புக் கூட்டுகளுக்குள் தர்க்க விவகாரச் சமர்த்துப்பேசப் படைக்கப் பட்டனவல்ல. மெய்யான வாழ்வின் உயிருள்ள பாத்திரங்களாக இக்கதைகளில் வருபவர்களைச் சாதாரண வாசகர் எவரும் இனங்கண்டுகொள்ளலாம். அதுவே இக்கதைகளின் இன்றியமையாச் சிறப்பெனலாம். என் எழுத்துக்களில் ஈடுபட்டுள்ள வாசகர்களை யானறிவேன். அவர்களுக்காக மட்டுமன்று, மனிதப்பிறவியின் மறுமையின் பின்பும், இம் மாநிலத்தே வருவேணாயின் அப்போதும் அனுபவித்துச் சுவைக்கவே இவற்றைப்

படைக்கின்றேன். எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி ‘வாழ்வு’ இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசிலைக் கடந்த ஆண்டிற் பெற்றது. இத் ‘தெய்வமகன்’ வாசகர்கள் இதயங்களில் பரிமளமிக்க மலர்கள் பதினொன்றினை அலர்விப்பதனேயே அதனினும் மேலாக நினைந்து, மலரும் என் நெஞ்சம்!

ஏழாலை வடக்கு,
சுன்னாகம், இலங்கை

19 – 5 – 1965

- ‘நாவேந்தன்’

கா
ஸி
க்
கை

பொன்னும் பொருளும் போகமும்வேண்டா
தென்னுளந் தனிலே இலக்கியவாஞ்சை
முன்னெனத் தொடர்பென முற்றியகாலையுந்
தன்னுளந் சலியாத் தன்மையனாகிப்
பன்னரும் வகையிற் பணம், பொருள், கல்வி
அன்னவை யாவு மளித்தெனைவளர்த்துச்
சொன்னயம் பொருண்ணயஞ் சுவைநயமுணர்த்திய
என்னருத் தந்தை யினையடி நிழற்கே !

பஞ்சக் குவியலைப் பழிக்கின்ற மயிர்க்கற்றறையோடு கூடிய தலை. முதுமையின் கீற்கள் தாறுமாறாப் விரவிக் கிடக்கும் ஒளி குறைந்த முகம், குழி விழுந்த கண்கள். கூனிக் குறுகிய மேனி. பார்ப்பவர் மனதில் பரிதாப உணர்ச்சியை ஊற்றெடுக்க வைக்கும் உருவமாக அமைந்துவிட்ட அந்தக் கிழவி! எவ்வுருவம் பெற்று, இளமை துறந்த நிலையில் காட்சியளிக்கும் கானரைக்காலம்மையாளின் மறு பதிப்பா?

காங்கேசன்துறையிலிருந்து கொழும்பு செல்லும் அந்தப் புகைவண்டி சுன்னாகம் நிலையத்தைத் தாண்டிச் செல்லுதற்கான முன்னறிவிப்பை ஒலித்துவிட்டுப் பயங்கரமாக இரைந்து கொண்டு நகர்கிறது. பெட்டியொன்றின் வாசலில் நின்றபடியே வைத்த கண் வாங்காமல் அந்தக் கிழவியைப் பார்த்த நிலையிலேயே நான் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன்!

அந்தக் கிழவி உதிர்த்துவிட்ட வார்த்தைகள் ‘என்றை ராசா, அவன் என்னைக் கவனிக்காமல் போனாலும் பரவாயில்லை; ஒரு குறையுமில்லாமை நல்ல சுகத்தோடை இருந்தாச் சரி!’ என்னிதயத்தில் ஆழமாகப் பாய்ந்துவிட்ட கருக்கரிவாளைப் போலக்குத்திட்டு நிற்கின்றன. முதுமையின் தலைவாசலில் தடியுன்றி நிற்கும் அந்தக் கிழவி இந்த வார்த்தைகளைச் சிந்தியபோது அவன் கண்களிலிருந்து சிந்திய நீரைக் காணாமற் போக நான் கபோதியல்லவே!

வண்டி வேகமாக ஓடுகின்றது. ஓங்கி மதாளித்து வளர்ந்து நிற்கும் வாழைத் தோட்டங்களையும், செம்மன்செறிந்த பாதையையும் கடந்து! சுன்னாகம் நிலையமும் அதன் விஸ்தராதிகளும் மங்கி

மறைந்து என் பார் வைக்குப் படாமற் போனபின்னரே நான் உள்ளேசென்று அமர்கிறேன். ஆனால் அந்தக் கிழவி என் மனத்திரையில் வருகிறாள்!

‘ஒரு போகக் காட்டுத் தம்பி... எவ்வளவோ பாடுபட்டுப் படிப்பிச்சு, ஆளாக்கிவிட்ட எனக்கு இவன் எழுதமாட்டேனன்கிறானே. இந்தமுறை எப்படியாவது தம்பி நீ அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்லியாவது கீறிப்போட்டிடச் சொல்லுவான்! ’

எல்லா ஆசைகளும் அற்றுவிட்ட நிலையில் புத்திர பாசம் மட்டும் அலைக்கழிக்க அழுதழுது அவன் இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னபோது இரும்பே உருகுமென்றால் என்னிதயம் மட்டும் உருகாமலிருக்க இரும்பினுங்கடியதா?

‘தாய்மையைப் படைத்த தலைவனே, தாய்மையின் விளைநிலைத்தில் முளைவிடத் தீமையின் பாறைப்படையை எதற்காகவோ பயிரிட்டாய்? என்னிதயம் இறைவனிடம் இப்படிக் கதியது. இறைவன் – அவன் எங்கே பதில் சொல்லப் போகிறான்! அவன் தன் பார்த்தைத் தீர்க்கத்தானே தாய்மையைப் படைத்துத் தத்தளிக்க விட்டிருக்கிறான்!

பெற்று, வளர்த்துப், பாலுாட்டிச், சீராட்டிப், படிப்பித்து ஆளாக்கி வைத்ததற்கெல்லாம் அந்த அன்னை எதிர்பார்ப்பது ஒரேயொரு ‘போகக்காட்டு’? ஜந்தே ஜந்து சுதம் பெறுமதியான – சுடப் பொருளான் ‘அது’ அவனுக்குக் கிடைக்கும்போது சஞ்சிவியாக அதுவும் அவனும் உயிரடைவார்களாம்! ஆனால் அவன் எழுதுவானா?

மனத்திரையின் மாறுதல்கள், விசித்திரமானவை, அவன்....!

கொழும்புப் பட்டினத்தின் குதுகலமான நாகரிக வாழ்க்கை அவனோடு ஒன்றிவிட்ட ஒன்றாகிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்து மன்னிலே வேர்வை சிந்தி, தோத்தம் பிழிந்து உழைப்பால் உருவழிந்து உருவாக்கியவர்களின் வாலிப்ப பிள்ளைகள் பட்டினத்திலே காற்சுட்டை போட்டு உத்தியோகம் பார்த்துக் கும்மாஸமடிக்கிறார்கள்! உழைப்பு அங்கே – உயிர்வாதை தரும். இங்கே போதுமென்ற அளவுக்குப் போதை தரும். இந்துப் போதை வசப்பட்டவர்கள் மீளவது அரிது. போதைகளும் பல ரகமானவை. இராசையாவுக்கும் பல போதைகள்!

இராசையா உத்தியோகத்துக்கு வந்த புதிதில் ‘பட்டிக்காட்டான்’ தான். நல்ஸ பையன்தான். ஆனால் நாளைதைவில் நகரத்திற்கே உரித்தான் ‘நாகரிகம்’ அவனைச் சுரண்ணாந்துவிட்டது. அவன் அதனைச் சுரணாக்க கொண்டுவிட்டான்.

போதை ரகங்கள் கவர்ச்சியானவை மட்டுமல்ல; கழுத்தறுக்கக் கூடியவையுங்கூட. இராசையா இவற்றிலே கைதேர்ந்த கலைஞர்களின் விட்டான். கலைஞருக்கே உரித்தான் புதிய உத்திகளை அனுசரித்து இன்பங்களைவழிலே அவனுக்கு நிகர் அவனே தான். அதிகம் வளர்த்துவானேன்? இராசையாவும் நானும் ஒரே அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கிறோம். ஆனால் அவனைப்போல வாழ எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னால் முடியாது! கலைஞருக்குப் பெரும்பான்மையாகச் சுயப்பிரக்கங்கேயே இருப்பதில்லையல்லவா? இராசையா எப்படி அதற்கு விதிவிலக்காக இருக்க முடியும்? வீட்டை, வாசலை, பெற்ற தாயை மறக்காமலிருக்கச் சுயப்பிரக்கங்கே இருக்கவேண்டுமே! இராசையா எப்படி அந்தச் செம்மன்னில் புரண்டெழும் கிழவிக்குக் கடிதமெழுத முடியும்?

மிஸ் பிரீத்தா அழகிதான். ஆட்சேபனையில்லை. ரோஜா மேனியாள். பேசாமல் பேசும் விழியாள்; கொவ்வை உதரத்தாள்; குத்திட்டு நிற்குமிளங்கொங்கையாள்; ‘அவள் சிரித்தால் அவன் சிரிப்பான்; அவள் அழுதால் அவன் அழுவான்’ என்ற நிலைக்கு ஆடவனை ஆகர்ஷிக்கும் அழகிதான்! அவள் இப்போது இராசையாவின் காதல் தேவதை! பூசனைக்குரிய ‘புனிதமான’ பெண்!

அவனுக்கு என்ன வேண்டும்? எப்பொழுது வேண்டும்? ஏன் வேண்டுமென்பதெல்லாம் அவனுக்குத் தானாகவே தெரியும்! ஆனால் பெற்றுவிட்ட அந்தப் பேய்க்கிழவிக்கு ஒரு ‘போகக்காட்டு’ போட அவனுக்குத் தெரியாது! அவனைக் குறைசொல்லியென்ன; எல்லாம் அந்தச் சர்வ வல்லமை பொருந்திய காதலின் மகத்துவம்!

காதலென்றால் இப்படித்தானிருக்க வேண்டும்; நம்மைப் போன்றவர்களுக்குக் காதலிக்கத் தெரியாதே! ஏதோ இந்தக் காதல் ‘மகத்துவம்’ தெரியாத காலத்துப் பெரியவர்கள் என்னைக்கூட்டத்தான் சொல்லுகிறார்கள் இவன் காதலித்துக் கல்யாணம் பண்ணியவனென்று!

அதெல்லாம் பழைய கதை. யாழிப்பாணப் பட்டினத்துக்குத் தெற்குப் பக்கமாகவுள்ள சப்த தீவுகளில் ஒன்றிலே பிறந்து வளர்ந்து, பட்டினத்துக்கு வடக்கே சென்று செம்மன் களஞ்சியமான ஏழாலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததை ‘காதல் காவியம்’ என்று கூறி எழாற்ற எனக்கே பிடிப்பதில்லை. அது போகட்டும்! இராசையாவின் காதலுக்கும் இதற்கும் என்ன தொடர்பு? காதலுக்காக எதைத் தியாகங்கு செய்தாலும் பிறந்த இடத்தையும், பெற்றுவளர்த்த பெற்றோரையும் தியாகம்பண்ணி நடுத்தெருவில் விட யாழிப்பாணத்தானுக்கு லேசில் வராது என்ற களம்கத்தைப் போக்கிக் காதலை விளங்கவைத்தவன் இராசையா! தாய்க் கிழவிக்கு என்ன கேடா? அவளை என் இராசையா சட்டைபண்ணப் போகிறான்? குறுக்கீடில்லாத காதல்

வாழ்க்கைதானே சொர்க்க இன்பந்தரும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இராசையா சொர்க்கத்தில் இடம்பெற்றுவிட்டான்.

என்னப்போன்ற குடும்பஸ்தர்களுக்கு உத்தியோகம் கொழும்பிலிருந்தாலும், கொழும்பில் ஒரு கால், யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருகால் நிரந்தரம். இதனால் அங்குமிங்குமாக அலசடிப்படுவது வழக்கமாகிவிட்டது. பற்றுதல்கள் கூடவே மனிதன் பேராசைக்காரனாகிவிடுகிறான். நான் ஒரு பேராசைக்காரன்! அந்தக் கிழவி சன்னாக நிலையத்தில் அழுத நிலையில் நின்ற காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு வந்துபிறகு எந்தநேரமும் அந்தக் கிழவியின் நினைப்புத்தான். அவனுக்கு நான் என் மகனாக இருக்கக்கூடாது என்றால்ட ஆசைப்படத் தொடங்கிவிட்டேன். என் ஆசை வெறும் ஆசைதான்!

இம்முறை யாழ்ப்பாணம் போய்வந்த பிறகும் எத்தனையோ முறை இராசையாவைச் சுந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் அந்த இரக்கத்திற்குரிய வயோதிப் ஆத்மாவைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய நிலையில் ஒருபோதும் அவன் காட்சியளிக்கவில்லை. அலுவலக நேரத்தில் அவனைச் சந்திப்பதை அவன் ஒரு போதும் அனுமதிப்பதில்லை. அதிலும் என்னைப்பற்றிய நல்லெண்ணமே அவனுக்கில்லாதபோது ..., மற்றைய நேரங்களில் அவன் போதையுடன் அல்லது கோதையுடனிருக்கின்றானே! போதையும், கோதையும், உறவுமீறிய நிலையிலுள்ள ஒருவனிடம் பேசுவதில் பயனேது ...?

வாயிருந்தும் ஊமையானேன் நான்! காலம் ஏன் உறங்கப்போகிறது? நாங்கள் உதிர்ந்துவிட்ட சுருகுகளாக மாத மலர்கள் ஒன்று, இரண்டு, மூன்றெண்ப புல்ஷித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒருநாள்....! அலுவலகத்தில் நாங்கள். அந்த அமைதிகொண்டிருந்த நேரத்தில் வந்த தந்திச் செய்தி ஒன்று அலுவலகத்தையே ‘கலகலத்து’ விடச் செய்தது!

‘மிஸ்டர் இராசையா, மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன். ஒருவாரம் வீவு தருகிறேன். ஊர்போய் வாருங்கள்! தந்தியை இராசையாவிடம் கொடுத்துவிட்டுத் துக்கம் தோய்ந்த குரவில் கூறிச்சென்றார் மானேஜர். தொடர்ந்து இராசையாவும் அலுவலகத்தைவிட்டு வெளியேறினான்!

தந்தியில் வந்த செய்தி என்ன? ஒருவாறாக எங்கள் ஊகத்திற்கெல்லாம் முத்தாய்ப்பு வைத்து ‘இராசையாவின் தாய் செத்துவிட்டாளாம்’ என்று மானேஜர் கூறியதாக அலுவலகப் பையன் தெரிவித்தான். எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை; ‘கடவுளே’ என்றுவிட்டு இருந்துவிட்டேன்.

முற்றும் துறந்தவர்க்குத்தான் பற்றற்ற நிலை ஏற்படும் என்றில்லை. கல்நெஞ்சர், கயவர், போக்கிரிகளுக்கும் இந்நிலையில் ஏதேனும் சித்திக்குமோ? என் கண்களை என்னால் நம்பமுடியவில்லை! அவுவலகம் முடிந்தபின்னர் சில நண்பர்களைக் கண்டுவிட்டு விடுதி நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தபோது. சினிமாத் தியேட்டருக்கு முன்பாக -

வளர்ந்து நிற்கும் ‘கியூ’ வரிசையில் இராசையாவும், மிஸ் பிரீத்தாவும் கைகோர்த்தபடி படம்பார்க்க ‘டிக்கட்’ பெற முண்டியடித்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்ட பின்னர் - எனக்கு இந்த உலகமே மறந்து விட்டது!

அங்கே - ‘பேதித்து அவனை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை’ பிணமாகக் கிடக்கிறாள். இழவோசை உலகத்திர ஒலிக்கிள்ளது. நைந்துருகும் துயர ஒலியலைகள் எழுகின்றன!

இங்கே - அந்த ஒலியலைகளை மறந்துவிட்ட நிலையில் உள்ளம் என்ற ஒன்றே இல்லாத நிலையில் இவன் இன்பம் அனுபவிக்கத் தடித்து நிற்கின்றான்.

அந்த ஒலை - என்றேனும் இவனுக்குச் சித்திக்குமா? இவன் என்ன அதீத மனிதனா? தெய்வத நிலைபெற்றவனா? இல்லையே!

என்றோ ஒரு நாள் அந்திலை இவனுக்கும் சித்திக்கும். அன்றுதான் இவன் மனத்திரையும் அகலும். விலகும்! திரை அகன்ற அப்பால்!

- (வீரகேசரி 10-5-1964)

உணர்ச்சி

மங்களாகரமான ஆவணித் திங்களின் இரவுகளில் ஒன்று மெல்ல நழுவிக் கொண்டிருந்தது. ஊரெங்கும் ஒரே ஆரவாரம், கொட்டு மேளங்கள் ஓலித்தன. புத்தம் புது மலர்கள் நறுமணம் கம்புத்தன. ஊதுபத்திகளும், சாம்பிராணிப் பொடியும் வாசனைப் புகை மூட்டத்தை எழுப்பியதேயே எரிந்து, புகை கந்து, மறைந்துகொண்டிருந்தன. வீட்டுக்கு வீடு குமரிப் பெண்களின் குதாகலச் சிரிப்பில் இன்பம், ‘இதோ இருக்கிறேன்’ என்பது போலக் குரல் கொடுக்கிறது. ஊரே புதிய சோலையுடன் மினிருகிறது. இரவு பகலாகிவிட்ட கோலம். அன்றைக்கு அந்த ஊரின் பத்து இல்லங்களில் திருமணங்கள் நிகழ்கின்றன. கொண்டாட்டத்திற்கும், குதாகலத்திற்கும் கேட்கவா வேண்டும்!

கமலாவினாற் கண்ணோடுகண் மூடவே முடியவில்லை. வீடே ‘வெறிச்’ சென்று கிடக்கிறது. மங்கியெரியும் மண்ணெண்ணக் குப்பிவிளக்குக்கூடக் குறைத்தாக்கம் கொள்கிறது. கமலாவுக்குக் ‘காவலாக’ விடப்பட்ட அடுத்த வீட்டு ‘அம்பி’ப்பயஸ் அசாதாரணத் தூக்கத்தில் மூழ்கிக் குறட்டையொலி கிளப்புகிறான். கமலா படுக்கையில் கிடந்து பாருகிறான். இனந்தெனியாத என்னவோ ஒரு உணர்ச்சி அவளைக் கிள்ளியெடுக்கிறது. அவளை நித்திரை செய்யவொட்டாமற்றுக்கிறது. அவள் உள்ளூம் கணலாகக் காப்கிறது. ‘சே, என்ன வாய்க்கை!’ அவள் வாய்திறந்து பேசுகிறாள். மெத்தைப் படுக்கை அவளுக்கு முள்ளாகக் குத்துகிறது. எழுந்து உட்கார்ந்து விடுகிறான்! அவள் பார்வையில் ஒருவித வெறுப்பு, ஏக்கம், தூபம் எல்லாம் சடார் விடுகின்றன. நெடியதோர் பெருமுச்ச வெளிவருகிறது. ‘இன்னும் அவர்களைக் காண வில்லையே’ என ‘முனு முனு’க்கிறாள்.

அவர்கள் - கமலாவின் பெற்றோர், பக்கத்திலே நிகழும் திருமண வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அங்கேயுள்ள ஆரவாரங்களிலும், கேளிக்கைகளிலும் நேரத்திற்கு வீடு திரும்பவேண்டும் என்பதை மறந்துவிட்டார்கள். மனித சபாவும்!

கமலாவின் சிந்தனையிலே என்னவெல்லாமோ தோன்றி மறைத்துகொண்டிருந்தன. முப்பது வயது கடந்தபின்பும் இல்லறும் நடந்த முடியாத நிலையிலிருக்கிறேனே என்று எங்கினாள். பருவ உணர்ச்சி கிளப்பும் தூண்டுதல்களினால் எத்தனை இரவுகளை அவன் தூக்கமில்லாமல் துயருடன் கழித்திருக்கிறாள் என்பதை எண்ணவே அவளுக்கு எரிச்சல், எரிச்சலாக வந்தது! பாவும், அவன் பெற்றோர்தான் என்ன செய்வார்கள். பேசிவருகிற ஒரு சம்பந்தமும் கைகூடுவதாகக் காணவில்லையே! இதுதான் விதியென்பதா?

“இன்றைக்கு மணமுடிக்கிறானே பார்வதி, கமலாவிலும் ஜந்து வயது இளையவள். படித்ததும் என்னவோ ஆறோ எழோ வகுப்பத்தான். நல்ல மாப்பிள்ளை குதிர்ந்துவிட்டது அவளுக்கு. அதிட்டக்காரி. மாப்பிள்ளை பிரபலமான வர்த்தக நிலையமொன்றின் பிரதம ஏஜன்டு. அவள் எதிர்காலம் பிரகாசமானதாயிருக்கும்! ஆனால் கமலா என்ன, பார்வதியைப்போல ஆறாம் ஏழாம் வகுப்புடன் ஏட்டைக் கட்டிவிட்டவளா? ஆசிரிய கலாசாலை வரை சென்று பயிற்சி பெற்றுத் திரும்பிய ஆசிரியை. நல்ல ஆழகி. ஆனால் வூழிக்கை என்பது அவளைப் பொறுத்தவரை ‘கண்ணாம்புச்சி’ காட்டுகிறதே. இதுயத்தின் ஏக்கம் அவளுடையும் கருக்கியது. நெட்டுயிர்த்தாள்.

என்ன ஆனாலும் பார்வதி அதிட்டக்காரிதான்! இந்த இராவு அவளுக்கு கமலாவின் இராத்த நரம்புகள் விமிப்புடைத்தன. உணர்ச்சிக் குழாய்கள் கட்டு மீறிக் கணன்றன. உடலம் மெல்லென நடுங்குகிறது. இதெல்லாம் அவளுக்குப் பழக்கப்பட்டதுதான். எத்தனை இரவுகள் இப்படி ‘வேதனை’ அனுபவித்திருக்கிறாள். நினைவுத் தொடர் முற்றாக நின்றுவிடவில்லை. பார்வதிக்கு இது புது அனுபவமாக இருக்கலாம் ஆனால் கமலாவுக்கு ‘இப்படி’ நிகழ்வதானால் அவ்வளவு புது அனுபவமாக இராதுதான். ஆனாலும் ‘அந்த அது’ அவளுக்குக் கிடைப்பதாக இல்லையே!

எங்கோ ஒரு காதல் நவீனத்தில் படித்த சம்மூய் கமலாவின் மனத்திறையில் படமாக விரிந்தது. பார்வதியும் - அவன் கணவனும் இந்த இராவிலே அந்த நவீனத்தில் வரும் காதலனும் காதலியும் போல் ஒரே அணைப்பில் இந்த உலகை மறந்து, ஜீயோ பாழ் மனமே! என் இப்படி நிலைகெட்டுத் தவிக்கிறாய்? மனக் குரங்கின் தலைகீழ்த் தாவதல்களால் கமலா அவதிப்படுகிறாள். சுடவே அந்த ‘மறக்கமுடியாத’ சம்பவம் மீண்டும் அவளுள்ளத்தில் நிழவிடுகிறது.

கமலா, அவள் இன்னும் பருவ வயதைக் கடக்கவில்லைத்தான். ஆனால் பருவப் பசிகிளப்பும் வேதனையை அவளைப்போல வேறுயாரும் அனுபவித்திருக்க முடியாது. ‘என், பெண்ணாகப் பிறந்தேனோ’ என்று அவள் பலதடவைகளில் ஏங்கியிருக்கிறாள். அவள் வாழ்வில் குறுக்கிட்டவர்கள், பழகியவர்கள் அவளது வேதனையை வேண்டிய அளவுக்குக் கூட்டிச் சென்றார்களே தவிர அவளுக்கு வாழ்வளிக்கவில்லை. அறியாத இன்பத்தை அவளுக்கு அரைகுறையாக அறிமுகப்படுத்தியதுடன் அவள் நட்புக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டுக் கொண்டார்கள் சிலர். சிலருடைய தொடர்புக்குத் தானாகவே தடையிட்டுக் கொண்டாள் கமலா. விந்தை உலகமல்லவா இது!

கமலா காதலித்தவர்களிலே – கமலாவைக் காதலித்தவர்களிலே சங்கரனும் ஒருவன், அவனோடு பழகியதைப் போலக் கமலா யாருடனும் அவ்வளவு நெருங்கியப் பழகியதே கிடையாது. சற்றுக் கண் மூடினால் ‘குழியில் வீழ்த்திவிடும்’ சதிகார உள்ளம் கொண்டவர்களல்லவா இன்றைய வாலிப்பகள். மற்றவர்களுடன் எல்லாம் கமலா பழகியது என்னவோ உண்மை யென்றாலும், அவள் நினைவிலே தீப்பற்றுமளவுக்குப் பழகியது கிடையாது, ‘கும்மா ஒரு மாதிரியான பழக்கம், ‘சரிவந்தால் விவாக பந்தத்தில் கட்டுப்படுத்தி விடலாமல்லவா? ஆனால் அந்தப் பழக்கம் எவருடனும் சிரஞ்சீவித்துவமான இணைப்பைப் பெற்றுக் கொடுக்கவில்லை கமலாவுக்கு. கமலா கண்ணியாகத்தான் அன்றும் இருந்தாள், ஆனால், சங்கரன் அவளுடன் பழகியபோது, அவன் பிரேமை தவழும் விழிகளும், கொஞ்சல்வார்த்தைகளும், நெஞ்சத்தில் இன்பவெறியைக் கிளப்பும் காதல் கடிதங்களும் கமலாவின் இதயத்தை ஈர்த்தன. மையவில் அவளை வீழச் செய்தன. ‘ஏதோ வாழவேண்டும்’ என்ற ஆசையில் ‘காதலிப்பதைப்போல’ப் பலருக்குச் சாடை காட்சிக் கவர்ச்சி வலை விசி வந்தவளை ஒரு நாள், ஒரு சந்திப்பின்போது, பாடசாலையின் தனிமையில் அந்த அறையில் அவர்கள் இருவரும் நின்றபோது, நெஞ்சோடு நெஞ்சும், உத்தோடு உதடும், விழியோடு விழியும், அழியாத ஆசைக் கணவுகளை நனவாக்கிக் கொண்டபோது, சில நிமிடங்கள் கமலா தன்னை மறந்திருந்தாள். அஃதெல்லாமிப்போது பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கானல் நீராய்ப் போய்விட்டதே!

சங்கரன் இப்படி நடந்து கொள்வானென்று அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லைத்தான். எனோ, ஞாஞ்சில் மறக்கமுடியாத எண்ணாங்கனை எழுதிவிட்ட அவளை மறந்து, அந்தப் பாடசாலையை மறந்து சங்கரன் எங்கோ சென்றான். எவ்வோ ஒருத்தியை மணந்துகொண்டான் என்பதுதான் கமலா அறிந்து கொண்ட உண்மை. அவளுக்கு ஆசை காட்சியவர் பலர் அப்படிப் போய்விட்டனர். ஆனால் சங்கரன், அவர்களில் யாரும் பெற்றிராத அனுபவத்தை அவளிடம் பெற்றிருந்த அவன் கூட உண்மையிலே கமலா ஏமாந்துபோனாள்!

ஆனால் அந்த அனுபவம் அவளை ‘இல்லறத்தில்’ நுழையத் தூண்டியதே தவிர, அதனை வெறுக்கக் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. இது தான் இயற்கையின் நியதியா? ‘வாழ்வு’ அவனுக்கு கானல் நீராகவல்லவா இருக்கிறது. எங்கே அதைப்பற்றிப் பிடித்துவிடலாமோ என்ற ‘வெறி’யுடன் அவள் ஆசை வலை வீசுகிறாள். கவர்ச்சிச் சாடை காட்டுகின்றாள். முடியவில்லை. அவள் முயற்சிகள் எல்லாம் ‘சோடை’ போய் விடுகின்றனவே. என்ன உலகம்! என்ன வாழ்வு இது? பருவம், உணர்ச்சி, வளர்ச்சி, எல்லாமே உலகிலே தமிழ்த்து விட்டாலென்ன, இவற்றால் இப்படியெத்தனை ‘கமலா’க்கள் கஷ்டப்படுகிறார்களோ? வஞ்சக உலகம். கோழை மனிதர்கள். சுயநலப் பித்துப் பிடித்த இளைஞர்கள். அவர்கள் ஆசையெல்லாம் தமது இச்சையைப் பூர்த்திசெய்ய ஒரு பெண் கிடைத்துவிட்டால் போதுமென்பதுதான். பெண் – அவனுக்கு இதயமும், அதன் ஆசைக்களாவுக்களும், வாழவேண்டுமென்று இயல்பான விருப்பும் இல்லாமலா போய்விடும்? ஏனோ இந்த வாலிப்பகளுக்கு இந்த உண்மைகள் புலனாவதில்லை!

பெண், அவள் உணர்ச்சிகளின் கோவை. உணர்ச்சிகள் அவளை அறிக்கின்றன. ஆண்வண்டின் மென்மையான ஸ்பரிசு சுகத்தால் பெண் மலர் தாய்மையறுகிறதல்லவா? மலருக்கு அந்தச் சுகம் வேண்டும். கமலாவுக்கும் அது வேண்டாமா.....? ஆனால் அவள் மலரைப்போல் ஒரு அஃறினைப் பொருள்ளல். மனிதவர்க்கத்திலும், கல்வியிற்கு நாகரிகம் படிந்த உயர்த்தைனப் பெண்ணல்லவா? அவள் விழையும் சுகத்திற்கு, காதலுக்கு, ஸ்பரிசு இன்பத்திற்கு ஒரு எல்லை, நெறி இருக்கவேண்டுமே! இல்லாவிட்டால் அவள் அந்த உணர்வின் துடிப்புக்களைத் தணித்துவிட இதுவரை ஆயிரமாயிரம் இன்ப விலைகளில் மூழ்கியிருக்கமாட்டாளா?

நினைவு அலைகள் நெஞ்சில் மோதியடித்தன. ஏக்கத்தின் எல்லையைக் காட்டுவது போல மார்பகம் விம்மித் தணிகிறது. இன்பக் ‘கிணு கிணு’ப்பின் உணர்வால் உடல் உரோமாஞ்சலி செய்கிறது. எங்கும் ஒரே தவிப்பு. ஒரே உணர்ச்சி. அம்மா, தாள முடியாதே!

மெத்தையின் மேலொரு மெத்தையைப் போலக் கமலாவின் கட்டுக்குலையாத மேனி கட்டிலில் அங்குமிங்குமாகப் புரஞ்சிறது. தூராத்தில் திருமண ஊர்வலங்களின் ஆரம்பத்தைத் தெரிவிப்பதுபோல அதிர்வெடுகள் எதிரொலி கிளப்பி இரைகின்றன. கமலாவின் கண்கள் கணன்று, கணத்து ஒளிமங்குவனபோல இமைக்கதவுகளை இறுக்கிப் பிடிக்கின்றன. உடல் தளர்ந்துவிட்டது. அந்தப் பயங்கர ‘இராட்சத்’ உணர்ச்சி எங்கோ மறைந்துவிட்டது. கமலா துயிலில் ‘துயரை’ மறந்து தூங்குகிறாள்!

– (விவேகி, ஜூபாசி 1960.)

காரிருட் போர்வை உலகத்தைக் ‘கப்பிக்’ கொண்டிருந்தது கண்ணுக்கெட்டா உயாத்திலே எங்கோ ஒன்றும் இரண்டுமாக விண்மீன்கள் ஒளிசெய்துகொண்டிருந்தன. கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னலும், பூமியை நடுக்கும் இடிமுழக்கமும் மாறிமாறி எதிரொலி செய்துகொண்டிருந்தன. நள்ளிரவில் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இந்த இயற்கை மாறுபாடுகளை யார் கவனித்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள். வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஏழை விவசாயிகூட அந்த நேரத்திலே துண்பங்களையெல்லாம் மறந்து நித்திராதேவியின் இன்ப அணைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்தான். ஆனால் நாள் முழுதும் ஒருசாண் வயிற்றை நிரப்ப ஊன்முழுதும் சுற்றியலைந்து பிரபுக்களும், பணக்காரவர்க்கமும் ஈந்த பழிச்சொற்களையேற்று, சொறி நாய்களுடன் எச்சில் இலைக்குப் போட்டிபோட்டு, விழுந்துருண்டு “மானங்கெட்ட வாழ்வு” வாழும் அந்தப் பிச்சைக்காரர்கள் - அவர்கள் மட்டும் விழித்திருந்தார்கள். மதுவின் போதையிலே மங்கையர்களின் சரச சல்லாபத்தை எதிர்ப்பாக்கு அவர்கள் விழித்தகண் விழித்தபடி வீற்றிருக்கவில்லை.

வயிறார் உண்டு வாழ்ந்த காலம் மலையேறிவிட்டது. வயிற்றுப்பசி கறையாணைப் போல அரித்தெடுத்துக்கொண்டிருக்க அவர்கள் சுகமாக நித்திரை செய்யமுடியுமா?

‘பிக, பிக’ வென்று தூறிக்கொண்டிருந்த மழை இருந்தாற்போலிருந்து பெருமழையாகக் கொட்டத் தொடங்கியது. வாடைக்காற்றின் அசுரவேகத்தில் அந்தப் பெரிய ஆலமாத்தின்

இலைகள் ஓயாமல் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. அதன் கீழே ‘பள்ளி’ கொண்டிருந்த, ‘தரித்திர நாராயணர்கள்’ எல்லோரும் சுருட்டவாரிக் கொண்டிருந்தார்கள். தத்தும் மனம்போன திக்கில் ஆளுக்கொவெங்கொரு ஒதுக்கிடந்தே ஒடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வாழ்வில் இது சகசந்தானே !

அந்தப் பெரிய பிச்சைக்கார ‘மகாசஸப்’ யில் முத்தம்மாவும் ஒரு உறுப்பினர். எல்லாப் பிச்சைக்காரரும் விழுந்துத்துக்கொண்டோவே அவனும் தன் கால்போன திக்கில் ஒடினாள். கொட்டிக்கொண்டிருந்த மழையில் அவள் உடலை மறைத்துக்கொண்டிருந்த கந்தல் துணி தெப்பமாக நனைந்துவிட்டது. தேகம் வெட வெடவென்று நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. கொடிய குளிரை அவள் பலவீணமான உடல் தாங்கச் சக்தியற்றுத் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. எதிரோயிருந்த ஓட்டுவிட்டு வராந்தாவில் ஒதுக்கமாக மழை படாத இடமாகப் பார்த்து எண் சானுடம்பையும் இரண்டு சாணாகக் குறுகிப் படுத்துக்கொண்டாள். அவள் மனம் கடந்தகால நினைவுகளில் நீந்தத் தொடங்கியது. மனித உள்ளம் கல்த்தான் நேரத்தில்கூடத் தன் கடந்தகாலத்தை எண்ணிப்பார்க்கத் தவறுவதில்லை.

இந்த உலகில் பெரும்பான்மையினராக வசிக்கும் ஏழை மக்களின் கூட்டத்தில் ஒருவளாக ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில்தான் முத்தம்மாவும் பிறந்தாள். கருணாநிதியான கடவுளும் எனே அவள் விஷயத்தில் மாத்திரம் கல்நெஞ்சாகிவிட்டார் ! எட்டு வயதினை அவள் எட்டமுந்தியே அவள் தாயும் தகப்பனும் பரலோகத்துக்குப் பயணமாகிவிட்டார். பள்ளிக்குப் போகவேண்டிய பருவத்திலே அவள், எள்ளத்தனையும் இருக்குமில்லாத கல்நெஞ்சக் குமராக்களின் ‘பங்களாக்’களில் பணிப்பெண்ணாக இருந்தாள். துண்பம், துண்பத்தின்மேல் துண்பம் அவளை வந்தடைந்து கொண்டிருந்தது. மனிதமளம் படையாத பணப் போதையும், மதுப் போதையுங் கொண்ட செல்வச் சீமாட்டிகளுடன் பணிப் பெண்ணாக வாழ அவளால் முடியவில்லை. பூர்ப்பட்டுவிட்டாள், இந்த உலகத்தில் ஆருமற்ற அனாதையாக-ஏழைப்பிச்சைக்காரியாக ! உலகில் என்னதான் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தாலும் காலம்மட்டும் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்யத்தவறுவதில்லை. ஏழு ஆண்டுகள் என்னமாதிரியாகவோ உருண்டோடு விட்டன. ஏழைப்பிச்சைக்காரியான முத்தம்மாவைக் காலம் எழில்மிக்க மங்கையாக-பதினெண்நதுவயதுப் பருவப்பெண்ணாக மாறச் செய்துவிட்டது. அப்பெயா ! அவள் மனதில் இப்பொழுது எவ்வளவு ஆசைக்கோட்டைகள், இனபக்கனவுகள் எழும்பிவிட்டன. ஏழை மனித உருவங்களுக்கு இயற்கை ஏன் சிந்திக்கும் மனதைக் கொடுத்துச் சித்திரவதை செய்கிறது ?

முத்தம்மா எழிலின்பத்தை நாடி எத்தனையோ வாலிப்பக்கள் வட்டமிட்டனர். ஆனால் எவரும் அவளை இலேசில் வசப்படுத்த முடியாது திண்டாடினர். பருவப் பெண்ணான அவளுக்கும் பிச்சை எடுத்து உண்பதில் கொஞ்சம்,

கொஞ்சமாக இலச்சை பிறக்க ஆரம்பித்தது. ‘மதனா கபே’ முதலாளி மருத்பன் தனது கழுகுப் பார்வையை முத்தம்மா பக்கம் திருப்பினார். அவருக்கு வயது முப்பத்தைந்து வரையிருக்கும். முதல் தாராம் முடிவடைந்துவிட்டதால் ‘கட்டைப்’ பிரம்மச்சாரிபோலக் காலந்தளளி வந்தார். முத்தம்மாவின் எழில் வதனம் அவர் இதயத்தைக் கொக்கிபோட்டு ஈர்த்தது. மடிப்புக் கலையாத வெள்ளைவேட்டியும், அங்கவஸ்திராமுமணிந்து அவர் கடைக்குச் செல்வதும், கற்கண்டுச் சொல்லின் இனிப்பைக் கதைமூலம் காட்டுவதும் முத்தம்மாவின் மனதை மயக்கிவிட்டது நாளைடைவில் முத்தம்மா மருத்பனின் ‘கள்ளக் காதலி’ யாகிவிட்டாள். எட்டுமாதங்கள் ‘இன்ப நாட்க’ளாக நகர்ந்தன. முத்தம்மாவும் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகத் தயாராகிவிட்டாள். ஆனால் மருத்ப்பரின் போக்குத்தான் அவளுக்குக் கவலையைக் கொடுத்தது. அவர் முன்போலெல்லாம் முத்தம்மாவுடன் இனிமையாக முகம்கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. கள்ளக்காதல் கசந்துவிட்டது. முத்தம்மா கர்ப்பவதியானதும், கடைப்பக்கமே வர்க்காடாது என்று தடையுத்தரவு போட்டுவிட்டாள். அவன் வாழ்க்கைவண்டி தடம்புரண்டு – பாதைமாறிக் கல்லும் முன்னாம் நிறைந்த விதியில் ‘கட்டுப்’ வென்று செல்ல ஆரம்பித்தது. பூரண கர்ப்பினியான முத்தம்மா நிராதரவான நிலையையில் அரசினர் வைத்திய சாலையொன்றில் ஓர் ஆண்குழுந்தையைப் பிரசவித்தாள். தாம் படுந்துயரைப் பார்க்கச் சகியாமலோ அல்லது இந்த வஞ்சக உலகத்தின் கொடுமையை நினைத்தோ அந்த ஆண் குழந்தை பிறந்த அடுத்தநாளே கண்ணே மூடிக் கொண்டது. ஒரு மாதப் படுக்கையை உதறிவிட்டு வைத்தியசாலையினின்றும் வெளியே வந்தாள் முத்தம்மா. சும்மா வரவில்லை அவன். ‘விபசாரி’ என்ற விருதையுந் தாங்கிக்கொண்டு பஞ்சமாபாதகர்கள் வாழும் இந்தப் பாழும் பூமியில் கால்மிதித்தாள். உலகம் அவளைத் தூற்றியது. ஆண்களும் பெண்களும் அவளை அருவருப்போடு பார்த்தனர். பார்த்தா வீட்டிலிருக்கப் பரபுருஷனுடன் சாகசல்லாபஞ் செய்த எத்தனையோ ‘பத்தினித் தங்கங்கள்’ சுற்றும் வாய் கூசாது அவளை ‘விபசாரி’ என்று தூற்றினர். அவளுக்கு வாழ்க்கை கசந்துவிட்டது. ஊரையும் உயிரையும் மதிக்காமல் எவ்கெங்கோ சென்று இறுதியில் இந்தப் பிச்சைக்கார ‘மகாசபையில்’ ஒரு உறுப்பினாகிவிட்டாள்.

“ளொள், ளொள்” என்ற உறுமல் சத்தம் அவளைக் குலைநடுங்கச் செய்தது. ஆனை போன்ற நாயொன்று பயங்கரமாக உறுமிக் கொண்டு அவளைப் பிடுங்கியெடுக்கத் தயாராக நின்றது. நல்லகாலம் அதன் எஜமானர் அதைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே அங்கு வந்தார். அவர் கொண்டுவந்த விளக்குவெளிச்சத்தில் முத்தம்மா தனது அலங்கோல நிலையைக்கண்டு அருவருத்தாள். “பாரது, அர்த்தராத்திரியில் திருட்டுக்கொடுத்தனமாக நுழைந்தது?” என்று சாங்கித்தார் அவர். “ஐயா, நான் பிச்சைக்காரி, மழைக்குப்பயந்து இந்தத் தாழ்வாத்திலே ஒண்டிக்கிட்டேன்.” இரக்கம் தோய்ந்த குரலில் முனகினாள் முத்தம்மா. ‘பிச்சைக்காரிகளைல்லாம் ஒண்டிக்கிடக்க இது தருமசத்திரமல்ல ;

ஒடிப்போ இப்பொழுதே, உறுமிக்கொண்டே முத்தம்மாவை நெருங்கினார் அந்த விட்டுக்கார எஜுமானர்.

முத்தாம்மாவின் கண்களை அவளாலேயே நம்பமுடியவில்லை. அவள் சோந்த உடலில் ஒரு ஆவேசம்-பயங்கரமான ஆவேசம் பரிணமித்தது. முதலாளி மருத்துப்பன் தன் கழுகுக் கண்களைச் சிமிட்டுக்கொண்டே ‘முத்தம்மா’ என்றார். ஆனால்!! என்ன ?

முத்தம்மா ஒடிக்கொண்டிருந்தாள். திக்குத் திசையைப்பற்றி அவள் சிந்தனை செய்யவில்லை. ‘படார்’ என்ற சப்தத்துடன் கீழே விழுந்தாள். பாறைக்கல்லு அவள் மன்னடையைப் பதம்பார்த்திருந்தது. ‘துரோகி’ என்ற சப்தத்துடன் அவள் கடைசி மூச்ச நின்றது. முத்தம்மா-ஆம், அந்த ஏழைப் பிச்சைக்காரி செத்துவிட்டாள் !

- (சுதந்திரன் 2-11-1952)

இடைவளி

பூரணை நிலவின் பட்டொளியில் வானமங்கை பஸிரீக் குளிப்பில் மலர்ந்து நிற்கின்றாள். மனக்கிறக்கத்தை எழுப்பும் அச்சுகுந்தலயிப்பில் என்னை மறந்து எல்லையற்ற விண்வெளியில், என்னைப் பெருவெளியில் எங்கோ மிதக்கின்றேன். உயர் ... உயர் ... !

எவ்வளவு வேறுபாடு? சாளரத்திற்கு இப்பால் வேதனையின் குரல்களுக்கு உருவமான உயிர்கள் துடிக்கும் அவலக்காட்சி. அப்பால் பிரபஞ்சம் மறந்த ஒரே இனப் மோனலயிப்பின் அழைப்பு!

இறைவனைத் தரிசிப்பதற்கு நூண்ணுணர்வு வேண்டும்; அந்த நூண்ணுணர்வுப் ‘பக்குவம்’ இருப்பவன், இறைவனின் படைப்பு வினோதங்களுக்கூடாக நினைத்தவுடனேயே அவனைத் துரிசனைசெய்ய முடிவதில் என்ன வியப்பு? நினைக்கும் நினைவுக்கும் அப்பாலாய கற்பனைகளில் நான் மிதக்கின்றேனா...?

மின் குழல் விளக்கு களின் ஒளிவெள்ளத்தில், மருத்துவமனையின் இயற்கைச் சுபாவங்களை விடுகின்றது, குதியுர்ந்த சப்பாத்துக்களின் ஒலி கிளப்பி நடமாடும் மெல்லியராம் தாதிகள், அவர்கள் பின்னாக வேகநடை போடும் ஆண் தாதிகள்; நோயாளர்களின் உறவினர்கள், மருந்துபட்டிகள், பிறசாதனங்கள். ‘கசமுசு’ வென்று கீழ்க்குரலிற் பிறக்கும் பேச்கக்கள் முற்றிலும் கடந்த பத்து நாட்களிலும் ‘அனுபவித்துக்’ கசந்து போன காட்சிகள்! மனதைக் குமட்டியது. மீண்டும் பார்வை, வான்வெளிக்குத் தாவுகிறது. நானும் என் சிந்தனையும் ...! சிந்தனையின் சிந்தனையுமாய்... தத்துவ விசாரமென்பதும் இதுவோ.

எனக்குக் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றம் கிடைத்தபோது பொறாமை கலந்த மகிழ்ச்சியில் தினைத்தவார்கள்

என் நண்பர்கள். அதிகம் கவலைப்பட்டவன் நான். என்காலில் நான் நிற்கத்தொடங்குமுன்னமே என்னுடைய ஜனிப்புக்காளாயவர்கள் என்காலில் நின்றுவிட்டார்கள் என்பது பழையகதை. தனி மனிதனாக வாழ்வதில் பதினெண்ண்து வருடங்கள் மழக்கப்பட்டவன், திடீரென்று தன் தனிமையின் கொடுமையை அதீதமாக உணரத்தொடங்கினால்...! கொழும்பிலே தனிமை என்று சொல்வதற்கு எதுவுமில்லை. அலுவலக நேரம் போனால் பொழுதுபோக்குகளுக்கு என்ன குறைவு? உல்லாசபுரியின் விசித்திரங்களைப் பதினெண்ண்து ஆண்டுகளிலும் பல்வேறு கோணங்களிலுமிருந்து சுவைத்தவனுக்கு என்ன கஷ்டம்? குடும்பஸ்தர்கள் இங்குவரத் துடிக்கப் போயும் போயும் என்னை அனுப்பிவிட்ட அரசாங்கத்தின் கருணையே கருணை!

யாழிப்பாணத்தில் ஒருவனுக்குச் சொந்தமென்று சொல்ல ஒருவர்கூடத் தேவையில்லை. உத்தியோகம் பார்க்கிற பையனுக்கு, மாதச்சம்பளம் வாங்குபவனுக்குச் சொந்தமென்று சொல்ல எத்தனையோ பேர்வந்து சேவார்கள்; எந்தக் குக்கிராமத்திலும் ! விரும்பியோ விரும்பாமலோ யாழிப்பாணம் வந்த எனக்குப் பின்னர் ‘நாகரிகமாகப்’ பொழுதுபோக்குவது சற்றுச் சிரமமாகத்தானிருந்தது. இந்த இக்கட்டிற்றான் ‘தனக்குள் தன்னையறியும்’ தக்துவத்தில் சிந்தனாயாத்திரை செய்யப் பழக்கம் வந்தது! கும்மாவிருக்கும் திறனிது என்பதனை வெல்ல முயற்சித்தேன் என்றும் சொல்லலாம்!

(2)

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் ஒருநாள் மாலை ஜந்துமணிக்குப் பதினெண்ண்து நிமிடங்கள் இருந்தன. இரையண்டு உதரம்விரிந்து கிடக்கும் மலைப்பாம்பு போல ஆண்டுதோறும் பட்டினப்பக்கம் முழுமையும் தன்னுள் அடக்கி விசுவரூபமெடுக்கும் யாழிப்பாணம் அரசினர் மருத்துவமனை முன்றலில் நிற்கின்றேன். எனது வாழ்நாளிலேயே ஒருவரை மருத்துவமனை சென்று பார்ப்பதற்கு வந்துள்ள தருணத்திற்காக !

‘பார்வையாளர்கள்’ தேங்கி நிற்கின்றனர். ஒவ்வொருவர் முகமும் கேள்விக்குறிகளின் சந்திப்புகளா? ‘அன்னவிசாரம் அதுவே விசாரம்’ என்றுள்ள பேர்வழிகள் அரசியல், இலக்கியம் பண்ண வெளிப்படுவதற்காக வெட்கப்படநேரும் சிறிது நேரமாவது சுயசிந்தனையுடன் இங்கு நிற்கநேரின் !

மணி ஒலித்ததோ இல்லையோ, கூட்டம் ‘புரட்சிப் படையை’ப்போல வார்டுகளுக்குப் பாய்கிறது. நானும் செல்கிறேன். அலுவலகத்தில் எனது மேலதிகாரி இங்கே நோயாளி! சம்பிரதாயத்துக்காகவேனும் பார்த்துச் சேமம் விசாரிக்க வேண்டாமா? பயங்கர மௌனம் நிலவுகின்றது, பிறப்பிலும் மௌனம்; இறப்பிலும் மௌனம்; இடையிலே தானே ஏகப்பட்ட சூச்சல்கள் !

உணர்வற்ற நிலையில் என் மேலதிகாரி உயிருக்கு ஊசலாடுகிறார். பக்கத்தில் குழுமியுள்ள உறவினர்கள் கண்ணர்ரால் கதை சொல்கின்றனரா?

அவர்கள் மத்தியில் கண்ணர்க் குளத்தில் ஒரு கமல மலர். நாஸ் என்ற பெயரில் மலர்ந்து நிற்கிறது. பார்வையிலே அருளைப் பெய்யும் ‘பாவத்தை’ அவள் எங்குக் கற்றானோ !

பார்க்கின்றோம்! பார்வையிலே வாழ்வைப் படிக்கின்றோம். அவள் பார்வை அழியாத சித்திரமா? வன்னெஞ்சிலும் அன்பை உணர்த்தும் தெய்வ நோக்கா?

‘வருகின்றேன்’ அந்தச் சோகச் சூழ்நிலையில் என் வார்த்தைக்குப் பதிலே பிறக்காது, எனத்தெரிந்தும் சொல்லவே செய்தேன். மெல்ல நகர்கின்றேன். அவள் பார்வையட்டும் என்னில் படருகின்றதா....? பார்வை; பார்வை இதுயம் தனக்குள் என்னவோ சொல்லிக்கொள்கிறது. அந்தப் பார்வை!

(3)

இப்பொழுதும் நினைத்துப்பார்க்கிறேன் பதினைந்து வருடகாலம் நோய்நொடி என்பதே இல்லாமலிருந்த நான் எப்படிப் படுத்த படுக்கையாக மருத்துவமனைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்? ஆழுமுகம் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. “என்ன மனிதனப்பா நீ! உடம்பு சுகமில்லாவிட்டால் டாக்டரிடம் காட்டுவது தானே! பேசாமல் இருந்து மூச்சைபோட்டு விழுவதா....?”

ஆம்; அலுவலகத்தில் மூச்சைபோட்டு விழுந்துவிட்டேனாம். நன்பார்கள் பதறியிடத்துக்கொண்டு இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பதினைந்து நாட்களிலும்! அடுத்து ஐந்து நாட்களில் வெளியேறவிடுவேன். எல்லாமாக இந்த இருபது நாட்களில் நடந்து முடிந்தவை நடக்க இருப்பபவை!

குடலில் ஒரு சாதாரண வலி இருந்து வந்தது எனக்குத் தெரியும். அதனால் சில தடவைகள் உணவையே நிறுத்திவிடுவதுமுண்டு. எனினும் அஃது இவ்வளவுக்கு என்னைப் படுத்திவிடுமென்று எண்ணியதில்லை!

பிரக்கஞு தெளிந்தவினாடியில் அந்தப் பார்வை தரிசனம் தந்தபோது என்னில் மலர்ந்த புஞ்சிரிப்புத் தலைசற்றவா செய்தது! பின்னர் என்ன நடந்தது?

அறுவைச் சிகிச்சைகூடச் செய்தார்களாமே. ஜேயோ..... எவ்வளவு பயங்கரம்? உணர்வும், உயிரும் அற்ற நிலையில் நான் நானாயின்றிக் கிடந்தபோது தேவைப்பட்ட இரத்தத்திற்கு, இரத்தவங்கி நன்பார்கள் உதவினார்களா? ‘அவள் தெய்வப் பெண்ணப்பா!’ ஆழுமகமுதிர்த்த அந்த வார்த்தைகள் நெஞ்சில் நந்தாவிளக்காக எரிகின்றது.

இரத்தம்-அது இல்லாவிட்டால் ஆள்தப்பாது என்றுவிட்டார் டாக்டர். தூடியாய்த்துடித்தார்கள் நண்பர்கள். ஒல்லியான், உரமற்ற இருவர்போக அறுமுகமும் இன்னொருவனும் இரத்ததானத்திற்கு முன்வந்தார்கள். என்ன பழியோ....! அவர்கள் இரத்தம் எனக்குச் சரிப்படவேயில்லை. இரத்தத்தை ஏற்றிக் கொல்வதைவிட இரத்தமே இல்லாமல் சாவது நல்லது என்ற நிலையில் அவர்களிருந்தபோது.....

‘அந்தப் பார்வை..... அதற்குரியவள் முன்வந்தாளாம். இரத்தம் பரிசோதனை செய்தபோது அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன பொருத்தமோ அவளிரத்தத்தால் நான் வாழக் கடவுள் கடைக்கணித்துவிட்டான்.

அவள் - அந்தப் பார்வை - என் வாழ்வு என்றால் அவள் எனக்கு யாரோ...!

சத்திரசிகிச்சை முடிந்தபின்னர் ஒரு நாள் உணர்வும் உயிருமின்னவனாகக் கட்டிலிற் கிடந்தபோது அவள் என்னை நோக்கி வருகின்றாள்.

அந்தப் பார்வை! நான் புன்னைக்கின்றேன். அவள் சிரியாமலா இருப்பாள்? ஒரே இரத்தம் இருவர் உடலில் ஒடும்போது உறவு வேறு சொல்ல வேண்டுமா?

பகலும், இரவும் அவள் பார்வைக்காக ஏங்க நேரமில்லை. சதா என் பக்கவில் அவள் இருக்க எனக்கு யார்...? மீண்டும் அதே கேள்விக் கொக்கி!

நளினி - அவள் ஒரு நர்ஸ்! அவள் கவனிக்கும் எத்தனையோ நோயாளிகளில் நானும் ஒருவன். ஆனால்.... ஆனால்....?

‘உத்தியோக மிடுக்கு’ என்பதற்குப் பகைப்புலம் ஆடம்பரமா? நானும் ‘பேபின்வார்டு’க்குப் படுக்கை மாற்றிக்கொண்டேன். அதனால் சிலபல வசதிகள் எனக்கு.

அங்கும் அவள் வந்தாள்!

உருவின் நியலாய் உயிரின் கருவாய் என்னைச் சுற்றிவரும் அந்தப் பார்வைக்கு என்ன பெயரிடுவதோ!

மெல்ல மெல்ல பேசிப்பழகி மெல்லவே பேசவேண்டிய விஷயங்களையும் பேசிக் கொள்ளலாணோய்.

நிலவுமிழும் ஒளியின் வெள்ளத்தில் திறந்துகிடக்கும் சாளரத்துக்கூடாகப் பரந்த வானவெளியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த என்னை அவள் பட்டுவிரல்கள் ஸ்பரிசிக்கின்றன.

‘என்னெனப்பாருங்கள்?’ உயிரின் ஓலி. அவள் குரலா? திரும்புகிறேன். என் கண்களும் அவள் கண்களும்—கதகதப்பில்—அப்படியே அவள் மலர்முகத்தை என் முகத்துக்கு நேராகப் பிடித்துக் கண்ணுக்குள் கண்பார்க்கும் வெறிப்பொழுதில்... ஆன்மையின் ஸ்பரிச சுகத்தில் பெண்மையின் ‘தொய்வு’ தோன்ற அவள் முனகும் குரல் தேவகானமா....?

நுரைபூரள் மதுவில் மூழ்கி எழுந்தேனா,... காவியத்தின் மது அருந்திக் களிக்கின்றேனா?

‘நளினி, என் அன்பே ...’

‘என் ராஜா ...’

மானிதம் பேசும் மொழிகளா இவை? இல்லை, இல்லை. கந்தர்வலோகக் களிப்பில் பிறக்கும் கவிதைகள்.

அந்தப்பார்வை—அமரகாவியம். காலமெலாம் படிக்கவேண்டிய இன்பக் கவிச்சாங்கள் ...!

(4)

அவள் விம்முகின்றாள்! ஆனந்தமா? பார்வையில் கேள்வியைப் படைக்கின்றேன். ‘நளினி – ஐந்துநாட்களில் நான் வெளியுலகுக்குப் போய்விடுவேன். உன்னைப் பிரிவதை எண்ணினால்?’

இல்லை ; பிரியவே வேண்டாம் நளினி. என்னை மணப்பதற்குமட்டும் நீ இசைவு தந்தாயானால் ...!! உணர்ச்சி பேசுகிறது!

‘மன்னித்துவிடுங்கள் ராஜா; உங்களை மணப்பதற்கு ஒருபோதுமே இசையேன்’ வெகு நிதானமாக அவள் பேசுகிறாள்.

‘என் உடல், உள்ளாம் எல்லாமே பற்றியெரிகின்றது.’ தென்றல் தீயாகினால்...?

அவள் விசித்து விசித்து விம்முகின்றாள். அங்கே உண்மை பிரசவிக்கின்றது.

‘நளினி நீ மாற்றுக்குறைந்த தங்கமா? புகைபடிந்த ஒவியமா? காலம் மறையும்வரை மறையாத களங்கத்தின் புகலிடமா?’

ஜேயோ..... அந்தப் பார்வை? பாவி, உடலுக்கு வைத்தியஞ்செய்யத் தெரிந்தவன் அவள் உடலையும் உள்ளத்தையும் உதவாத கோறையாக்கிவிட்டானே!

‘ராஜா, என்னை மறந்துவிடுங்கள், சந்தர்ப்பம் என் வாழ்வை விழுங்கிவிட்டது. உங்களுக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் என்னிரத்தத்திற்கு என்னிரத்தமே துரோகஞ்செய்ய வேண்டாம்!

அந்தப் பார்வை...மெல்ல விரிந்து கூம்புகின்றது. ‘டக் டக்’ என்ற பாத அணிகளின் ஒலி. அவன் நடந்து செல்கின்றாள். அந்த இடைவெளி..... மிக மிகப் பெரிதாகி, விண்முட்ட வளர்ந்து அவனை எங்கோ கொண்டு போய்விடுகின்றது.

என் கண்களின் நீர்த்திவலைகளில் உடல் நனைகின்றது. நிலவை மறைத்த மேகப் போர்வையிலிருந்து சிந்தும் நீர்த்துளிகளைத் தடுக்கச் சாளரத்தை இழுத்துவிட்டுப் படுத்துக்கொள்கிறேன். இடைவெளியின் அகண்டாகாரப் பரப்பில் மனச்சிட்டு தாறுமாறாகப் பாய்ந்து பறக்கத் தொடங்குகிறது!

– (வீரகேசரி 4-10-1964)

20

?

நினைவுத் திரையின் மெல்லிய சுலணங்களுக்கு அப்பால்..... அவள்..... ?

இந்த அகண்ட பிரபஞ்சத்தை ஊடறுத்துப் பார்க்கின்றாள். தன்னுள் தானாய்க் குமைகின்ற தனது எண்ண அலைகளின் இரைச்சல்கள்! சிந்தனைத்துகள்கள்!

எல்லையே இல்லாத மனவெளிப் பரப்பின் மாயாஜாலங்கள். பொழுதுபோவது என்ன கடினமா?

அவள் என்ன கிழவியா? பழைய அனுபவங்களின் அகக்கணவில் இனபாங் காண்கிறாளா?

கொத்தும் இளமையின் ‘குறுகுறுப்பு இன்னுந் தூர்ந்து விடவில்லையே, அப்படியிருந்துமா?

உலகம் சிரிக்கிறதா? நன்றாகச் சிரிக்கட்டுமேன். அவளுக்கு அவள் தான் அதிகாரி. உலகமல்ல!

அவள் சிரித்தாள். யாருக்கு அந்தச் சிரிப்பின் அந்தம்படுமோ! அவளுக்கு என்ன குறைச்சல். நல்ல சம்பளம். நல்ல வாழ்க்கை வசதிகள். படித்தவள், பட்டம் பெற்றவள். எண்ணியது எதையும் செய்து முடிக்கும் துணிவும் வலுவுமுள்வள். நிமிர்ந்து நடக்க முடியும் அவளால்!

ஆனால் ஒரு குறை! – அது என்ன குறையா? குறையாய் அவளுக்குப் படவில்லைத்தான். ஆனால் குறைபோலப் படாமலிருக்கவும் முடிவதில்லையே. அது என்ன?

என்னவோ... ?

அவள் அப்படி எத்தனைமுறை அலுக்குக்கொண்டாள். ஆனால் அவள் தோழிகள், உடன் ஆசிரியைகள் சுதா நக்ஶரித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தொழிலே அதுவாசிவிட்டது. அவர்களைக் குறைசொல்லியென்ன பயன்? பெண்குலத்தின் ‘வியாதியே’ இது தானாக்கும். காலாகாலத்தில் கழனியில் பயிர் முளை அரும்பாவிட்டால் தாய்மை நிலம் தானாகவே காந்தத் தொடங்கிவிடும் போலும்! நல்ல உருவகம்! அவள் மெல்ல நகைத்தாள்.

அவளுக்கப்படி என்ன அவசரம்? உணர்வில், உடலில் எந்தக் காந்துகலவும் இல்லையா?

இருக்குதோ, இல்லையோ!

சிலநேரம் மனம் என்னவோ ஆசைப்பதத்தான் செய்யது. ஆனால் இந்தச் சலிப்பு எதையுமே சட்டைசெய்யாமல் உணர்வைப் போர்த்து மூடுவிடுகிறதா?

இதுதான் பிரச்சனையா....? இந்தப் பிரச்சனையோடு எத்தனை ஆண்டுகளை அவள் நகர்த்திவிட்டாள். ஆனால்

இன்னுந் தெளிவு பிறந்துவிடவில்லை. பிரச்சனை பிரச்சனையாகத் தானிருக்கிறதே!

அவர்கள்! – அவர்களுக்கெங்கே இதெல்லாம் புரியப்போகிறது. சும்மா பேசித்தீர்ப்பார்கள்! ‘எப்பவும் இப்படியே ஒண்டிக்கட்டையாகத்தான் இருக்கப்போகிறாயா?’

பேசிக்கொண்டேயிருக்கட்டும்!

‘இந்தப் பூனையும் பாலைக்குடிக்குமா?’ என்று எண்ணவைத்த சாவித்திரியே என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள். ‘அம்மா எத்தனை கெட்டிக்காரியாடி நீ?’

வகுப்பில் உள்ள பதினெண்ணஞ்சு ‘பெட்டை’யளிலும் சாவித்திரி வெகு நேர்த்தி படிப்பில், அழகில், பண்பில்! ‘கெச்சர்’ என்று ஒரு தடவை அவள் அழைத்துவிட்டால், திரும்ப ஒருமுறை அப்படி அழைக்கமாட்டாளா என்று ஆசைப்பதவேண்டும். என் அபிமான மாணவி.

ஆனால் அன்று அவள் தூடித்ததுடப்பு....!

இப்பவும் கண்முன் நியிலிடுகிறது.

‘ஈச்சர், என்னை தண்டனையாகிலும் தாருங்கள். அந்தக் கடிதத்தைமட்டும் படியாதீர்கள்!’ என்னவாகக் கெஞ்சினாள்.

அப்படியென்ன அந்தக் கடிதத்திலிருந்தது? இந்தக்காலத்தில் எல்லா மாணவிகளுக்கும்தான் ‘கடிதம்’ வருகிறது. சினிமாக்கொட்டகைக்கு ஒரு புதுப்படம் வந்துபோக இவர்களுக்கும் புதுப்புது ரகமான கடிதங்கள்..... தபால் பகுதிக்குப் பழுவான வேலைதான்! இப்படி எத்தனையோ ‘குற்றவாளிகளை’ விசாரணை செய்திருக்கின்றேன். எந்தப் பெண்ணும் இவளைப்போல அத்தனை ஆத்திரம், அவசரம், கெஞ்சல்பட்டதில்லை.

சாவித்திரி ஒரு புதிர்!

மனக்குராங்கின் சேஷ்டைகளுக்கு எல்லைக்கோடு கிழிக்கும் தைரியம் என்றுமே எனக்கில்லை.

சாவித்திரி விடயத்திலும் அது சரியாய்ப் போயிற்று.

“அவன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை எழுத்திலே பேசவைத்து எழுதியிருந்தான். சாவித்திரி ‘போந்து’கை விட்டுப்போனதும் அவனுக்குத்தான் மாலையிடுவாளாம். அந்த நினைவின் இனிமையில் காலத்தை அனு அனுவாகக் கரைத்துக் கொண்டிருக்கும் இதயம்....” கடிதத்தை நான் உறைநீக்கிப் படித்தபோது சாவித்திரி, அந்தச் சாவித்திரியைப்போலவா..... எமதர்மனுக்கு எதிர்நின்று தாலிப்பிச்சை கேட்ட புராணகாலச் சாவித்திரியைப் போலவா காட்சியளித்தாள்....?

“ஈச்சர், இதைமட்டும் கேளுங்கள். மார்கழிப் பரிசையோடு வீட்டுக்குப் போகிறவள் தானே நான். அப்பால் வருகிற வருத்தேடோ, ஆவணியிலேயோ அவருக்கு உரிமையாகிறவள் தானே. அதற்குள்ளாக என் ஈச்சர் இதைப் பெரிதுபண்ணி பிரின்ஸிபவுக்குக் காட்டப்போகிறீர்கள். உங்களுக்கு இரக்கமேயில்லையா ஈச்சர்....?”

வாய்விட்டமுதுவிட்டாள் என் சாவித்திரி. கடிதத்தைச் சுக்கநூறாகக் கிழித்து ஜன்னலுக்கு வெளியே வீசினேன். சாவித்திரி அப்படி யே என்னைக் கடிடுக்கொண்டாள். அவள் விழிகளிலிருந்து குடான நீர் பனித்தது. அது என்ன ஆனந்தக்கண்ணோ? அவள் இதயம் மட்டுமல்ல அந்தக்கணத்தில் என் இதயமும் நனைந்தது உணர்ச்சியால்-விவரிக்கமுடியாத அந்த உணர்ச்சியால்.....!

இப்பொழுது மார்கழிபோய் அடுத்த மார்கழியும் வரப்போகின்றது. சாவித்திரி அங்கே தன் அத்தானுடன்.....! இங்கே.....!

ஆசையை வளர்த்துவிட்டால் அதற்குத் தீணிபோட்டுக் கட்டாதோ! என்னைத்தின் எண்ணாக்களுக்கு என்னையே இந்தனை காலமும் இரையாகத் தந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

விடிவு சந்திக்காத இலட்சியமா ?

அன்று அவர் சொன்னார் எத்தனை துணிச்சல் அவருக்கு? ஏன் நான்மட்டுமென்ன துணிச்சலற்றவா? எவ்வளவு ‘பிற்யாக’ அவரோடு பழகுகிறேன்....!

காவிய வார்த்தைகள்! அவர்கூட ஆங்கிலத்தில் இத்தனை புலமையுள்ளவரா...? எவ்வளவு பச்சையாக, நேருக்கு நேர் வர்ணித்தார்.... வெட்கமாக இருக்கின்றதே.... “நெஞ்சம், அதன் வீக்கம் அழகின் மோகக் கிடங்கில் என்னைப் பிரக்ஞாந்தாய் ஆழத்துகிறது. தளிருடல், சுகந்தங் கமமும் பருவம், பிரேமையெழுப்பும் உணர்வைகளைச் சிருஷ்டிக்கும் சிரிப்பு, அரவிந்த முகம்.....” இப்படியா சொன்னார். குறும்புக்கார்.

எப்பொழுதுமே நான் உரத்துப் பேசுவதில்லை. மெல்லென்ற உதடுகளின் அசைவுகளில் காவியப் பிரை யெழுப்பும் கலை எனக்கும் கைவந்ததா....?

அவர்கள் சொல்கிறார்கள், பிடித்த கொம்பு புளியங்கொம்பாக வேண்டுமென்று! ஏனாம்.... எந்தக் கொம்பையேனும் பிடித்துத் தீர் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் எனக்கில்லையே!

அவர்கள் எதற்காக அவதியற வேண்டும் ?

அப்படியானால் என் வாழ்க்கை.... அது எனக்கே விளங்காத புதிர்தானா? எப்பொழுதும் நான் கனவு கண்டுகொண்டேயிருக்கிறேனா? அவரின் வர்ணனை-அதனை எண்ணுகிறபோது ஏற்படுகின்ற ‘ககம்’ அவரோடு வாழவேண்டுமென்ற வாஞ்சையை என்னில் என் எழுப்ப வலுவில்லாது போகிறதோ!

கேள்விக்குமேல் கேள்வி! இதுதான் என் வாழ்வா?

நாள் சருகுகள் உதிர்கின்றன, அதேநிலை. கல்லூரி, கற்பித்தல். மாணவியர், ஆசிரிய, ஆசிரியைகள், அவர்களோடு உரையாடல். அவரோடும்

அதே உறவு! ‘காதும் காதும்’ வைத்துக் கதை பண்ணுகிறவர்களுக்கே என்னால் பயனில்லாதுபோகிறதாம்....!

நினைவுத் திரையின் விரிப்புச் சுருங்குகிறது. எங்கிருந்தோ சுழன்றுவந்த காற்றின் அசைப்பில் பக்கத்து மரத்தின் இலைகள் நெட்டி முறிக்கின்றன. அவள் ‘கனவுச்சுக்தத்தின்’ அனுபவத்தினைப்பிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு எழுந்து நடக்கின்றாள். இரவுக்காலத்தில் மின்விளக்குகளால் ஒளிமயமாக விளங்கும் அந்தப் பெண்கள் கல்லூரியும் சூழலும் அவள் பார்வையிலிருந்து மெல்ல மறைகின்றது. அவள் தன் அறைக்குள் நுழைந்து அதற்குள் மடங்கி ஜக்கியமாகிறாள். ஆனால் அவள் நெஞ்சத்துப் பிரச்சனை மட்டும் மறையாது இரும்புக் கொக்கியாகக் கேள்விக்குறியிட்டு, உரமுற்று உறுத்துகின்றது. ஏனோ....?

- ('தமிழ்முரசு' கை இதழ் 1963)

21

கடவுள் சாட்சி

பங்குனி மாதத்து வெய்யில் நெருப்பாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. வகுப்பு முடிந்து நேரே வீடு வந்துசேர்ந்த ஆசிரியர் ஆறுமுகத்தின் உள்ளமோ அந்த நெருப்பு வெய்யிலையே தோற்கடித்து விடுவது போலக் கண்று, கூடர்விட்டுப் புகைந்து கொண்டிருந்தது! வந்த வேகத்திலேயே உடுப்புகளை மாற்றிவிட்டுத் தோளில் ஒரு துவாய்த் துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சுருண்டு படுத்தார் ஆசிரியர் ஆறுமுகம். மதிய உணவு வேண்டுமே என்ற எண்ணங்கூட அவருக்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாவம், மனிதர்! வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் பலவேறு கட்டங்களை மிக இளம்வயதிலேயே அனுபவித்துவிட்ட களைப்பு அவரைத் திரையிட்டுவிட்டது. மனித மனத்திற்கு ஆறுதல் என்பது அவசியமற்ற ஒன்று போவும்! இல்லாவிட்டால் ஆசிரியர் ஆறுமுகம் எத்தனையோ முறை தனக்குத்தானே உபதேசித்துக் கொள்ளும் உயர்ந்த நிலையை எட்டிப்பிடித்து ‘சிந்தனைசெய்யாதே மனமே’ என மனக்குதிரையின் கடவுளத்தை இறுக்கிப் பிடித்தபோதும் அந்தப் பாழும் மனமோ ‘சிந்திப்பதை’ நிறுத்த முடியாதென அடம் பிடிக்கிறதே!

‘சே, நமக்கு என்ன வாழ்க்கை வேண்டுகிறது’ என அலுத்துக் கொண்ட அவர் தறிகெட்ட போக்கில் ஒடிக்கொண்டிருக்கும் மனக் குதிரையை மடக்க அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையை எடுத்து விரித்தார். கணகள் பத்திரிகையில் பதிந்தன. “இரு கொலைவழக்கு, காதல் நிறைவேறாததால் ‘அசிட்’ குடித்து மரணம். புகைவண்டி தடம்புரண்டு பத்துப் பேர் மரணம்” சே, என்ன செய்திகள்! மனிதனை நிம்மதியற்றுத் துடிக்கச் செய்யும் கோர நிகழ்ச்சிகள் அல்லவா செய்திகள் என்ற பெயரில் தரப்படுகின்றன! பத்திரிகைச் செய்திகளில் வெறுப்பற்ற அவர் விளம்பரப் பக்கத்தைப் புரட்சினார். முதலில் ஒரு நன்றி அறிவித்தல். அதையடுத்து ஒரு

தியேட்டார் விளம்பரம். அதன் கீழ் திருமண விளம்பரம் ஒன்று! திருமணம் – அந்தச் சொல்லைக் கேட்டாலே அாவுகடந்த வெறுப்பு அவருக்கு இப்பொழுது! வாழுத்தெரியாத ஒரு இளைஞர் பரிதாபகர நிலைக்குப் போகப் பறப்பட்டவன், தனக்குத் தானே விலங்கு மாட்டிக் கொள்கிற மதிகெட்ட செயல் அல்லவா திருமணம்! அதற்கு வேண்டியதெல்லாம் ஒரு பெண்தானே! பாவம்! யார் இந்த அவதிக்குள்ளாகப்போகிறவன் என அறிய விளம்பரத்தைப் படித்த அவர் வியப்பினால் திகைத்தார், திண்ணினார்.

“கயற் கண்ணி – கமல சோதி” இந்த வரிகளைத் திரும்பப் திரும்பப் படித்தார். மீண்டும் ஒருமுறை விளம்பரம் மழுவதையும் நோட்டம் விட்டார். பத்திரிகை அவர் காவ்களிலிருந்து தானாக நழுவித் தரையில் தோய்ந்தது! ஐந்துவருட இறந்த காலத்தை முன்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு நின்றார் ஆறுமுகம். அவர் மனதிலே எண்ணக் குழியிகள் உருண்டு விளையாடத் தொடங்கின. கயற்கண்ணி–அவள் “உங்கள் காதல் சிரஞ்சிவித்துவமானது. என் சீவிய பரியந்தம் உங்களைக் காதலிப்பேன்–காதலிக்கிறேன். ஆருயிரே, நான் ஒருவரை இவ்வளவாக நேசித்ததில்லை. உங்கள்மேல் எப்படிக் காதல் கொண்டேனோ? என் வாழ்வில் உங்களை எப்படி மற்பேன்? உங்களிடமிருந்து என்னை–என் காதலைப் பிரிக்க எவராலுமே முடியாது! கடவுள் சாட்சியாக நான் இப்படிக் கூறுகிறேன்” என்று எழுதிய அவள் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாள். யாரை நம்புவது இந்த உலகத்திலே? முன்னமே நம்பிக்கையின் ரேகைகள் தேய்ந்து மறைந்துகொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தின் உள்ளத்திலே இந்தக் திருமண விளம்பரம் நம்பிக்கையின் கறையைத் தூரிகைபோட்டுத் தேய்த்தெடுப்பதுபோலத் தோன்றியது. நீண்ட பெருமுச்ச வெளியே உத்திர, இறந்த கால நினைப்பில் ஒன்றிச் சுயவனைவு குன்றிக் கிடந்தார் ஆறுமுகம்!

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, அவரது இன்பக் கேளிக்கைகள், அரும்பி வெடித்த மொட்டுக்குள் வண்டினை வைத்துச் சூழியிருக்கும் மெல்லிதழுக்களை மூடி இன்பத் தேன் பருகும் எழிற் பூக்களைப் போல அவரைச் சூழுவந்த சுந்தரிகள் எல்லாமே பகற்கணவாகவல்லவா தோன்றுகிறது?” எவ்வளவுக்கும் காதலி, இன்பரசத்திலே மூழ்கு, சுந்தரிகளின் மஸர் மடிகளிலே தூங்கு, பணத்தைப் பணமென மதியாது செலவு செய். ஆனால் திருமணம் மாத்திராக செய்துகொள்ளாதே!” என எழுதிவைத்த ஒருமேல்நூட்டு எழுத்தாளனின் தீர்க்கத்திரிசனத்தை மெச்சுவதிலே போய் மோதித் திரும்பியது அவர் மனம். அந்தக் கடந்தகால இன்ப உலகத்தில் அவரைக் கவர்ந்தவள், கடைசிவரை அவரைக் காதலிந்தவள்தான் கயற்கண்ணி! அவரும் திருமணமாக செய்துகொள்ளப்போகிறாள்! ஆனால் அவளைக் கடிந்துகொள்வதிலும் பார்க்க அவளை மணந்துகொள்ளப் போகிறவனில்தான் அவருடைய அனுதாபம் மலர்ந்தது. ஆறுமுகத்தின் ஜந்து வருட இல்வாழ்வு–இல்லை, இரண்டு வருட இல்வாழ்வும், மூன்றுவருடக்காதல் நாடகமும் பெற்றுக் கொடுத்த அனுபவத்திலே அவர் நல்லவராகி விட்டார்! ஆனால் அவர் நல்லவராக வந்த விதம்.....?

ரீங்காரப் பண்ணிசைத்துப் பல நிறப்புக்களிலும் தேனை ருசி பார்க்கும் வண்டு அந்த மலர்களின் மறைவிலே இருந்தே தன்னைப் பிழித்து விழுங்கக் காத்துக்கிட்கும் பிராணிகளை அவ்வாவாகச் சட்டை செய்வதில்லை! அதுபோலத்துான் ஆறுமுகமும் தனது காதல் அறுவடைக்குக் காலனைப்போல ஒருத்தி வந்து வாய்ப்பாள் என என்னியது கூட இல்லை! சீட்டு விளையாட்டிலே முதல் வெற்றிக்குப்பின் ஏற்படும் போதையைப் போல் ஆறுமுகமும் ‘முதல் அனுபவங்க’ னினால் ஏற்பட்ட தெரியத்திலே கலாவின் காதலையும் சாதாரணமாக்கிக் கொண்டார். ஆனால் நாளடைவில் எப்படியோ அது விகவரூபமெடுத்துத், ‘திருமணம்’ என்ற தீராத சங்கடத்தில் கொண்டுபோய் மாட்டி வைத்துவிட்டது அவரை! உரலுக்குள் தலையை விட்டபின் உலகைக்குப் பயப்படுகிற குணம் ஆறுமுகத்திற்கு அறிமுகமில்லாத காரணத்தால் திருமணம் வெகு சிறப்பாக-தெய்வசாட்சியாக, அழிமிதித்து, அருந்ததி காட்டி நிறைவெய்தியது! மூன்று வருடக் காதல் நாடகமும் அந்துடன் முற்றுப்பெற்றது. கலா இப்பொழுது அவர் மனைவி. தொட்டுத் தாலிக்டிய மனைவி. கடவுள் சாட்சியாக உங்கள் மரணபாயிந்தும் உடனிருப்பவள் எனப் பலரிய உறுதிகொடுத்து வந்த மனைவி. எனவே ஆறுமுகம் ஒருமாதிரியாக இல்வாழ்க்கையைத் தொடங்கிவிட்டார்! ஆனால் ஒருவருடம் முடிவதற்குள்ளேயே அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட பிணக்குகள், சண்டைகள் ... சே, ஊரே பழிக்கத் தொடங்கிவிட்டது! ஆறுமுகம் ஒரு மாதிரியான பேர்வழி. எதையும் தாங்குவார். ஆனால் யாராவது அவர்மீது குறைசொல்லி உரத்துப் பேசுவதைத் தாங்கமாட்டார்! அவர்பாடு எக்கக்சக்கமாகிவிட்டது. இடையே பழையநினைவுகள்-ஆனந்தமாகக் காலங்கழித்த இன்பநினைவு அலைகள் அவரை வாட்டின. ஊருக்கும், உலகத்துக்கும் பயந்து, எரிமலையான உள்ளத்தைக் கண்ணர்கால் நனைத்து வெடித்துவிடாமல் வைக்கப் பார்த்தார்! ஆனால் குழுமம் எரிமலை வெடித்துவிட்டது ஒருநாள்!

கலியாணமான பிறகு கலாவின் போக்கே ஒருமாதிரியாகிவிட்டது. எடுத்ததற்கெல்லாத் சீரிச் சினந்தாள். “உங்கள் காதல் நாடகங்கள் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாதவையா?” என்று ஏளனமாகக் குத்திக்காட்டினாள். நிலைமை நாளுக்குநாள் மோசமாகிவந்தது. ‘வருவதுவரட்டும்’ என்ற நினைப்புடன் ஒருநாள் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டார் ஆறுமுகம். அன்று புறப்படவர் தான்! கலாவை நினைத்து அவர் என்றுமே வீடு திரும்பவில்லை. இந்தச் சந்தடிக்குள் ஓராண்டு கழிந்துவிட்டது. கடவுள் சாட்சியான காதல் நீதிமன்றம்வரை நீண்டு, ‘விவாகரத்து’ என்ற முத்திரை பெற்று இருதரப்பிலும் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை ஏப்பமிட்டு ஒழிந்தது!

“ஜீயா, கோப்பி ஆறுகிறது!” வேலைக்காரச் சிறுமி வள்ளியின்குரால் அளாத்துராக்கம் பயின்றுகொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தை இந்த உலகிற்குக் கொண்டுவந்தது.

‘கடவுள் சாட்சி’ என உறுதி புகன்று ஒழிந்துபோன அவர் ‘காதல் தெய்வங்களில்’ இல்லாத தியாக உணர்ச்சியை, பாசப்பாரவலை வள்ளியின் வார்த்தைகளில் உணர்ந்து கொண்ட ஆறுமுகம் கோப்பி குடிப்பதற்காகச் சமையற்கட்டை நோக்கி நடந்தார். அவர் நடையிலே என்றுமில்லாத சாந்தி மிதந்தது!

– (சுதந்திரன் 31-3-1957)

அழியாதது

அழியாதது; அது என்ன...? நிரந்தரமானது, அமர்த்துவமானது, நிறைவுள்ளது என்றெல்லாம் சித்தாந்திகளும், வேதாந்திகளும், சமயபக்தர்களும் கூறுவதா? அவ்வாறே இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம்! நான் சித்தாந்தி, வேதாந்தியல்லன், சமய ஞானியமல்லன், அல்லவானால் நான் மனிதனா....? ஆம் மனிதன். மனிதனிலும் வித்தியாசமுள்ளவனா கலைஞர்? அஃதெப்படியோ! நான் கலைஞர் ஆமாம்!

கவிஞர், கதைஞன் என்றால் சொல்வர். எனக்கு அதைப்பற்றி எல்லாம் கவலை கிடையாது.....!

உணர்ச்சிகள், அவைதாம் எனக்கு உணவு. கனவுகள் என் வாழ்க்கை. ‘கனவுகளாவது, வாழ்க்கையாவது சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனம்’ என்கிறீர்களா? சரி, ‘பைத்தியக்காரத்தனம்’ கலைஞர் முதிசம் என்றால், வரலாறு அதை மறுக்காதபோது எனக்கென்ன பயம்?

பயம், நிரப்பயம், ஜெயம், அபஜெயம் எல்லாம் எனக்கொன்றுதான். அழிகுகளை, உணர்ச்சிகளை மென்று இரைமிட்பதில் எனக்கு அசுரப் பசி. சமுதாய ஒழுக்கவிதிகளுக்கு இவை முரண்பாவுதனால், அதற்காக நான் அஞ்சுவதில்லை. வாழ்வே இந்த இரைமிட்கும் பழக்கமாகும்போது அச்சப்படவேண்டியவன் நான்ல்லன்! இஃது எனக்கு இயற்கை. உடலும் உளமும் எனக்கு உண்டு. நான் ரூபி. அரூபியல்ல! உடலும் உளமும் பங்கப்படாதவரை ‘ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடுவதை’ நான் தவறாகவே எண்ணுவதின்லை. எண்ணுபவர்களுக்காக என் அனுதாபங்களை ஓட்டு மொத்தமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

எனக்குக் காதல், காமம் ஒன்றுதான் ‘இல்லை’ அவை வெவ்வேறானவை என்றவர்களும் இருக்கிறார்கள்? இருக்கட்டுமே செல்லரித்துவிட்ட ஏட்டுச்சுவடிகளை எடுத்துவைத்து அவற்றை மீத மிக்கம் விடாமல் ஆராய்ச்சி பண்ணி அவை ஒன்றா, இரண்டா என நிறுவட்டும், எனக்குக் கவலை இல்லை!

‘ஏது; இது தத்துவ விசாரணை’ என்று மயங்குகிறாயா? நல்ல கதை! தத்துவ விசாராயாவது, மன்னாங்கட்டியாவது! ‘இது’ என் உணர்ச்சிகள். இது சரியா, பிழையா அந்தச் சிந்தனையே எனக்கு இல்லை. பற்ற நிலை என்றாயாவது சொல்லேன். பற்ற நிலையில், முதிர்வில் முத்திப்பேற்றையலாம் என்பாய். எனக்கு அது வேண்டுவதில்லை. நான்-இரு எழுத்துக்களாய சொல்லின் ஒரு ‘ன்’-அது என்னைக் குறிக்கும் தனி முத்திரை. அந்த‘ன்’ ஒருபற்றநடை! என்னைப்போல் எந்தச் சாதாரண மனிதனும் வாழுமுடியாது. வாழுக்கடாது. எனவே நான் எப்படியும் வாழலாம்; இல்லையா?

என்ன ஒன்றும் புரியவில்லையா? ஏன் விழிக்கிறாய்? விழிப்பும் உறக்கமும்.....

‘உண்ணை மறக்கச் சொன்ன பிறகு எல்லாம் ஒன்றுதான் எனக்கு!’

நீ.....?

பெண்....! உண்ணில் உள்ள ஒரு ‘ன்’ உன் தனி முத்திரை. பிரபஞ்சத்தின் பரவெளியில் நான் தேடும் அந்த ‘ன்’ நீயே தான்! நானில் உள்ள ‘ன்’ னும், நீ என்னும் பெண்ணில் உள்ள ‘ன்’ னும், இன எழுத்துக்கள். இயற்கையானவை அவற்றில் பேசுங்கள் பிறப்பித்தல் இயலாது. தூராவைத்தலும் இயலாது. ஆனால் நானும் நீயும்.....?

மனிதர்களாக உள்ளவரை தூராயாகத்தான் இருக்கவேண்டுமானால் அது வாழ்வு, சமுதாய நியதிக்குட்பட்ட ஒழுக்க நியதி, பண்புடைமை என்றெல்லாம் ‘மூலாம்’ பூச்சுப் பறப்படுவர்களின் திருப்திக்கு நல்லவெற்றி! ஆனால் புடம் இட்ட இழுமுலாம் புரையோடுக் கீட்க்கும் உள்ளகத்து இரணாங்களை மறைக்குந் திராணியுள்ளதா? நான் யதார்த்தமாகக் கேட்கின்றேன்? உனக்கு விளாங்கத்தக்கதாகவே வினவுகின்றேன். ‘அறிவு போதாது’ என் தத்துவத்தை விளாங்க என்று தட்டிக்கழிக்கப் பார்ப்பாய்! ஆனால் உண்மையில் உண்ணால் அது முடியாத காரியம்! ஏன்?

நீ என் சிஷ்டையே! இல்லையா? நீ எண்ணிடம் பாடங் கேட்காமலிருக்கலாம், ஆனால் எண்ணை அறிந்தவள். எண்ணில் மயங்கியவள். எண்ணாக எதார்த்த நிலையிலில்லாவிட்டு னும், எண்ணத்தளவாவது இருந்து பழக்கப்பட்டவள். ஆகவே உனக்கு இது புரியும்! உண்மையைச் சொல்!

‘அழியாதது; அது என்ன?’ கற்பு, ஒழுக்கம்-கடவுள் பக்தி என்பவள் மனைவி. அவளை நான் வாழ்த்துகிறேன். அக்கற்பின் கொழுந்து வாழ்க! ஆனால் நீ சொல்வது.....?

விழிகள் நிறைந்த நீரா.....?

முடிவற்ற மெளனமா.....?

உன்னை என்னால் விளங்க முடியாது என்று என்னுகின்றாயா? என் அன்புச் சில்லையே, நீ என்னைத் தெரிந்துகொள்ளாதது போலப் பாவனை பண்ணினாலும் எனக்கு உன்னை நன்கு தெரியும்! பயப்பாமல் உள்ளத்தைத் திறந்து சொல்.

‘அழியாதது என்ன?’

ஓரு சாதாரண எச்சரிக்கைக்க கடிதம்’-அப்படித்தான் அதனை எண்ணுகின்றேன். அது கண்டு நீ மிரண்டுவிட்டாயா? பள்ளித்தோழி எழுதினால் ‘அது பரிகாசக் கடிதம்’ மனைவி எழுதினால் அது யம பாசமா....?

என் சில்லையே நீ ஏமாறிவிட்டாய். என்னையும் ஏமாற வைக்கின்றாய்!

நீ உயர்ந்தவள், உத்தமி என்று புகழப்படுவதில் எனக்கும் ஆசைதான், ‘என்னை’ப் பலிகொடுத்தா உன் புகழ்ச் செடி; வேரூன்ற வேண்டும்?

நான் கேட்பது என்ன....? ‘உனக்குத் தெரியாதது’ என்னும் தெரிந்த விடயத்தைத் திருப்பிச் சொல்லிப் பார். ‘உடலை நேசித்ததில்லை. உதிர்த்தில் கலந்துவிட ஆசைப்பட்டில்லை. தசையும் தழுவும் மெய்க்கலப்பை ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை!

ஆனால் -

ஆத்மா எனும் முதிர் பருவக் கனவின் இளமை உள்ளத்தை என்னிடம் எடுத்துக்காட்டிய போது அதனை நான் காதவித்தேன். காதவிக்கின்றேன்!

ஓரு வேளை அதற்கு உருவம் வேண்டாததாக இருக்கலாம் என்பது உன் எண்ணமென்றால், நான் ஏன் மறுக்கின்றேன்! ஏன் என்றால் நீ என்னை மறந்துவிட்ட இத்தனை இருவுகளிலும் நான் வாழுமலா போய்விட்டேன்? அல்லது வெஞ்சினக் கனலை உண்மீது வீசியா விட்டேன்?

குளிர் நிலவையும், மெப் சிலிர்க்கும் தென்றலையும் என்றைக்கும் போலவேதான் இன்றைக்கும் அனுபவிக்கின்றேன். நான் பகுத்தறிவ வாதி என்று பெருமை பேசவில்லை. ஆனால் உனக்காக வடக்கிருந்து உயிர்துறக்கவோ, மடலூர்ந்து என் காதலைப் பிரசித்தப்படுத்தவோ தேவையில்லை.

‘ஒலகம் என்னை எதிர்த்தாலும், நிங்கள் தான் என்னை மறந்தாலும் உயிர் இருக்கும் வரை, இறந்த பின்பும் உங்களை மறக்கமுடியாது என்னால்! எட்டுப் புத்தித் தலைப்பிட்டுப் பிரசாரான பத்திரிகைச் செய்திபோல என் மனத்திறையில் உன்கடித வாசகங்கள்! ’

ஆழாம்!, போனவற்றை நினைவுபடுத்தி உண்மைதியைச் சூறையாட விரும்பவில்லை. ஆனால் என்னன்புச் சிஷ்யையே, உண்மை என்ன.....?

‘அழியாதது; அது என்ன?’ கனவுகள் இனிய நினைவுகள் என்பாயா? இயற்கை வளப்பின் சிகரமான அந்த அமரச் சூழ்நிலையில் நீ என்னிலும் கொடுத்துவைத்தவாக இருந்து சூடுதலாக அனுபவிக்கலாம்! பொறுமை எனக்கில்லை. ஆனால் நானும் நீயும் ஆங்கே, ஒன்றோ, இரண்டோ தடவைகள் நம்மை மறந்து நின்றோமே!

அஃதெல்லாமே பொய்தானோ? ‘வாழ்வாவது மாயம், அது மன்னாவது திண்ணனம். காயமே, இது பொய்யடா, காற்றைத்த பையடா’ என்ற திண்ணணைதூங்கிகளின் வாக்குத் தீர்க்கதறிசனமாகிறதா?

நான் உயர்ந்தவன், ஒழுக்கசீலன் என்று எனக்குத்தானே ‘சாஷ்பிகேட்’ எழுத விரும்பவில்லை. அப்படி எழுதினால் அது அப்பட்டமான பொய். நான் என்ன ஸ்ரீ இராமனா....? அரிசங்நதிரனா? இல்லை-தருமபுத்திரனா....? ஆனாலும் சாதாரண மனிதப் பிறவியானாலும்

எனக்கும் இதயம் இருக்கின்றது. என்னாங்கள் எனும் பூக்கள் இதய தடாகத்தில் மலரவே செய்கின்றன. வண்டுவெக்கும் மலராக நீ இருந்தாலும்.... என் என்ன மலருவக்கும் பெண்ணாக விரும்பாதது ஏன்?

சிஷ்யையே, நீ என்ன கர்மயோகியா? கண்ணுதற் கடவுளையே, தன் நிர்வாணக் கோலத்தை மறைக்கக் கைக்குழந்தையாக்கித் தொட்டிலிட்டுத் தாலாட்டிய ரிவிபத்தினியா.....?

என்னால் நம்பழுதியாது! குறைந்தபட்சம் நீ ஒரு ‘சினிமா ஸ்டாராக’ இல்லாதவரை எனக்கு மகிழ்ச்சிதான்! அதற்காக உண்ணைத் ‘தெய்வ மகளாக’க் கருத முடியுமா?

நீ ஒரு அதிசயப் பிறவி, ‘உண்மையை நேசிப்பவள்’ என்றுதானே சொன்னாய், சரி!

அழகு! உண்ணிடம் வியக்கும் அளவுக்கில்லையே! கல்வி, என்னிலும் தகுதிப் பத்திரம் கூடியதாக இருக்கலாம். அதனை எதனால் அளவிடுவது? பண்புகள், எல்லாமே நான் துருவிப் பார்த்ததில்லை!

ஆனால்—

இவற்றின் மொத்தவருவமான நீ ஒரு காவியம்! உன் கடிதங்கள் காவிய ரசனையிற்றோய வைக்கின்றன. உன் நினைவுகள் மழைத்துளிகளை விழுங்கி வாழும் சாகசப்பட்டிபோல, நினைவுகளையே விழுங்கி, விழுங்கி எனை நினைவிழுக்கச் செய்கின்றன.

அதனால் நான் உன் அடிமையாகின்றேன் எனக்கிது ‘தகாது’ என்று நீ பேதம் புகட்ட முடியாது. ஏன்... ? நீ என் சிஷ்யை என்பதால்....

எங்கள் உறவுக்கு நிலைக்களன் எது.....? அதுவும் எனக்கும், உனக்கும் புரியாதது.

நான் தெருவோரத்து, நடைபாதை மனிதன். நீ நடைபாதைக்கு எழில் சேர்த்த சிட்டு, அப்படிச் சொல்லலாம்!

எப்படியோ கண்டோம். விழிகள் நான்கு, இமைக்க மறக்கவில்லை. மொழியை வீணாகச் சிந்தவில்லை. இடையே மொட்டவிழுந்த உறவுதான்....?

இன்றும் என்னைத் தவிக்க வைக்கின்றது. நீ....? வசதியுள்ளவாக இருக்கலாம், ‘வசதிகள்’ அந்த பஷ்டி மிக்க ஒரு சொல்லாகக் கருதுகிறேன். உன் வாழ்விடம் இன்றும் வனப்புள்ளதாக இருக்கலாம். எனவே நான் உனக்குப் பெரிதாக இல்லை..... இல்லையா?

என் சிஷ்யையே, நான் உனக்காக அனுதாபப்படுகிறேன். அறிந்த ஒன்று என்பதன் ‘மயக்கில்’ அழியாத ஒன்றைப் பண்யப் பொருளாக வைத்துவிட்டாய்!

உனக்கு வாழ்க்கை இனிமையாகப்படலாம், உன் நினைவுகள் மண்ணிலிட்ட என்னுள்ளம் ஏரியும் கவாலையாக, எப்பொழுதும் இல்லாவிட்டாலும் சிலபோதுகள்! அதனை உண்னால் மறுக்கமுடியுமா?

‘ஆசிரியரே, காலம் என் முடிவை உணர்த்தும்’ என்ற உன் ‘மணிமொழி’யை மகா கவிஞர் ஒருவனின் தீர்க்கதறிசன வாக்காகக் கொண்டாடும் அறிவீஸ் என்றும் எனக்கில்லை.

வசந்தகாலத்தின் மலர்கள் சாதாரணமானவை. அவை அளவில் அதிகமானவை. ஆனால் காலாகாலமாகக் காத்திருந்த, வசந்த மலர் உதிர்ந்தால் வேதனையள்ளோ! வண்ணச் சிட்டுக்களின் பரிச்சயம் இந்த எழுக் கலைஞரைக் ‘கிறங்க’ வைத்ததில்லை. வேண்டுமெளவுக்குக் குடித்து, வெறித்து, அனுபவித்த குடிகாரரின் போதை நிறைந்த விழிகளை ஒத்த நிலையிலாவது பெண்மையை ஸ்பாரிசித்த அனுபவம் உனது குருவுக்குண்டு. ஆனால் என்னருமைச் சிற்றயையே!

மானிதத்தின் மென்மையையும் அன்பையும், ஏனைய இனிய பண்புகளையும் உணரவைத்த வசந்தத்தில் அனல் மோதிலிட்டது. அல்லவா?

‘ஆம்’ என உன்னாலியலாது! பாவும். நீ ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி!

என்னினிய சிற்றயையே! வழுமையாக உன்னிடம் ‘யாசிக்கும்’ ஒரு கடிதமல்ல இது. கலைஞரின் படைப்பு உணர்ச்சிகளின் ஓட்டம்!

பிரபஞ்சம்-மாயை— அநித்யம் என்பவற்றின் சேர்க்கைகளிலிருந்து விடுபடல் என்பது எமக்கு இயலுவதொன்றா.... ?

ஆசைகள் உள்ளவரை மனிதன் மனிதன்தான். இறப்பிருந்தாலும் பிறப்புகள் உண்டு அவனுக்கு. எந்தச் சமயச் சாத்திரமும் பறக்கணிக்க முடியாத நியதி, உண்மை இது.

மனிதன் ஆசைகள் உள்ளவரை அமரன். ஏன்? ‘அழியாதது’ அவனிடம் இருக்கவே செய்கின்றது.

விழிகளில் விளிம்பு புரையும் நீருடன் விளம்புவதற்கு ஒன்று உள்கேல் அது அனுதான்!

என்னன்புச் சிற்றயையே.... ‘அழியாதது; அது என்ன...’?

– (சுதந்திரன் 18–10–1964)

23

காதல் ஒரு பொய்

ந் ஸி ரவு ! வானத்தில் வெண்ணிலா பவனி வந்துகொண்டிருந்தது. திறந்து கிடந்த சாளரத்தினுடாக நிலாக்கத்தீர் அறைமுழுவதும் ஒளிபரப்பி நிற்றது. அல்பார்ட் புரண்டு படுத்தான். நெடிய பெருமுச்சொன்றை அவனிதயம் வெளியே தள்ளி அமைதி பெற முயற்சித்தது. முற்றத்திற் படர்ந்து நின்ற கொடிமுல்லையின் நூழனைம் சித்திரைத் தென்றற் காற்றிலே மிதந்து வந்து அவனுடலின் ஒவ்வோர் அனுவையும் உராய்ந்து உணர்வுடிச் சென்றது. அல்பார்ட் ஸைத்தியம் பிடித்தவன் போலானான். நிம்மதியாகத் தூங்கலாமென்றாலோ தூக்கம் வந்தபாடில்லை. விழித்தபடியே படுத்திருப்பதுகூட அவனுக்குச் சிரமமாய் இருந்தது. கண்கள் விழித்துக்கொண்டால் எப்பவோ அவை தூங்கத்தானே செய்யும். ஆனால் அவன் உள்ளமல்லவா விழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஓயாத எண்ண அலைகள். தணியாத தாப நினைவுகள், கலையாத கற்பனைகள் எல்லாம் அந்த உள்ளத்து விழிப்பில் ஒன்றையொன்று மல்லாடி க்கொண்டிருந்தன. அல்பார்ட் என்ன செய்வான் ! கவர்க்கடிகாரத்தின் 'டிக் டிக்' என்ற ஒசையையிட அவனிதயத்து ஒலி அந்த நன்றிரவிற் கம்பீரமாக அவன் காதுகளில் விழுந்தது. சாய்வான கதிரையைச் சாளரத்தோடு ஒட்டிப் போட்டுக்கொண்டே ஒரு 'சிகிரெட்'டட எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டான், ஆல்பார்ட். சுருள் சுருளாகப் புகை மிதந்து சென்றது. இதயத்து நினைவு வெள்ளத்தில் அல்பார்ட் 'மிதந்து' கொண்டிருந்தான் !

அல்பார்ட் ! அழகான வாலிபன். ஓல்லியான தேகம். சுருண்ட நெடிய கேசம். அகன்ற கண்கள் - அவற்றின் கவர்ச்சியே அலாதியானது. பொதுநிறம். நகைச்சுவை குமிழிடும் பேச்சு. இயற்கையிலேயே அவன் கவர்ச்சிப் போதைத்தரும் வாலிபனாகவே இருந்தான் ! பட்டினத்து நாகரிகம் எட்டக் கூடாத தொலைவில் எங்கோ உள்ள ஒரு குக்கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தான். பெற்றோர்

அவனில் காட்டிய அக்கறை, அன்பு அவனைப் பட்டினத்திற்குக் கொண்டுவெந்தது; படிக்கவைத்தது. நாலுபேர் மதிக்கக்கூடிய அளவு கண்ணியமானவனாக அல்பாட்டை உருவாக்கியது. அல்பாட்; இப்பொழுது ஒரு ஆசிரியன். சமூகத்திலே ‘மதிக்கப்படும்’ இளைஞர்களில் ஒருவன்! ஆனால் அவன் அந்தரங்க வாழ்க்கை-உள்ளக் குழந்தை-இந்த உலகுக்குத் தெரியாதா? இல்லை! தெரிந்துங்கூடத்தான் ஏதோ ‘நடப்பது நடக்கட்டும்’ என்று வாழுவிருக்கிறதா?

அல்பாட்டுக்குத் தன் சிந்தனையின் போக்கே சிரிப்பைத் தந்திருக்கவேண்டும்! அந்த நள்ளிரவில் வாய்விட்டுச் சிரித்தான், அல்பாட். எத்தனை எத்தனையோ ‘யிர்ப்பிரச்சினை’ கணளைப்பறி யெல்லாம் மௌனஞ் சாதிக்கும் உலகம் யாரோ ஒரு அல்பாட்டை - அவன் வாழ்வைப்பறி ஏன் சிந்திக்கப்போகிறது. சிந்தித்துத்தான் அவனுக்கு என்ன வந்துவிடப் போகிறது! பார்க்கப் போனால் வாழ்வே ஒருவித ‘விரக்தி நாடகந் தான்! ஒவ்வொரு மனிதரும் வீண் வீரம் பேசி இறுதியில் ஏமாந்துதான் போகிறார்கள். குண்யத்தில் குண்யமான வெறும் நிலையிலே தான் மனிதன் கடைசிக் கவலையும் விட்டெப்பிகிறது. அதுவரை..... இந்த உள்ளத்து விழிப்பு - தவிப்பு தடுக்க முடியாதது! ஆம்! தடுக்கமுடியாததுதான். இல்லாவிட்டால் ஏன் என் உள்ளம் சதா அவனை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது? அல்பாட் சிந்தனைத் தீயில் நெளியும் புழுவாகக் கருகிக்கொண்டிருந்தான்!

காதல் நிலையானது. தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது என்று புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். உண்மைக் காதலில் தவறுக்கு இடமேயில்லை என்கிறார்கள். இதயத்தோடு இதயமும், மூச்சோடு மூச்சும் ஒன்றாகி நிற்பதே காதல் என்கிறார்கள். ஆனால் அந்தக் காதல் அடியோடு பொய்த்துப்போன பிறகு செத்தால் இகழ்கிறார்கள். கோழை என்கிறார்கள்! வாழ்ந்தால் கேளி செய்கிறார்கள், கிண்டல் பேசுகிறார்கள்! எல்லாமே பொய்தான். காதலும் ஒரு பொய்! கண்கட்டி வித்தை. அசகாய சூத்தனமான ஏமாற்று வித்தை! இல்லாவிட்டால் என் திரேசா-என் காதலி திரேசா என்னைக் கைவிட்டிருப்பாளா...? அல்பாட்டின் இதயம் விமித தணிந்தது. திரேசாவை நினைக்க அவனிதயமே வெட்டது விடும்போலிருந்தது. ஒரு காலத்தில் திரேசா அவன் இதயத்து ராணியாய்-இன்பக்கேணியாய் அணையாத ஜோதியாய், அன்பப் பெடையாய் இருந்தாள். ஆனால் இன்று...? அல்பாட்டின் இதயம் ஏரிமலையாகிக் கண்ண்று வேதனைப் பெருமூச்சுக்களை வெளியே தள்ளிக்கொண்டிருந்தது.

திரேசா! அவனும் ஒரு ஆசிரியைதான். அல்பாட் ஆசிரியனாகி எங்கே கடைமை செய்ய முதலில் புகுந்தானோ, அந்த இடத்தில் முகிழ்த்த உறவு திரேசாவை அவன் காதலியாக்கியது. திரேசா ஒரு அபஸரஸ் அல்ல. சாதாரணப் பெண். அழகின் கடைசிப்படியல்ல. ஏதோ நடுத்தரம். என்னவோ ஒரு

இனந்தெரியாத விருப்பம் அவளையும்-அவனையும் ஓன்று சேர்த்தது அதற்கு அவர்களிட்ட பெயர்தான் ‘காதல்’! என்னவோ காதலின் பிறப்பெல்லாம் இப்படித்தான் ஆரம்பமாகிறது! தொடர்ந்து பல நாள்கள் ஓன்று, இரண்டு என இரண்டு ஆண்டுகள் வரை அவர்கள் காதல் நிலைத்திருந்தது. இந்தக்கால இடைவெளிக்குள் திரேசா-அல்பாட் அடைந்த அனுபவங்கள்! அல்பாட் இப்பொழுது மனம்புழுங்குவதில் தவறலில்லையல்லவா? தனிமைதரும் போதையில், வெண்ணிலவு இராவிலே அவர்களிருவரும் விளையாடிய விளையாட்டுக்கள்! ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிய அன்பு வார்த்தைகள்-‘இச் இச்’ முத்தங்கள், அணைப்புக்கள், கொம்பிரில் படரும் கொடிமுல்லை போல அவனிலே அவன் படர்ந்து நின்ற காட்சிகள்... அவன் உள்ளப்படுதாலில் அழியாத சித்திரங்களாகத் தீட்டப்பட்டுவிட்டன. அஜந்தாவில் எல்லோராவில் சிகிரியாவில் தான் மனித இனத்தில் மகோன்னதமான கலைச்சித்திரங்கள் உண்டென்றால் அவையெல்லாவற்றிலும் மேலானது திரேசா என்ற காதல் தெய்வம் தன் இதயத் திரையில் எழுதிய ஒவியங்கள் என்பது அல்பாட்டின் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. அதனால் தான் எந்தத் திரேசா தன் வாழ்வின் ஒளி என்று நம்பினானோ அந்த ஒளி அந்தகாராத்தையே அவனுக்குப் பரிசாக அளித்தபோதும் அல்பாட் அவளை மறக்கமுடியாமல் மனமறுகித் தேய்கிறான். அவனுக்கும்-திரேசாவுக்குமிடையே நிலவிய ‘காதல்’ கயிறு அறந்துபட்டபோது மனிதகுலத்தின் உயர்ந்த பண்புகளைப்பற்றிய பெருத்த சந்தேகத்தையே அல்பாட்டில் சிருட்டித்துவிட்டது! காதல்-இலட்சியம்-வாழ்க்கை அத்தனையும் பொய்-ஸாற்று-சதி என அவன் நம்ப எத்தனித்தான். ஏனென்றால் திரேசாவின் காதல் அவனை அந்த அளவுக்குக் கொண்டுவிட்டிருந்தது. தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த, தவறுக்கு இடமிரியாத காதல் என அவன் நம்பியிருந்த தன் உண்மைச் சொருபத்தைக் கண்டபோது அவன் பேசுஞ் சக்தியையே இழந்துவிட்டான்! ஏன்....?

திரேசா! மாற்றான் ஒருவனின் மனவியாகப் போகிறாள். இதயம் நிறைந்த வெறுப்புடன், பெற்றோரின் பிழவாதத்திற்காக அல்ல, முழுமனதுடன் தானாகவே அந்தப் புதிய தனையை ஏற்படுத்தியப் பெற்றோரின் ஆதரவுடன் அதனை உறுதிப்படுத்தி விட்டாள்! காரணம்....? வரப்போகும் மாப்பிள்ளை ஒரு டாக்டர்...! ஏழை அல்பாட் ஒரு ஆசிரியன்-வெறும் தமிழ் ஆசிரியன். ‘யாந்த பண்புகள் பொருந்திய தெய்வீகத் காதல்!’ அது இப்பொழுது எங்கே? பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய் கானல் நீராய் ஒழிந்துவிட்டது. ஆனால் திரேசாவும்-அல்பாட்டும் காதலராய்க் கணவன்-மனைவியைப் போல இரண்டு வருடங்கள் வாழ்ந்தார்களே அது பொய்யா? இதயத்தோடு இதயமும் உயிர்ப்போடு உயிர்ப்பும் ஒன்றிக் கிடந்தார்களே அது பொய்யா? அந்த இரண்டு வருடக்க காதலிலும் ‘ஒழுக்கம்’ துப்பிப் பிழைத்துவிட்டதா? ஒழுக்கம் தவறாத காதலை விரும்பும் பெற்றோ திரேசா-டாக்டர் திருமணத்தை ஆகுகிக்கலாமா?

அல்பாட்டின் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பீறிட்டுப் பாய்ந்த

கேள்விக் கணைகள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் சிதறிச் சென்றன. பதில் இல்லை...! அப்படியானால் காதல் எங்கே?—அது எங்கேயும் இல்லை! அல்பர்ட்டுன் உதடுகள் ‘இராக்கியம்’ பேசினா. நீண்ட நேர விழிப்பின் காரணமாகக் கணகள் எரிய ஆரம்பித்தன. எழுந்துசென்று படுக்கையில் ‘பொது’தென்று விழுந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவன் எழுப்பிய ‘கர், பூ’ரென்ற குற்றைச் சுப்தம் சூழ்நிலையின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்டு தனியாட்சி புரிய ஆரம்பித்தது. பாவும்! ஏழை அல்பர்ட் நித்திராதேவியின் தன்னலமில்லாக் காதல் அணைப்பின் இறுக்கமான தழுவலில் இந்த உலகையே மறந்து துயின்று கொண்டிருந்தான்!

— (சமூகத்தொண்டன், கார்த்திகை 1959)

ஆண்மை

ஒழுக்கமாகப், பண்பாக வாழவேண்டுமென்று முழுமுச்சாக எண்ணுகிறபொழுது எப்படியோ அதற்கொரு சோதனை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இலட்சியமாவது, ஒழுக்கமாவது, எப்படியோ வாழ்ந்துவிட்டுப் போவோம் என்று எண்ணுகிறபொழுது மிகவும் யோக்கியனாக வாழுமுடிகிறது. இதுதான் சத்திய சோதனையோ? இந்த உலகில் மனிதப் பூச்சியாக உதிர்ந்துவிட்ட முப்பது வருட வாழ்க்கை அனுபவத்தில் இந்தப் பிரச்சினைக்கான முடிவு காண்பதில் நான் அலுத்துக் களைத்துப்போனேன்; ஆனால் அந்தப் பிரச்சனை மட்டும் உள்ளத்தில் நிலைத்துறின்று இடையிடையே விசுவரூபமெடுத்துக் கொண்டுதானிருந்தது. அந்தச் சம்பவம் நடந்தபொழுதும், நடக்க உருவாகிக் கொண்டிருந்த பொழுதும், ஏன் அதற்குப் பின்னுங்கூட இந்த ஆராய்ச்சி மனோபாவம் என்னைவிட்டுத் தலைமுழுகிப் போய்விடவில்லை. என்ன செய்வது? அது என்கூட்பிரிந்த குற்றமோ!

இந்து வருடங்களுக்கு முன்னர்—

எங்கள் பள்ளியில் உயர்தா வகுப்பில் இராணியும் நானும் ஒன்றாகப் படித்தோம். அப்பொழுது இராணி வெள்ளை உள்ளத்தினன். அழகின் ஓவியம்; பருவ மங்கை மாணவ குழாத்திற்கு ஒரு வியப்புக்குறி. அவள் அன்புக்கு, கடைக்கண் பார்வைக்கு ‘தவமிருந்த’ காளையர் பலர்! ஆனால் நான் இப்பொழுது போலவே அப்பொழுதும் ஒரு விசித்திரப் பிறவி! எவெரெவர் அவள் அன்புக்கு எங்கியபோதும் நான் நாளாகவே இருந்தேன். அழகு என்ற மூலதனத்துக்கு விலைபோகாத ஆண்மை அன்றும் இன்றும் எனக்கு இருப்பதில் ஒரு பெருமை. ஆனால் இராணி—என்னைக் காணும்போது பேசும் பேசும் போது ‘புதிய ஒரு உலகத்திற்கு’ப் போக

அுழைப்பு விடுத்தாள். குறும்பும், உதாசீனமும், அலட்சிய சுபாவமும் என் கூடப்பிறந்த சொத்துக்கள். அவளை அலட்சியம் செய்தேன். அவளுக்கு ஆத்திரம்-எனக்கு வெற்றி. ஆனால் எனது சக மாணவ நண்பர்களுக்கு மனக்குமைச்சல்! அவர்கள் உள்ளங்களில் உருவாயது ஒரு சூழ்ச்சி. ஏனோ எனக்கு அது புரியவில்லை அப்போது! எனக்கு உற்காக மது ஊற்றினார்கள், அனுபவமற்ற உள்ளமல்லவா. போதை தலைக்கேறியது. அவ்வளவு நாட்களும் என் அலட்சியத்தினால் உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கிக்கொண்டவள் அல்லவா அவள்? எனவே எங்கு தனக்கொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் ஆத்திரத்தைக் கொட்டித்தீர்க்க என்று பொருமிக் கொண்டிருந்தபோது, நண்பர்களின் தூண்டுதலுக்கு எடுப்பத் நான் எழுதினேன், அவளுக்கு ஒரு கடிதம்; ‘காதலிப்போம்’ என்று! பதில்வந்தது – பள்ளியதிபர் என்னை உடனே பார்க்க விரும்புவதாக! இராணி என்னைப் பயிவாங்கிவிட்டாளா... ... ?

அதிபர் முன்னே நின்று கெஞ்சிக் கூத்தாடி, மன்னிப்புப் பா பாடித் தப்பித்துக் கொள்ளப் பட்டபாடில் அரை உயிர் போய்விட்டது எனக்கு! வகுப்பில் எனக்குள்ள திறமையையும், செல்வாக்கையும் எண்ணி அதிபர் ஒருவாறு மன்னித்துவிட்டார். ஆனால் ... , மனம் ஒரு மாயக்குரங்கு. எதை எப்பொழுது நினைவுகொள்ளக்கூடாது என்று உறுதி செய்கிறோமோ அதை அப்பொழுது நினைத்து, நினைத்து உருகவேண்டியிருக்கிறதே. முன்பு எள்ளத்தனையும் கவனியாத எனக்கு அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் அவளைப் பார்க்காமலிருக்கவே முடியவில்லை. உண்மையில் அவள் கொள்ளை அழித்தான். குறுகுறுத்த நீலோற்பல விழிகளும், மாவின் வடு வகிரன்ன நெற்றியும், செவ்விளநீர்க்குருவையெனத் திமிர்ந்த நெஞ்சகமும், இதுமிக்கடையில் நொளித்தோடும் புன்னைகையும் என்னுள்ளத்தில் எண்ணற்ற கற்பனை விதைகளைத் தூவினா. என்றாலும் அவளை ‘அப்படி’ எண்ணிட முடியுமா? சூடுகண்ட பூணை அடுப்பங்கரை நாடாதே, அதுபோலப் பறிபோகும் மனதிற்குக் கடிவாளம் அறிவுரை எல்லாம், ‘அதிபரை’ நினைத்தவுடனேயே கிடைத்துவிடும் பொருள்களாகவன்றோ முன்னைய அனுபவம் முத்திரையிட்டிருக்கின்றது. எனவே எனக்கு அவள் எட்டாக் கணியோ என்னவோ!

பள்ளி வாழ்க்கை இத்தகைய உணர்ச்சி மோதல்களின் நிலைக்களாக நின்று, நகர்ந்து மறைந்ததை இப்பொழுது எண்ணிப்பார்க்கும்போது கூட ஒரு தனி இன்பம் தளிர்க்கின்றது என் மனத்தில்!

காலச் சூழ்சியில்தான் எத்தனை மாற்றங்கள் மலர்ந்துவிடுகின்றன. ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் இப்பொழுது நான் ஒருமனிதன். உழைக்கத் தெரிந்தவனைத் தானே மனிதன் என்போம். எங்கோ பிறந்து வளர்ந்து உழைப்பதற்காக வந்த என்னை வேலை காத்திருக்கவில்லை. அந்த வேலைக்குக் காத்திருந்தவன்போல அச்சகமொன்றில் வர்த்தகப்பகுதி

மனேஜராகவும் ‘கன்வச’ ராகவும் நான் கடமை ஏற்றேன். காலமெல்லாம் இலக்கியத்தோடு ஒன்றிப் பழகிக் கிடந்த எனக்கு அந்த வேலை அதிக வருமானத்தைத் தராவிட்டாலும், ஓரளவு மன நிம்மதியை அளித்தது என்பதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இந்தச் சணமைற்ற வாழ்வில் சலனமேற்பு வேண்டுமென்ற நியதியோ என்னவோ இராணி மீண்டும் என் வாழ்வில் எதிர்பாராத வகையில் குறுக்கிட்டாள் !

ஒரு சனிக்கிழமை மாலை! நகரத்தின் சௌந்தரியமெல்லாம் கொடுக்கட்டிப் பறக்கும் நேரம் அது! எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே ஜனக்கும்பல்! சற்று வெளியே சென்றுவரலாம் என்று கிளம்பிய நான் நகரத்து வேடக்கைகளையெல்லாம் பார்த்துக் களைத்தவனாகப் பிரபல ஹோட்டல் ஒன்றில் சிற்றுண்டியருந்துச் சென்றேன். பிரபல ஹோட்டல் அல்லவா அது? ரொம்பக் கூட்டமாயிருந்தது! இளைஞர்கள், யுவதிகள், முதியவர்கள் எல்லாருமிருந்தனர். எங்கோ ஒரு மூலையில் போய் அமர்ந்துகொண்ட நான் சிப்பந்தி கொண்டுவந்து வைத்த உணவுகளைச் சுவைத்தபடியே பார்வையை அலையவிட்டிருந்தேன். ஒரே மகிழ்ச்சிதான் அங்கு சுருதி கூட்டியது. துண்பத்தின் சிறு அனு இளைதானும் அங்கில்லை. அவர்கள் எல்லாரும் வாழ்வைச் சுவைக்கிறார்கள்! பார்வையும் சிந்தனையும் ‘தத்துவம்’ பேசின.

“மிஸ்டர் ராஜன்”!

ஒரு மோகன மணிக்குரல் இளைய மூல்லை முறைவித்தது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடி நின்றாள் இராணி. அவள் பக்கத்தில் ஒரு சிறுமி மிரள விழித்துப்பார்த்தாள் என்னை.

“இராணி நீயா?”

அசட்டுச் சிரிப்புடன் ஏதோ சொல்லி வைத்தேன். அவள் மீண்டும் ‘கலீ’ரென்று சிரித்தாள். எனக்கெண்ணமோ போலிருந்தது. ஐந்து வருடத்திற்கு முன்பு நான் கண்ட இராணியா இவள் ? ஒல்லியான அவள் உடம்பில் சுதைப்பிடிப்பு வைத்திருந்தது. செக்கச் சிவந்த மேனியில் தூறுகுறுத்த இளைமை நடனமாடுகிறது. அந்தக் கண்கள், நெற்றிக் குங்குமம், நீண்ட இரட்டைப் பின்னல்கள் வயது ஏற ஏறப் பெண்கள் இளைமை குலைகிறார்கள் என்று எந்த மடையன் கூறினான்? இராணியைப் பார்த்தால் ஐந்துவயது குறைந்தவள் போலத் தோன்றுகிறேனோ! சே, என்ன மனச எனக்கு? வந்தவளோடு பேசத் தெரியவில்லை. கற்பனை பண்ணுகிறேனாம்!

‘பில்’லுக்குரிய பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு வெளியே வந்தேன். இராணியும் சிறுமியுந்தான் வந்தார்கள். பேசுதற்கு எதுவுமேயில்லாத குனியத்தில் எதனைப் பேசுவது? மெல்ல நடந்தபடியே ‘நான் வருகிறேன் இராணி’ என்றேனோ இல்லையோ எங்கே?’ என்று கேட்டாள் இராணி!

‘திறைவர் காலைப் பக்கத்தில் கொண்டது நிறுத்தினான். “ஏறிக்கொள்ளுங்கள்” என்ற ‘உத்தரவு’ பிறந்தது. அந்தப் கார்ப் பிரயாணத்தின் போது ஐந்துவருட வாழ்வின் வரலாறு பரிமாறப்பட்டது எங்களுக்குள். இராணி மிஸஸ் இராமதாஸ் இப்பொழுது! அவர்களுக்குக் குழந்தையில்லை. அந்தச் சிறுமி வளர்ப்பு மகள்! நான் ஒரு அச்சக மனேஜர், கட்டைப்பிரம்சாரி என்பது இந்த உரையாடலின் அடக்கம்.

எனது விடுதியின் வாசலில், கார் என்னை இறக்கிவிட்டபொழுது ‘மிஸ்டர் இராசன். எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் வசதியான போது வந்து போங்கள். ஒரே ஊர்க்காரர்கள்லவா நாம்!’ என்ற மணிக்குரல் மீண்டும் இழைந்தது. அந்தக் குரலுக்குரியவளின் அன்பை என்னி அகமதிழுந்து கொண்டே உள் நுழைந்தேன்!

அந்தச் சந்திப்புக்குப் பின்னர் பல தடவைகள் இராணியின் வீட்டுக்குச் சென்று வந்திருக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் இராணி மிக மிக இனியவளாகப் பழகியிருக்கின்றாள். அவள் கணவர் இராமதாஸ் இங்கிதமான மனிதராகக் காணப்பட்டார். அவரதிகம் என்னுடன் பேசாவிட்டாலும் அவரது பெருந்தன்மையை என்னிப் பிரமித்திருக்கிறேன். ஒரே ஊர்க்காரர்கள் என்பதற்காக இராணியும் நானும் சகசமாகப் பழகுவதை அவர் கண்டிக்காதிருப்பதே பெருந்தன்மையன்றோ. ஆனால் இராணி?

இளமை தெறிக்கும் அவள் உடல் அசைவுகள், கழலும் விழிகள், பாசப்பரவலை உதிர்க்கும் உரையாடல்கள், எல்லாம் வரம்பு கடந்தனபோல எனக்குத் தோன்றுகின்றனவே! வீண் பிரமையா? முன்னொருபோது அவளால் அடைந்த அவ்யான நினைவு நெஞ்சிலிருந்து நீங்கழுமன்னர் மீண்டும் அவளால்... மனமே நீ மிகப் பொல்லாத குரங்கு! என்ன மாதிரியெல்லாம் என்னை ஆட்டிப் படைக்கிறாய்? அவளைச் சந்தித்துவிட்டுச் செல்லும் ஒவ்வொரு கணமும் உள்ளஞ் சலனப்படுகிறதே எதற்காக.... ?

‘போகப்போகிறீர்களா? சரி போய் வாருங்கள்’ என்று வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பிவைத்தவள் கரம் எதோ ஒன்றை என் சட்டைப்பைக்குள் திணித்தது. அது என்ன? நெஞ்சுச் சட்டையல்ல, நெஞ்சுசே கனத்துக்கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு வந்து தட்டுத்தடுமாறியபடி இருட்டில் மின்விளக்கைப் பொருத்திய பின்னர் அந்த ஒன்றை-கடித்ததை எடுத்துப் பார்த்தேன்.

ஐயோ, என்று அலறவேண்டும் போலிருந்தது! அடி பாவிப் பெண்ணே, உன்னுடைய தீராக் காதலுக்கு நான்தானா அகப்பட்டேன்? பாவம் பார்த்துக் கைபிடிப்பதற்கும் நீ கண்ணியல்லவே அன்னியன் ஒருவனின் மனைவியாக்கே. உன் கணவன் ஆண்மையில்லாதவன் என்றால், இளமை வாழ்வில் கூடா நெறிக்குட்டு ஆண்மையைத் தீர்த்துக்கொண்டவன் என்றால், மருத்துவர்கள் அவன் மனைவியுடன் பழகக்கூடாது என்று கூறியிருக்கிறார்களென்றால்

அதற்காக நான் உன்னைக் காதலிக்க முடியுமா? அன்றும் இன்றும் நீ என்னை மனதாரக் காதலிக்கிறாய் என்றால் அதற்காக நான் மனிதத்தன்மையை இழந்துவிட வேண்டுமா? பிறன்மனை நோக்காப் போன்மையைத் துறந்துவிட வேண்டுமா?

ஒள்ளம் அலறியது. மனச்சாட்சி ஒலமிட்டது! ஆன்மை விழித்துக்கொண்டது. அதற்குப்பிறகு இராணியின் வீடு செல்ல எனக்குத் துணிவு பிறக்கவில்லை. ஆனால்

அவள்

ஒரு தலைப்பட்ட ஆசையுணர்வு ஒரு பேய்! இல்லாவிட்டால் இராணியின் வீட்டுக்கு நான் போகாமல் விட்டதற்காக என் வீடுதேடி வருவாளா அவள்? அதுவும் நான் என் மனது கவர்ந்த அவருடன் எங்கேயோ சென்று வழுப்போகிறேன் என்று மிஸ்டர் இராமதாஸாக்குக் கூடுதம் எழுதி வைத்துவிட்டு ‘நட்டநடு’ இரவில், என்னைவந்து எழுபி இந்தக் கதையைக் கூறுவதென்றால், அவள் துணிவுக்கு என்ன பெயரிட்டமைப்பது?

அந்தப் பயங்கர இரவில் எனது ‘தர்மோபதேசத்தைக்’ கேட்க அவள் தயாராக இல்லை. எனது வாழ்வின் இலட்சியத்தைப் பாழடிக்க யானும் தயாராயில்லை. எது நீதி, ஒழுக்கம், ஆண்மை என்று விடாப்பியாக எண்ணி வந்தேனோ அதற்காக, அவளை ஏற்றுக்கொள்ள என் மனம் ஒப்பவில்லை. முடிவாக எனது கருத்தை அழுத்திக் கடியிபொழுது அவள் தோற்றும் தீராக் கோபத்தல் கொதிக்கும் மோகினிப்பேய் போவிருந்தது. என்ன வெல்லாமோ எசித் தீர்த்துவிட்டு வெளியே போனவள், எங்கு போனாரோ? போனவன் தான்!

வாழ்வின் நியதி என்னவோ எப்பொழுதும் புதுமையாகத்தானிருக்கிறது! வாழுத்துடிக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் வரத்தெரியாத ‘வாழ்வு’ நினையாத நேரத்தில் சந்து பொந்து தேடிக் குறுக்குப் பாதைவழியாகக் கண்சிமிட்டி அழைக்கிறது! கடவுளும் சாத்தானும் மனிதனைத் தேடிவருகிற பாதைகள் என்றுமே வேறு வேறுதானோ? தத்துவார்த்த மயக்கம் என்று இதைக்கூறிச் சில பேர் சிரித்தாலும் தூய்மையின் புதைக்குழிக்கு நுழைவாயிலாக அமையாத ஆண்மையின் வெற்றி தரும் மனச்சாந்தி மனிதனை அமரனாகத்தான் மாற்றுகிறது இல்லையா?

- (கலைச்செல்வி, கார்த்திகை 1961)

தெய்வமகள்

மண்ணுலகின் வேதனைக்குரல் விகம்பின் தாழ்வாரங்களில்
ஒலித்தது. சுவத்தையும் படைத்த பரமபிதா மோனவறக்கத்திலிருந்து
நெட்டுபிரத்து விழிக்கின்றார்.

‘பாவங்களின் ஆகலாக் கறைகள்’

மனித மந்தைகளான ஈனப் பிறவிகளின் தீனக்குரல்கள்

யத்தங்கள்,

அக்கிரமச் செயல்கள்,

மனிதனை மனிதன் விரோதிக்கும் மனோபாவங்கள்,

இரத்தம், கண்ணர், சுயநலம், பேராசை.....

நரகத்தின் ‘பூஞ்சோலையாகப்’ பரிணமித்துள்ள பூமி.
பரமபிதாவின் ஞான ஓளியில் விவரிக்கவொண்ணாக ‘சோகம்’
கட்டுகின்றது.

தெய்வ சாயலான மனிதர்கள் இந்தப் பூமியிலா
வாழுகிறார்கள்?

பனி படர்ந்துள்ள கொடுங்குளிரில் யுக யுகாந்தரமான
ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ஒரு இரவு கழிய நகர்கிறது. மேல்வானத்
திரையில் என்றும் தோன்றாத ஒரு புதிய நட்சத்திரம் ஓளிருகிறது.
வையத்தில் நிகழுவுள்ள புதுமையை உணர்த்துவதா அது... ... ?

வயல்வெளிகளில் இயற்கையின் என்றுமில்லாச் சாந்தம் பொழியும் போமைதி நிறைகிறது.

மேய்ப்பர்கள் வயல்களின் மத்தியில், தொலைக்குத்தொலை தூரங்களில் தத்தம் மந்தைகளைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

குளிர் நீக்க அவர்களினால் கொஞ்சத்தப்படும் அனலின் கடர் மின்னுகிறது.

தத்துவ சாத்திரிகள் பிரபஞ்ச உற்பாதங்களை எதிர் நோக்குவதில் நேரத்தைக் கழிக்கின்றனர்.

தெளிந்த ஞானிகள் உண்மைப் பொருளைத் தரிசிக்க அவாவி ஓடக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அஞ்ஞானம் மட்டும் சடமாய்த் துயில்கிறது. அதன் பெருங் குறட்டையில்.....

பெருந்காத்ததும், சிற்றுாதும் உணவு விடுதிகள், தங்கும் இல்லங்கள், சத்திரங்கள், சாவடிகள் எங்கும் கும்மாளம் குதூகலிக்கின்றது. ‘விழிப்பிலி’ருப்பதாய்ப் பாவணை செய்கின்றன ஆவை.

ஒலிகிளப்பும் மதுக்கிண்ணங்கள்-

உலக இன்பத்தில் திளைக்கும் ஆடவர், மகளிர், இரவும் பகலும் ஒன்றையொன்று பிரியத் தெரியாமல் மயங்கும் ‘அற்புதம்’ நடக்கிறது!

அந்தப் பெண் உலகநாயகனையே தன் தலைமகனாகப் பெறப்போகின்றவள் வழி நடக்கின்றாள். நிறைமாசம்... ... பூரண காப்பினி.....

அவள் நடப்பதில் அழகு, அமைதி, பெருமிதம் பொலிகின்றன.

அவள் முன்னே செல்ல அவள் துணைவன் பின்னே நடந்து வருகின்றான்.

கவிலேயா நாட்டுன் நாசரேத்தூரிலிருந்து அவர்கள் பயணம் தொடங்கினார்.

சிற்றாறுகள், அருவிகள், குன்றுகள், வயல் நிலங்கள் கடந்து பயணம் நிகழ்கிறது.

என் என் என் அனுபவங்களை, உணர்ச்சிகளை அவர்கள் அடைந்தனரோ... ...!

மரியாள்

யோசேப்பு

வேதத்தின் முதல்வனை உலகிற்களிக்கப் புறப்பட்டவர்கள்.

ழுதேயா நாட்டின் எல்லையை அடைந்து, ஊப்புறத்தில் வருகின்றனர்.

பெத்தலேகேம் திருப்பதி வருகிறது. அதன் ஆரவாரம் மிக்க மாளிகைகள், விடுதிகள் எங்கும் சனக்கூட்டம் மிகுத்துள்ளது. பெருந் தனவந்தர்களும் தங்குதற்கு இடந்தேடும் வேளை.

அந்த இரவு! மரியானும், யோசேப்பும் தங்குவதற்கு இடந்தேடுகின்றனர்.

இடமாவது, கிடைப்பதாவது ..., சத்திரத்தின் உள்ளே பார்க்கவும் முடியாத நிலையில், படுக்கை வசதிகள் கிடைக்குமா?

வேதனையின் ஆரம்பம்

இயற்கையின் நியதி

தெய்வமகனைப் பெறுவதென்றாலும் நியதிக்கு அப்பாலாய சலுகை கிடையாது.

மரியாள் மிகக் கஷ்டப்படுகிறாள். யோசேப்பின் முகத்தில் ஆயிரம் ரேகைகள்.

சத்திரத்தின் ஓரத்தில்-வெளிப்புறத்தில், ஒதுக்கமான இடத்தில் ஆனிரைகள் துயிலுந் தொழுவத்தில் ‘தற்காலிகமாக’ அந்தத் தாய் தங்குகிறாள்.

பிரசவம் நிகழ்கிறது.

பிள்ளையின் அழுகை ஒலி கேட்கிறது. அது ‘அழுகையா?’ தெய்வகானமா?

ஆங்கு கவனிப்பவர் யாவரோ... ...?

மரியாளின் கண்களில் என்றுமில்லாத தெய்வீக ஓளி காலுகிறது.

யோசேப்பு புது மனிதனாக, அந்தக் குழந்தையை வைத்தகண் வாங்காமல் ஆதூரத்துடன் பார்க்கின்றான்.

விவரிக்கவொண்ணாத் தெய்வீக சாந்தியத்துவம்—அமைதி—நிலவும் வேணா.

கர்த்தரின் தூதன் தெய்வமகனின் அவதாரம் பற்றிச் சொல்லி மறைகிறான்.

யா சேனையின் தீரள் கர்த்தரைத் துதிக்கும் ஒலி மங்களாகரமாக எல்லார் காதுகளிலும் ஒலிக்கிறது.

வானில் பவனிவந்த அந்தப் புதிய நட்சத்திரம், மரியாள்—யோசேப்பு அந்தக் குழந்தையின் பிறப்பிற்காக ஒதுங்கியிருந்த இடத்திற்கு நேரே தம்பித்து நிற்கிறது.

ஊருறங்கும் நள்ளிரவு ஆணால் மேய்ப்பகளும், சாத்திரிகளும் அந்தப் பிள்ளையைக் காண வருகிறார்கள். அவர்கள் இதுயங்களிலே புதுமலர்ச்சி, பயபக்தி, பிள்ளையைக் கண்டு பிரமிக்கிறார்கள். ஏதேதோ பேசுகிறார்கள். யோசேப்பிற்கும், மரியாளிற்குமே பேரதிசயமாகத்தானிருக்கிறது!

அதிசயம் !

பிரபஞ்சத்தில் உண்மைப் பொருளின் அவதாரமல்லவா நிகழ்ந்திருக்கிறது!

பரமபிதா தம் தெய்வமகனை மனித குலத்தின் இரட்சகராகவன்றோ, ஏழ்மையின் தலைவாசலில் தோன்றப் பணித்துவிட்டார்.

அத்தெய்வமகனின் திருவதனத்தில் அன்றலர்ந்த மலரின் அழகு, அமைதி

அந்நீரவு மெல்லக் கழிகிறது.

ழூமாதும் புனிதம் பெற்ற நிறைவில் மலர் நிறைத்துப் பொலிகிறான். சீவாசிகளும் அப்பேருண்மையை உணர்ந்து கொண்டனவோ, என்னவோ, காலாகாலமாகக் காத்திருந்த தெய்வமகனை மண்ணூலகம் பெற்றேவிட்டது!

— (நவம்பர் 1964)

பிரம்மாண்டமான அந்த ஊர்வலம் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கொடிகளை ஏந்தியபடியே வீராவேசமான கோஷங்கள் முழுக்கிச் செல்லும் தொண்டர்கள் முன்னணியில். கைமுஷ்டிகளை மடக்கிக் குராலெழுப்பும் அவர்களைக் காண உலகப்பனுக்கும் அஹர்களோடு சேர்ந்து குராலெழுப்பத் தோன்றுகிறது! ஆனால்... இன்நெறியாத ஒரு உணர்ச்சி அவ்வாறு செய்யவிடாது அவனைத் தடுக்கிறது. தெரு ஒரத்தில், கடையொன்றின் படிக்கட்டுகளில் நின்றபடியே ஊர்வலத்தைக் கண்கொட்டாது கவனிக்கிறான்.

முன்னணியில் செல்லுந் தொண்டர்கள் அவனைக் கடந்து செல்கின்றனர். அவர்களுக்குப் பின்னாக அந்த வீரப்படையின் தானைத் தளபதிகளாம், தொழிலாளர் தலைவர்கள், கவசமனைய தொழிலாளர் படை குழவரக் கம்பீரமாக நடந்து வருகின்றனர். அவர்கள் முகங்களில் வீரத்தின் விகசிப்பு, சினத்தாலா, அன்றிச் சிந்தனையின் தீவிரத்தாலா அம்முகங்கள் சிவந்து தோன்றுகின்றன. கொழுத்த செழுமையான, சதைப்பிடிப்பு நிறைந்த, செக்கச் சிவந்த அம்முகத்தினரைக் காணும்போது உலகப்பன் உளத்திலும் ஒரு கவர்ச்சி-ஸ்ப்பு உண்டாகிறது!

ஊர்வலம் ஒரு வளைவில் மெல்லத் திரும்புகிறது. தொழிலாளர்கள் ‘ஆக்ரோஷமாக’க் குராலெழுப்புகிறார்கள்.

உழைப்பவனுக்கே உரிமை.

பாட்டாளியே பாராள்பவன்.

முதலாளித்துவம் ஓழிக.

எகாதிபத்தியம் ஓழிக.

புரட்சி ஓங்குக !

கடல்லைகள் குழிருவனாபோல் தொழிலாளர் குரல் மண்ணையும் விண்ணையும் அதிரவைக்கிறது.

உலகப்பானல் மேலும் பொறுக்கவோ, தாமதிக்கவோ முடியவில்லை.

‘உரிமைக்காக உயிரும் கொடுப்பேன்’ உரத்த குரலெழுப்பியபடி யே உலகப்பனும் அத்தொழிலாளர் பெரும்படையில் சேர்ந்து கொண்டான்.

செந்நிறக் கொடியொன்று சகதொண்டன் ஒருவனால் அவனிடம் கொடுக்கப்படுகிறது. கொடியை மேலே உயர்த்திக் குரலெழுப்பும் உலகப்பனின் பார்வையில் ‘புரட்சி’ பரிமளிக்கிறது.

செந்நிறக் கொடிகள், சிவந்த முகங்கள், புரட்சிக் கோஷங்கள், ஊர்வலம் முன்னேறுகிறது.

தலைவர்கள் பேசுகிறார்கள். பேச்சா அது? இரத்தத்தில் குடேற்றிக் கனல் கொளுத்தும் வீர வார்த்தைகள்.

போராட்டம், புரட்சி இப்படித்தான் அமையவேண்டும். உலகப்பன் பெருமித்துடன் தன் மனதுள் பேசிக்கொள்கிறான். அஃது கனவல்ல, அவன் வாழ்வின் மறுமலர்ச்சி, நனவில் நடந்ததென்பதை எண்ணும் போது மெய்சிலிர்க்கிறது அவனுக்கு!

உலகப்பன் சர்வதேசியவாதி இப்பொழுது! இனம், மதம், மொழி, பணம் எதுவும் அவனை, அவனது வார்க்க உணர்விலிருந்து பிரித்திடமுடியாது. எந்த விடயத்தையும் ‘ஆர அமர்’ யோசித்தே அவன் முடிவுக்கு வருவான்; அதுவும் அவனது முடிவு அகிலந்தமுலியது. குறுகிய வட்டத்துள் அடங்குவதல்ல. அவன்மட்டுமல்ல அவனைப்போன்ற பல்லாயிரவர்கள் அப்படித்தான் முடிவு செய்கிறார்கள். செய்யப்படும் முடிவுகளுக்காக எத்தகைய கொடுரோமான துள்பமாயினும் எதிர்த்துப் போரிட, தியாகஞ்செய்யத் தயங்கமாட்டார்கள். உலகப்பனுக்கு இந்த இலட்சியத்தில் பிரேமை மிகுத்துவிட்டது.

‘வாழ்வே அந்த இலட்சியத்தான், அந்த இலட்சியமே வாழ்வதான்’ என்று நம்புகிறான். ஏனைய தோழர்களுக்கும் போதிக்கிறான். தொழிற் சங்கங்கள், தொழிலாளர் போராட்டங்கள் யாவிலும் உலகப்பனுக்குப் பங்குண்டு. தொழிலாளர் இயக்கங்களில் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கிறான்.

அவர் – தொழிலாளர் தலைவர்களில் முக்கியமானவர். அவர் பெயரைக் குறிப்பிடுவதுகூட உலகப்பனுக்குக் கெளரவுக் குறைவாகத் தோன்றும். உலகப்பன் அவரது அந்தாங்கக் காரியதுரிசி. தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சித் தத்துவங்களையெல்லாம் அந்தத் தலைவர் கரைத்துக் குடித்தவர். மகாமேதை;

தொழிலாளர்களின் இரட்சகர்! அவரது அந்தரங்கக் காரியதறிசி பதவி என்ன இலோசானதா? உலகப்பனுக்குப் பெருமைதான். சேவையில் முதிர்ந்த குடித்த தலைவர்களுக்கு இல்லாத என்ன ‘யோக்யதையை’ உலகப்பணிடந் தலைவர்கள்டாரோ, அவனையே தமது காரியதறிசியாக்கிக்கொண்டார். ‘காரியதறிசி பதவி’ என்றால் அவர்களுக்குள் அது ‘பரமார்த்தமான’ பொருள் கொண்டது. தலைவருக்கு வேண்டியதனைத்தையும் தயாராக்கிக் கொடுப்பது முதல் கார்ச்சாதியாக வேலை செய்வதுவரை அதற்குள்ளங்கும். தலைவருக்கு ஆயிரம் வேலைகள். காலை உணவு ஒரு நகரில், மதியபோசனம் இன்னொரு பட்டினத்தில், இராச்சாப்பாடு பிறிதொரு ஊரில். காரில், புகைவண்டியில், ஆகாயவிமானத்தில் தலைவர் பறந்துகொண்டிருப்பார். காரியதறிசியும் அவர்பின்னாக, நிழலாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டாமா?

அது கடமைமட்டுமல்ல, உயிர் நிகரான உரிமையும், உலகப்பன் தன்னை மறந்து இலட்சியத்தோடு ஒன்றிலிட்டான். அந்த வேளையில் -

ஆலைத் தொழிலாளர்களின் அந்த உக்கிரமான போராட்டம் ஆரம்பித்தது. ஆலை கதவுடைத்துவிட்டது. தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் கோரி மீண்டும் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம், கூட்டம், செந்நிறக் கொடிகள், கனல் கக்கும் பேச்சுக்கள், கலவரங்கள். நகரமே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. ஒரு நாளா, இருநாளா, ஒரு மாதமாகப் போராட்டம் நீடித்தது. ஆலை நிர்வாகம் விட்டுக் கொடுப்பதாக இல்லை. தொழிலாளர் நிலையோ மிகப் பரிதாபமாகிக்கொண்டிருந்தது. உணவு, உடை, குடியிருப்புப் பிரச்சனைகளில் அவர்கள் படிப்படியாகப் பிச்சைக்காராகிக் கொண்டு வருகின்றனர். தலைவரும் தீவரமாகப் போராடுகின்ற பாவனை, அவரது நித்தியக் கடமைகளில் எதுவும் குறையவில்லை. அங்குமிங்குமாக ஆலையீப் பறக்கிறார். உலகப்பன் அவரது உன்னத சேவையை எண்ணி வியக்கிறான். நெக்குருகிறான்.

இரவு பத்துமணிக்கு மேலே, தலைவரை ஏற்றிக்கொண்டு குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு காரில் விரைந்தான் உலகப்பன். அந்த இடத்துக்குத் தலைவர் அடிக்கடி சென்று வருவது சகசம். அது அந்நியநாட்டுத் தானிகர் ஒருவரின் அலுவலகம், தலைவர் எதற்காக அங்கு அடிக்கடி ‘விஜயஞ்’ செய்கிறார் என்பதுபற்றி உலகப்பனுக்குச் சமீப நாட்களாகச் சந்தேகம் வலுத்துக் கொண்டிருந்தது. எனைனில் தொழிலாளர்களின் இரட்சகரான அந்தத் தலைவர் விஜயஞ் செய்யுமிடமோ அரசியலில் இரும்புத்திரையினைக் கையாள்வதும், சர்வாதிகார ஆட்சிமுறையினை வலுப்படுத்துதலுமே உலகப்புரட்சிக்குச் சிறந்ததென உபதேசிக்கும் ஒரு தேசத்துப் பிரதிநிதியின் உத்தியோகபூர்வமான அலுவலகம்.

தேசபக்தி, தேசியவணர்ச்சிபற்றித் தொண்டை வரளக்கத்தும் தலைவர், எதற்காக இந்த அலுவலகத்தில் தண்டனிடுகிறார் என்பது உலகப்பனின்

நியாய்பூர்வமான ஆய்வுக்குரிய பிரச்சினையானதில் தவறேயில்லை. அந்தப் பிரச்சனைக்கு முடிவுகாணமுன் தலைவர் வந்துவிட்டார்.

எண்ணரேகைகளின் விகாரமான பிரதிபலிப்பினை விளம்பும் முகபாவத்துடன் உலகப்பன் காரை ‘ஸ்டார்’ செய்தபடியே எங்கே செல்ல வேண்டுமென்ற கேள்வி தோன்றத் தலைவரைப் பார்த்தான்.

செக்கக்சிவந்த அவர் முகத்தில் இரத்த ரேகைகள் புடைத்து நின்றன. உயர்தாக் குடிவகையினைத் தாராளமாகப் பானம் பண்ணிய நெடு; ஆனாலும் அவர் நிலை தளரவில்லை. கையினால் ஏதோ சைகை செய்தார். கார் புறப்பட்டுவிட்டது.

‘உலகப்பன்... ...’

தலைவரின் குரல். கார் நின்றது.

தலைவர் காரைவிட்டிறங்கினார். உலகப்பனின் தோளில் கையை வைத்தபடியே

‘தோழர், பயப்படாமல் வா... ...!’

உலகப்பனுக்கு வியப்பால் பேசமுடியவில்லை. தலைவர் பின்னே நடக்கிறான்.

அந்தப் பெரிய மாளிகையின் முன் ‘வாந்தா’வில் தலைவரை எதிர்பார்த்து நின்ற பிரமுகரைக் கண்டதும் உலகப்பனுக்குப் பேச நா எழவில்லை!

அந்தப் பிரமுகர்-இந்த எழழ பங்காளரை இரட்சகராகக் கருதும் ஆயிரமாயிரம் தொழிலாளர்களின் உரிமைகளை மறுக்கும் ஆஸைச் சொந்தக்காரர், முதலாளி!

பகலில் அவரது ‘யங்கர எதிரியாக’ விளங்கும் தலைவர் இரவில் அவரது அத்தியந்த நண்பனைப்போல... ...

ஒரே மேசையில்... ...

ஒரே குடிவகைகளை தாராளமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்கின்றனர். உலகப்பனுக்கும் பங்கு கிடைக்கிறது. தலைவரும் - ஆலை அதிபரும் பேசுகின்றனர்.

பேச்சின் முடிவில் கத்தை நோட்டுகள் கைமாறுகின்றன. காற்சட்டைச் சாக்குகள் கனக்க, பணநோட்டுகள் உள்ளிருந்து பல்லையினிக்க, கால்கள்

போதையினால் தள்ளாட தலைவர் ஆலையதிபருக்கு ‘பிரியாவிடை’ கூறிவந்ததை வருணிக்க வாாத்தைகள் கிடையா... ...!

உலகப்பன் ஊழையனாய், செவிடனாப் தலைவர் பின்னே செயலிழந்து நடக்கிறான்.

அவர்கள் பயணம் தொடர்கிறது.

‘பூர்சி, தொழிலாளர் விடுதலை!’

உலகப்பன் உள்ளம்... ?

‘பைத்தியக்காரன் கனவுகள்’

தலைவரின் தத்துவார்த்த விளக்கம்!

தேசிய உணர்வு, தேசபத்தி... ?

‘அவற்றின் சாரமே தேசத்துரோகம், நம்பிக்கைத் துரோகம்!'

பணநோட்டுகள் சில உலகப்பன் கைக்குளாக்கப்படுகின்றன. அவனால் தடுக்க முடியவில்லை.

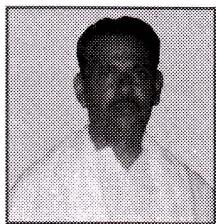
புதிய பொழுது புலர்கிறது. தலைவரின் ஆணையைச் சிரமேற்றாக்கிய தொழிலாளர்கள் வெற்றிகரமாகப் போராட்டத்தை முடித்து வேலைக்குத் திரும்புஞ் செய்தி பத்திரிகைகளில், கொட்டை எழுத்துக்களில் பிரசரமாகின.

மந்தைகள் பழையபடி மேய்ச்சலில் ஈடுபடுகின்றன.

தொழிலாளர் தலைவரும், உலகப்பனும் மீண்டும் தமது ‘போராட்டத்தில்’ தீவிரமாக ஈடுபடுகின்றனர். ஆறுமாதங்கால எல்லைக்குள் ஆலை நிர்வாகம் தொழிலாளர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற இணங்கிவிட்டதாம். இல்லையேல் கோரிக்கை களைப் போராட்ட மொன்றினாலேயே அவர்கள் வென்றெடுப்பார்களாம்!

வெற்றியின் அர்த்தம்... ... ?

- (டிசம்பர் 1964)

நாவேந்தன்

“நாவேந்தன் தமிழ் மக்களுக்குப் புதியவரல்லர். எழுத்தாளராகவும், பேச்சாளராகவும் பெயரும் புகழும் பெற்றவர். இலக்கியத்தில் நல்ல ஈடுபாடும், எழுத்தில் உயிரோட்டமும் உள்ள நாவேந்தன் ஏற்கனவே நல்ல சிறுக்கைத்தகள் பலவற்றை எழுதியிருக்கிறார். அவை தொகுப்பு நூல்களாக வெளிவந்து வாசகர்களின் நன் மதிப்பையும் பாராட்டலையும் பெற்றிருக்கின்றன. நாவேந்தனை ஓர் எழுத்தாளராக உள்ளும் புறமும் நன்கு அறிந்தவர்கள், ‘தெய்வமக’னில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகளைவிடப் பல மடங்கு சிறப்பு வாய்ந்த கதைகளைச் சிருஷ்டிக்கும் ஆற்றலும், திறமையும் படைத்தவார் இவர் என்பதை ஒப்புக்கொள்வார்கள்.”

கொழும்பு

1965

- எஸ். டி. சிவநாயகம்
ஆசிரியர், வீரகேசரி

“நாவேந்தன் ஈழத்து இலக்கிய வட்டத்தில் தனிக்காட்டு ராஜா. கோஸ்டிகளில் சேர்ந்து முதுகு சொறிந்து முன்னேறாமல் தனித்து நிற்பவர். சிறுக்கை, உருவகக் கதை, நாடகம், திறனாய்வு ஆகிய இலக்கியத்துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி இவ்வளவுதானே என்று மயங்கும் வேதையில் நாவேந்தனின் சிறுக்கைத்த தொகுதி ஒரு முக்கிய தேவையாகும்.”

- ‘தேவன்’ - யாழ்ப்பாணம்
(செயலாளர், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்)

“தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குச் சிறந்த சிறு கதைகளை அளித்து வருபவர் திரு. நாவேந்தன் அவர்கள். அவர் கதைகள் நூல் வடிலில் உயர்ந்த முறையில் பதிக்கப்பெற்று வருகின்றனவென்றால் நுகர்பவர்கள் பாக்கியசாலிகளே தான் !”

கொழும்பு

1965

- சங்கர்

“குதந்திரன்”

“தமிழுக்கு இத்துறையில் சிறந்த தொண்டை ஆற்றும் ஆற்றல் நாவேந்தனுக்கு உண்டென்பதைக் கண்டு யான் மகிழ்வெய்துகிறேன்.”

- கே. எஸ். அருள்நந்தி, M. Sc., (LOND.)

(முன்னாள் பதில் வித்தியாதிபதி)

“நாவேந்தன் அவர்கள் எழுத்துலகிலே மினிரும் ஒரு வைரமணி. இத்தொகுதிக்கு முன் வெளியிட்ட நூல்கள் அவரைப் புகழேணியில் இட்டு வைத்தன. இத்தொகுதியும் அவருக்குப் பெரும்புகழ் கொடுக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.”

- கவிஞர் க. சச்சிதானந்தன், B. A. (LOND.)

நாவேந்தன் பன்முகத்தன்மை வாய்ந்தவர், நல்லதோர் பேச்சாளர்; அற்புதமான எழுத்தாளர்; சிறந்த தொழிற்சங்கவாதி; நல்லதோர் ஆசிரியர், ஆளுமை மிக்க அதிபர்.

நாவேந்தன் படைத்துள்ள சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள், இலக்கிய விமர்சனங்கள், நாவல்கள், அரசியற் கண்டனங்கள் பலப்பல. அவற்றுள் ஒருசிலவே நூலுக்குப் பெற்றுள்ளன. “குதந்திரன்” பத்திரிகைப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர் அவர்.

யாழிப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தாபகராகவும். அதன் முதற் செயலாளராகவும் பணியாற்றிய பெருமையும் இவருக்குண்டு.

ஆசிரியர் தமிழ்நாட்டின் தாபகராகக் குரல் கொடுப்பதில் அவர் என்றுமே பின்னின்றதில்லை.

தமிழரசு வாலிப் முன்னணியின் இணைச் செயலாளராகவும், கட்சியின் மத்திய குழு உறுப்பினராகவும் கடமையாற்றிய நாவேந்தன், கட்சியின் இலக்கிய விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பவராகவும் கருதப்பட்டார்.

மிசிசாகா

கனடா.

15-07-2000.

- ச. கைலாயபிள்ளை

நாவேந்தன் சாதாரண தமிழ் ஆசிரியராக இருந்து விடவில்லை. எழுத்து, நாடகம், திருச்சபை, அரசியல் என்பனவற்றிலெல்லாம் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டார்.

தமிழரசுக் கட்சியின் மேடைகளில் ‘கொஞ்ச தமிழிலும் குழுறும் நடையிலும்’ கட்சிக் கொள்கைகளை அள்ளி வீசினார், “கொஞ்ச தமிழும் குழுறும் நடையும்” அவருடைய பிரயோகங்களேயாகும்.

1958இும் ஆண்டு தந்தை செல்வா சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தபோது அப்போராட்தத்தில் ஊக்கமாக ஈடுபட்டு இருவார சிறைவாசம் அனுபவித்தார். சிறையில் இருந்து திரும்பிய பின் “ஸ்ரீ அரித்த சிறை” என்றவொரு நூலையும் எழுதி வெளியிட்டார். இதில் சிறையில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை அழுகுபட விவரித்துள்ளார்.

- பேராயர். கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன்.

வட்டுக்கோட்டை.

23-07-2000.

ஆக்க எழுத்தாளர்களின் மறைவு மொழியின் ஆற்றலைப் பாதிக்கின்றது. நாவேந்தன் மறைவு பன்முகப்பட்ட நமது இலக்கியப் பரப்புக்கு ஏற்பட்ட இழப்பேயாகும்.

எழுத்தாளன் என்ற நிலையில், பேணப்பட வேண்டிய பல எழுத்துக்களை நாவேந்தன் விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவற்றைப் பேணி வருங்காலச் சமுதாயத்துக்குக் கையளிப்பது அவரது அன்புக்குரித்தானவர்கள் கடமையாகும்.

- பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி

கொழும்பு - 06

28-07-2000.

சிறந்த தமிழ்ப் பற்றாளராகவும், தமிழ் உணர்ச்சியும், தியாக உணர்வும் நிறைந்த அரசியலாளராகவும், உயிர்த் தூதிப்புள்ள தமிழ்ப் பேச்சாளராகவும் விளங்கித் தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர். தமிழ் மொழியின் மீதுள்ள ஆழந்த, ஆராத பற்றின் காரணமாகச் செந்தமிழ் நடையையும், மரபுவழித் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தையும் இடையறாது போற்றியவர். ஆயினும் பாரதியின் கவித்திறனாலும், பாடற்பொருள் திறனாலும் கவரப்பட்டு, தமிழில் புதுமைக்கும் இடமுண்டு என்று சிந்தித்தவர்.

பேச்சாற்றலில் தமிழகத்துத் தலைசிறந்த பேச்சாளர் வரிசையில் வந்த ரா. பி. சேதுப்பின்னௌ, நாவூலர். சேமங்குஞர பாரதியார், அண்ணாதுரை போன்றோரின் வழியில் இலங்கையில் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை அழகு தமிழில் எரிமையாகப் பாமராரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் ஆற்றெராழுக்காகப் பேசும் பாணியில் ஒரு முன்னோடியாக விளங்கியவர். தமிழருக்குக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் அதன் இளைஞர் அணி முக்கியத்தாகக் கட்சிக் கொள்கைகளைப் பரப்பித் தமிழ் உணர்வும், தமிழ்த் தேசியவாதமும் வட கிழக்குப் பகுதிகளில் பட்டி தொட்டுகளிலெல்லாம் பரவும் வகை செய்தார்.

சுதந்திரன் பத்திரிகையில் ஆஸ்தான எழுத்தாளராகப் பல புனைபெயர்களில் பொருள் மிகுந்த கருத்துக்களை அள்ளித் தெளித்தவர். இவர் நடத்திய “சங்கப்பலகை” என்ற பத்திரிகையில் “நாக்கிரன்” என்ற பெயரில் நாவேந்தன் எழுதிக் குவித்தவை, எதிர்த்தரப்பு அரசியல்வாதிகள் முன்வைத்த வாதங்களையெல்லாம் தவிடு பொடியாக்கும் தர்க்க முறையான வாதத்திற்கு கொண்டவையாக அமைந்திருந்தன. அரசியல் எதிராளிகள் நாவேந்தன் மீது கொண்டிருந்த அச்சமும் நியாயமானதே.

தமிழ்த் தேசிய வாதம் இன்று உண்மையாக வளர்ச்சியற்று, அகில உலகக் கவனத்தை ஈர்த்ததுடன், தென்னாசியாவில் ஒரு உறுதியான, கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய சக்தியாக வளர்ந்துள்ளதென்றால், அதில் நாவேந்தனுக்கும் ஒரு முக்கிய இடமுண்டு.

- பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன்.

கொழும்பு – 3

(கல்விப்பீடும். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்)

28–07–2000.

இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் அவரது எழுத்துக்கள் காத்திரமானவை, மரபு சார்ந்தவை. அக்சருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதோர் கூட அவரது திறமையை, எழுத்தாற்றலை பாராட்டவே செய்தனர்.

மொழியாற்றலில் ஒரு “கொம்பனாகவே” என்றுமிருந்தார். அந்த இறுமாப்பும், வீறாப்பும் அவரைவிட்டு இறுதிவரை அகன்றதேயில்லை.

அவரது பணிகள் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தவை. அரசியல், கலை, இலக்கியப் பணிகளில்நிரிக் கல்வித் துறையிலும் அவர் சீரிய பணியாற்றியுள்ளார். 18 ஆண்டுகள் ஆசிரியராகவும், 18 ஆண்டுகள் அதிபராகவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

- ஆர். சிவகுருநாதன்

சட்டத்துரணி.

கொழும்பு

முன்னாள் பிரதம ஆசிரியர் “தினகரன்”.

28-07-2000.

“நிமிர்ந்த நடையோடும்
‘நெஷனல்’ உடையோடும்
மேடை பலவேறி
அவன் செய்த தமிழ்முழக்கம்
இன்றைக்கும் செவி பறையும்,
“கதந்திரனி”ல் இவன் எழுத
விழுந்தடித்து நாம் படிப்போம்
இதம் பெற்று நாழும்ய
இன் ‘வாழ்வு’ எமக்களித்தான்”.

- கவிஞர். மு. பொ.

நாவேந்தன் அந்தக் காலத்திலேயே சிறந்த மேடைப் பேச்சாளன். தமிழரக்கக்ட்சியில் வளர்ந்து வந்த இளந்தலைவர்.

அரசியல், இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் எமக்கிடையே முரண்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் இருந்ததுண்டு. இருந்தபோதிலும் கூட, நமது மண்ணின் இலக்கிய ஆளுமையை உலகத் தாத்திற்கு உயர்த்த வேண்டும்: வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற பேருணர்வு எம்மிடையே இணக்கத்தையும் நட்புணர்வையும் ஏற்படுத்தியது.

- டெமினிக் ஜீவா.

27-07-2000

ஆசிரியர் - “மல்லிகை”.

அரசியல் மேடைகளில் நாவேந்தனின் காரசாரமான பேச்சுகள் பார்வையாளர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவரது பேச்சைக் கேட்பதற்காக மக்கள் திரளாகக் காத்திருந்தனர். இலக்கிய உதாரணங்களையும், கவிதைகளையும், ஸாவகமாக தன் கருத்துக்களை நிறுவ, மேற்கோள் ஆதாரங்களைக் காட்டுவதில் வல்லவராக இருந்தார் நாவேந்தன்.

நாவேந்தனை நினைக்கிறபோது இப்போதும் மனவெளியில் அவரது உருவம் பளிச்சிடுகிறது. புன்னைகை துலங்கும் முகம், அரும்பு மீசை, வெள்ளாடை, பிற்ரைத் தம் வயப்படுத்தும் சம்பாஷணைத்திறன், தன் கருத்திலே பிடிவாதம், அதையே வாதிடும் ஆற்றல்.

கடைசிக் காலம் வரை அவரது ஆளுமைக் குணம் இப்படியே இருந்தது. இரண்டு தலைமுறைகால தமிழ்ப்பகுதியின் பாராளுமன்ற அரசியல், இலக்கியத்தின் ஒரு தளவெளிப்பாடாகவும், இவற்றினது வரலாற்றுப் பாத்திரமாகவும் நாவேந்தன் தன்னை உறுதிப்படுத்தி மறைந்தாரென்பது உண்மை.

- செ. யோகநாதன்

28-07-2000.

(எழுத்தாளர்)

பள்ளி மாணவனாகப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, தமிழரக்க் கட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே அந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்ட வாலிபர்களில் தோழர் நாவேந்தனும் ஒருவர். நானும் ஒரு மாணவனாக இருந்த நேரத்தில் கொட்டும் மழையில் வேலணையில் கட்சிப் பிரச்சாரக் கூட்டம் ஓன்றிற்கு நாங்கள் இருவரும் மற்றும் நண்பர்களுடன் சென்று திரும்பி வந்த போது மோட்டார் விபத்தில் சிக்கி படுகாயமடைந்த நாவேந்தனின் அன்றைய கோலம் இன்னும் என்கண்முன் தோற்றுகிறது.

1954ம் ஆண்டு மகாராணி முன்னிலையில் தமிழை அவமதித்து விட்டுத் தமிழ்நாட்டில் பவனி வந்தார் சேர். ஜோன். கொத்தலாவலை. பத்தாபிரத்துக்கு மேற்பட்ட மக்கள் திரண்டிருந்த வரவேற்பு வைபவத்தில் சுமார் 300 வாலிபர்களைக் கொண்ட ஓர் கூட்டம் கறுப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியது. பொலிசாரின் குண்டாந்தடித் தாக்குதலுக்கு ஆளாகிச் செங்குருதி

சிந்தினார்கள் எத்தனையோ வாலிபர்கள். அச்சிறு கூட்டத்தில் எங்களுடன் செந்தமிழுக்காக இரத்ததானம் செய்த தோழர் நாவேந்தன் நான்கு ஆண்டுகளின் பின் தமிழுக்காகச் சிறையும் சென்றார் என்றால் எவரும் ஆச்சரியப்பட முடியாது.

அவர் வழிச் செல்ல ஆயிரம், ஆயிரம் வீரர்களைத் தமிழன்னை பெற்றெடுப்பாளன்றே நம்புகிறேன்.

- அ. அமிர்தவிங்கம். எம். பி.

யாழிப்பாணம்.

15.5.1959.

(நாவேந்தனின் ‘ஸ்ரீ அளித்த சிறை’ நூல் அணிந்துரையில்...)

நாவேந்தன் கதைகள்

நாவேந்தன், தமிழகத்துத் தலைசிறந்த பேச்சாளர் வளிசையில் வந்த ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, நாவவர். சோமகுந்தர பாரதியார், அண்ணணாதுரை போன்றோரின் வழியில் இலங்கையில் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை அழகு தமிழில் எனிமையாகப் பார்க்கும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் ஆற்றொழுக்காகப் பேசும் பாணியில் ஒரு முன்னோடியாக விளங்கியவர். தமிழரகுக் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் அதன் இளைஞர் அணி முக்கியத்தராகக் கட்சிக் கொள்கைகளைப் பரப்பித் தமிழ் உணர்வும், தமிழ்த் தேசியவாதமும் வட கிழக்குப் பகுதிகளில் பட்டி தொட்டிகளிலெல்லாம் பரவும்வகை செய்தார்.

‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகையில் ஆஸ்தான எழுத்தாளராகப் பல புனைபெயர்களில் பொருள் மிகுந்த கருத்துக்களை அள்ளித் தெளித்தவர். இவர் நடத்திய ‘சங்கப்பலகை’ என்ற பத்திரிகையில், ‘நக்கீரன்’ என்ற பெயரில் நாவேந்தன் எழுதிக் குவித்தவை, எதிர்த்தரப் பாரசியல்வாதிகள் முன்வைத்த வாதங்களை யெல்லாம் தவிடுபொடியாக்கும் தர்க்க முறையான வாதத்திற்கு கொண்டவையாக அமைந்திருந்தன. ஆசியல் எதிராளிகள் நாவேந்தன் மீது கொண்டிருந்த அச்சும் நியாயமானதே.

தமிழ்த் தேசியவாதம் இன்று உண்மையாக வளர்ச்சியற்று, அகில உலகக் கவனத்தை ஈர்த்துதுடன், தென்னாசியாவில் ஒரு உறுதியான, கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய சக்தியாக வளர்ந்துள்ளதென்றால், அதில் நாவேந்தனுக்கும் ஒரு முக்கிய இடமுண்டு.

கொழும்பு - 3 – பேராசிரியர் சோ. சுந்திரசேகரன்.
28-07-2000. (கல்விப்பீட்டு. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்)

ஆக்க எழுத்தாளர்களின் மறைவு மொழியின் ஆற்றலைப் பாதிக்கின்றது. நாவேந்தன் மறைவு பண்முகப்பட்ட நமது இலக்கியப் பரப்புக்கு ஏற்பட்ட இழப்போகும்.

எழுத்தாளன் என்ற நிலையில், பேணப்பட வேண்டிய பல எழுத்துக்களை நாவேந்தன் விட்டுச்சென்றுள்ளார். அவற்றைப் பேணி வருங்காலச் சமுதாயத்துக்குக் கையளிப்பது அவரது அன்புக்குரித்தானவர்கள் கடமையாகும்.

கொழும்பு - 6 – பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி
28-07-2000.

₹ 140/-

